

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

НАУКОВІ ПОШУКИ МОЛОДИ У ТРЕТЬОМУ ТИСЯЧОЛІТТІ

**Тези доповідей
державної студентської науково-практичної конференції**

**АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КУЛЬТУРОЛОГІЇ,
ЛІНГВІСТИКИ ТА ПЕДАГОГІКИ**

15 березня 2017 року

Біла Церква
2017

Редакційна колегія:

- Даниленко А.С.**, д-р екон. наук, академік НААН, ректор,
голова оргкомітету;
- Сахнюк В.В.**, д-р вет. наук, проректор з наукової та інноваційної
діяльності, заступник голови оргкомітету;
- Новак В.П.**, д-р біол. наук, перший проректор, проректор
з навчально-методичної та виховної роботи;
- Паска І.М.**, д-р екон. наук, проректор з освітньої, виховної
та міжнародної діяльності;
- Хахула Л.П.**, канд. пед. наук, начальник відділу навчально-
методичної та виховної роботи;
- Борщовецька В.Д.**, канд. пед. наук, декан екологічного факультету;
- Царенко Т.М.**, канд. вет. наук, начальник відділу науково-
дослідної та інноваційної діяльності;
- Олешко О.Г.**, канд. с.-г. наук, голова НТТМ університету;
- Резнік В.Г.**, ст. викладач, координатор НТТМ факультету права
та лінгвістики;
- Сокольська М.О.**, зав. редакційно-видавничого відділу,
відповідальний секретар.

Наукові пошуки молоді у третьому тисячолітті: тези доповідей державної студентської науково-практичної конференції «Актуальні питання культурології, лінгвістики та педагогіки», 15 березня 2017 року. – Біла Церква, 2017. – 69 с.

У збірнику висвітлені дослідження студентів з актуальних питань культурології, лінгвістики та педагогіки.

УДК 619:614.253

ЛЕОНОВА А.В., студентка 1 курсу ФВМ
Науковий керівник – **ШМИРОВА О.В.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

PROBLEMS OF ETHICS IN VETERINARY MEDICINE

Ethics are rules and standards that govern proper conduct based on what is considered to be morally good or bad. A moral is simply of, or relating to, what a person believes is right or wrong.

It is the AVMA, the American Veterinary Medical Association, that sets the standards for veterinary medicine in general, veterinary medical ethics, and the quality of care veterinarians should provide to their patients and their clients.

NAVTA, the National Association of Veterinary Technicians in America, contributes to setting the standards of care and ethics specifically for veterinary technicians and technologists.

AAHA, the American Animal Hospital Association, sets additional standards for small animal practices.

Regardless of who sets what, you must remember that the first and most important responsibility in veterinary medicine is putting the needs of the patient first in order to relieve any suffering or pain they may be experiencing. Not fulfilling this one obligation is considered to be highly unethical.

Unethical behavior. Of course, there are plenty of other unethical things that can occur in veterinary medicine. This includes:

- Practicing below the standards of patient care.
- Diagnosing, treating, or prescribing without a valid veterinary-client-patient-relationship.
- Abusing drugs.
- Abusing or neglecting patients.
- Using slander (that is to say speaking poorly of other veterinary professionals).
- Violating confidentiality by improperly divulging medical records except as medically necessary between appropriate staff. Medical records are the property of the veterinary facility only. However, clients are allowed copies of medical records and can request the transfer of medical records with written permission.

One of the places where veterinary professionals can work is in the field of biomedical research, research based on biological and physiological principles that is applied to clinical medicine. Here, you'll find animals of all sorts being experimented upon in many different ways. Most often for mainly human benefit, such as the research of life saving drugs. But sometimes for direct animal benefits, as well.

УДК 619:34

ОБШТА О.О., студент 1 курсу (СП) ФВМ
Науковий керівник – **ШМИРОВА О.В.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

THE INTERACTION OF VETERINARY LAW AND COMMON LAW (AMERICAN EXPERIENCE)

There are many different laws that govern or are applicable to the practice of veterinary medicine. Some of these laws are very specific to veterinary medicine. Others deal with common law, some are state laws, and others are federal ones.

Veterinary law is quite complex, and there are even veterinarians who are cross-trained as lawyers. These professionals help their medical colleagues navigate the web of laws, rules, and regulations that affect veterinary medicine.

This lesson will outline the Veterinary Practice Act and veterinary common law, as well as how the latter may apply to veterinary medicine.

The Veterinary Practice Act.

Veterinary laws use each state's Veterinary Practice Act as their base. The Veterinary Practice Act is a legal document that specifies the rules and regulations that govern veterinary professionals, including veterinarians and technicians. Such rules encompass many aspects of veterinary medicine, including the rules and regulations pertaining to:

- Licensing.
- Requirements of a valid veterinarian-client-patient relationship.
- Examinations.
- Continuing education.
- Cruelty to animals.

Such rules and regulations will vary from state to state, but the AVMA, the American Veterinary Medical Association, has a Model Veterinary Practice Act that is used as a guide for what each state's Veterinary Practice Act might encompass.

Since each state makes their own modification to this model or may use another model altogether, it is important you review your state's Veterinary Practice Act prior to commencing work in a veterinary clinic.

Each state will also have something similar to the Board of Veterinary Medical Examiners, which is an agency consisting of veterinary professionals and public members that interprets laws related to veterinary medicine in order to protect clients and animals by taking disciplinary action whenever necessary.

Veterinary Common Law. In addition to the veterinary law, common laws and statutory laws apply to this profession as well.

Common laws are laws that have been developed by judges and courts based on decisions about prior legal violations.

Statutory laws are laws that have been written and passed by the government, that is to say, the legislature.

Common and statutory laws may deem that an animal is considered to be private property. That means that anyone who harms the animal may be liable for any losses stemming from the death of the animal or its medical care.

УДК 619:615

РОДІОНОВА О.А., студентка 1 курсу (СП) ФВМ
Науковий керівник – **ШМИРОВА О.В.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

PHARMACY PROBLEMS IN VETERINARY CLINIC AND THE WAYS OF THEIR SOLUTION (AMERICAN EXPERIENCE)

Virtually all veterinary clinics and hospitals stock some sort of medication for their patients. But the kinds of medications they stock, where they're located, and whom it's controlled by can be a bit different from one practice to another. This lesson will take a look at the veterinary pharmacy, a place where drugs are stored, dispensed, and compounded.

Compounding Medication. The definition I just gave, when applied to veterinary medicine, is quite broad as you'll soon realize. There was one word in that definition, compounded, which illustrates the broad nature of that definition. Compounding is the art and science of personalizing medication for a patient. For example, it may be that an animal is allergic to or hates the taste of a certain drug. A pharmacist skilled at compounding drugs can make a special batch of medication that works as the original one was intended to and meets the unique needs of that patient.

Large Veterinary Pharmacies. Compounding usually occurs in veterinary pharmacies located in large private hospitals, veterinary teaching hospitals with a central pharmacy, or in pharmacies that are not directly associated with any hospital that specialize in compounding animal medication. In each case, there is at least one pharmacist on a staff, a person who usually has earned a Pharm D, who is licensed to prepare and dispense medication. This means that small veterinary clinics and hospitals will almost never have a pharmacist on staff and will not be compounding any medication. Instead, they'll partner with local pharmacies to do this for them if necessary.

Veterinary pharmacies and pharmacists located in large hospitals will offer services far beyond compounding medication. They will also do other things, such as:

- Purchase, inventory, store, and secure medication.
- Dispense prescriptions for both inpatients and outpatients.
- Consult with clinicians about appropriate medical therapy if any questions should arise.
- Offer important drug information to clients visiting the hospital.

Each hospital pharmacy will contain an area where controlled substances are stored securely. A controlled substance is simply a drug that is regulated by the government and that has a high potential for abuse. For instance, penicillin (an antibiotic) is not a controlled substance, whereas fentanyl (a powerful pain reliever) is.

Controlled substances are stored in a secure location accessible only to appropriate medical personnel. That means staff members like veterinary assistants or receptionists are not allowed to access this kind of medication. This is because it is not unheard of for staff members to try and steal controlled substances for their own use. It unfortunately happens in both human and veterinary medicine even when strict precautions such as this are taken.

УДК 619:615.37

ПАВЛЮК А.В., студентка 1 курсу (СП) ФВМ
Науковий керівник – **ШМИРОВА О.В.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

VETERINARY PREVENTATIVE MEDICINE AS ONE OF THE ASPECTS OF PUBLIC HEALTH

The most common method of sanitary control in a veterinary clinic is simply physical cleaning. Physical cleaning includes mopping, dusting, vacuuming, sweeping, and the like. The reason you physically clean something is to make it look clean, smell nice, and to get rid of grime, dirt, and debris. But in a veterinary hospital, you also do it to help prevent the spread of disease. That means spread of disease between animals and between animals and people.

When cleaning something in a veterinary facility, always follow these general rules:

- Clean from the top to the bottom.
- Clean from the back towards the front.
- Work your way from dry to wet areas.

These three techniques will help you prevent the spread of microbes, dirt, and other things to clean areas. Some of these techniques may use chemicals to help clean surfaces, like when you use a mop or sponge to clean a floor or a cage.

You must always properly clean an area before disinfecting it and when cleaning the area, you need to consider what kind of area you're cleaning. For instance, is the surface you're cleaning smooth or rough? A rough surface may need additional cleaning to wipe everything away. Or, do you need to vacuum or sweep the area first? Do you need to launder a fabric? And so on.

In general, cleaning is the responsibility of every staff member but even more so, veterinary assistants and kennel attendants. Veterinarians and veterinary nurses may be too busy attending to patients to contribute significantly to this process in some instances.

Hygiene: Proper Technique.

In addition to cleaning, hand hygiene is very important. Hand hygiene refers to the proper techniques used to maintain hand cleanliness, which contributes to the preservation of health. In our veterinary world, the preservation of both animal and human health.

Your hands will be exposed to tons of gross stuff. Some of it you can see, like feces. Other ones, you may not be able to see, like dangerous parasites in the feces. So, always use proper hand hygiene to ensure you don't get sick and you don't spread nasty stuff around to patients.

Always use antibacterial soap, soap that kills microbes known as bacteria. When washing your hands with antibacterial soap, you need to rub your hands.

УДК 619:057.86

КУРАЧАНСЬКИЙ В.О., студент 1 курсу (СП) ФВМ
Науковий керівник – **ШМИРОВА О.В.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

HUMAN RESOURCE ISSUES IN VETERINARY MEDICINE: USEFUL TIPS TO APPLY

Human resources department, is a part of the veterinary clinic that may be addressed by one or more individuals. Human resources deals with many things, including hiring and firing people as well as payrolls and benefits.

In the ideal world, a veterinary clinic will always hire a perfect 10. That means someone with a lot of experience, skills, a great education, an awesome personality, and a superb work ethic. But finding a perfect 10 is quite hard. So what do employers look for? Well, I can boil it down to this for you. You can train skills but you can't train someone's personality or work ethic. And even if you can, no practice or employer has the time for that.

That doesn't mean a practice will hire someone without the proper education or skill set. It's just that if it comes down to hiring an extremely skilled person with a horrible personality vs. someone who has a good skill set, a great personality, and a hard work ethic, whom would you hire? Obviously the person with the hard work ethic because they can, over time, use that work ethic to become extremely skilled as well.

This is why when you are being interviewed for a job, emphasize exactly how you have a hard work ethic and make sure you present yourself in a positive light with a great personality. I hate to say it, but you are selling yourself. You are a product and the better you package it, the more likely someone is to buy it.

The job you will apply for may require you to submit a **resume**, a summary of work experience and education as well as a list of references. Your resume should not be more than one page long, two pages tops if you are very experienced. No one has time to sift through more than that. Your references should be made aware of the fact that you're applying to a certain job so they have time to prepare for any phone calls or e-mails requesting more information about you.

If you yourself are part of a hiring team, it's important the right questions are asked. For instance:

- What qualities and skills would you bring to our clinic?
- What do you think you'll need to improve on the most?
- Why would you want to leave your current job?

As importantly, you should know exactly what not to ask, as it may be illegal or highly inappropriate to do so. Question such as these should be avoided:

- Do you have children?
- What is your religion?
- What is your nationality?

Since you'll be working in the medical field, do not be surprised if an employer asks you to take a grammar or spelling test. It's important that you know how to properly write out medical terminology in a clinical setting as this can one day be important in a legal matter.

БОХАН М.А., студент 1 курсу 1 групи ФВМ
Науковий керівник – **МАРЧУК В.В.**, канд. пед. наук.
Білоцерківський національний аграрний університет

LAMINITIS AS A COMPLEX DISEASE IN DAIRY COWS: DIFFICULTIES OF COMPLETE PREVENTION

Laminitis is the most common hoof-disease in dairy cows. It is a complex disease, directly linked to management. In short the management aspects leading to prevention of laminitis are sensible nutrition, good housing conditions and regular hoof trimming.

Laminitis is a metabolic disorder of the corium. The place most affected by the disease is the corium of the claws. The affects can be tremendous: cows show acute lameness or sometimes they just walk in a stiff manner. It occurs mainly after calving, showing haemorrhage in one or more soles. The lameness will show if one claw is affected more than the other and one foot more than the other. But often both hind feet are in a similar affected state. In this case the cow does not show lameness, but walks “carefully”.

Laminitis is a very well-known disease in horses and is mainly found in the laminae of the hoof. In cows it occurs more in the soles than in the laminae. The papillae of the corium are affected. This means that the production of the sole horn is disturbed. Decreased blood circulation reduces the quality of the horn. Clots of blood in the capillaries cause these vessels to burst so that the blood mingles with the horn. This is the haemorrhage visible during trimming. In the long run the laminae will be affected too, this will be visible by a bent or buckled toe. The dorsal wall of the claw is not straight anymore but buckled halfway down.

Unlike interdigital dermatitis, digital dermatitis and interdigital phlegmon, laminitis is not an infectious disease. But if these diseases are present, they can increase laminitis.

Laminitis is related to calving(parturition) and the high yield of dairy cows. The higher is the milk yield, the greater is the chance of laminitis. High milk yields and good management are linked to each other.

If laminitis is a cow problem and not a herd problem, the individual cow often had a difficult calving or an infectious disease (mastitis, metritis etc.). laminitis as a herd problem is a multifactorial disease: often the cause is not straightforward.

Symptoms of laminitis appear in different forms and in different stages. Often the symptoms become visible in the claw between the couple of weeks and some months after the original attack. If the lameness is more in one foot than in the other it may be noticeable right away. In most cases the locomotion will be abnormal.

After the attack of laminitis, the dorsal wall of the claw will buckle. It often starts halfway down the claw, where the laminae get thicker. The growth rings on the claws drop towards the heel. While trimming the claws we can see the more severe signs. Haemorrhage of the sole is an indication of laminitis found most often. It can either be all over the sole or in specific places. In very severe cases the sole separates from the corium completely: a so-called double sole (when found a new sole often developed). The typical ulcer site can be severely bruised and is not very unlikely ulcerated. The tip of the toe (apex) can be heavily bruised. A toe ulcer could be the outcome, although this is not as likely as the typical ulcer. Complete prevention of laminitis in dairy cows is difficult, if not impossible. But the only acceptable level is a situation when the cows do not suffer.

Laminitis is a stress related disease. Stress is afflicted on cows when they undergo sudden changes like calving (parturition) and nutrition. Also breeding, infectious diseases, young stock rearing, housing, grassland management and overburdening of claws have an effect upon laminitis.

Management on the farm is very important. If the general management is not successful, this may be the cause of laminitis. Management plays a key role in the preventing laminitis, it includes aspects like calving, nutrition, housing, breeding, rearing, etc.

МАЗУР Л.О., студентка 1 курсу 4 групи ФВМ
Науковий керівник – МАРЧУК В.В., канд. пед. наук.
Білоцерківський національний аграрний університет

INTERNATIONAL TOP-CLASS CATTLE: PROBLEMS OF MILK PRODUCTION WORLDWIDE

Dutch dairy cattle are top-class internationally. The black & white cows produce milk with high percentages of fat and protein. An international comparison shows that the Netherlands continues to score at top level.

Every year the Holstein cows manage to improve their milk production further. An international comparison study based on figures from the World Holstein-Friesian Federation shows that Dutch cows unhesitatingly take part in that development. The comparison reveals considerable differences. In the leading group the Netherlands takes a prominent place. For the first time Veepro Magazine is also including data from countries outside of Europe in this comparison. The results show that the Netherlands closely trails such countries as Canada and the U.S, countries that of old have been enjoying an international reputation for Holstein breeding.

Milk production per cow is on the rise around the world and the Netherlands is not staying behind. Since 2015 Dutch cows improved their yields by 181 kg milk per year for an average of 8,403 kg in 2011. Equally important is that the kilograms of fat and protein also increased, going up from 635 kg to 651 kg. And components are what it is all about because they form the basis for the various dairy products. To put it all simply, the dairy industry has no use for a pool of white water. Fat and protein is what they want. That also explains why in the international table of comparison the countries are ranked according to kilograms of fat and protein.

For percentage of fat and protein there is no country in the world that does better than the Netherlands. The black & whites produce an average of 4,33 % fat and 3,43 % protein. There is no country besting that, except for the Netherlands itself maybe, being it with its Red Holstein-Friesians. These cows produce an average of 4,54% fat and 3,52% protein. No other Holsteins around the world show similar figures. You need high milk production with high percentages in order to achieve the high kilograms of fat and protein which the processing industry is so much after. The Dutch black & white Holstein cows produced on average 651 kg of fat and protein. In four years' time – since 2015 – these cows have imported their production by 16 kg of fat and protein. In other words, the production increases steadily continuous.

This makes the Netherlands the top contender. At first glance it may look like countries such as Denmark, Sweden, and Finland do better, but the figures in these countries are based on 365 days instead of 305 days. In the rest of the world only Israel, Canada, and the United States come out higher than the Netherlands. There is an explanation though. In Israel cows are milked three times a day and in the United States the use of the production increasing BST is allowed. This hormone forces up the milk production. Without BST the American cows would probably produce number of kilos of fat and protein equal to that of the Dutch cows.

Another difference between the Netherlands and the U. S. (and other countries as well) is the percentage of Holstein cows from which data is collected. More than 90 % of the Dutch black & white Holsteins are enrolled in milk recording programs and therefore included into the comparison. In the U. S. this percentage is less than 50 %. In other words, data from more than half their Holsteins cows has not been included in this comparison. In Canada the percentage of cows in milk recording is about 70 %. All this means that the Dutch figures provide a very reliable indication of the entire population. Also cows of farms with a less good management have been included while in other countries chances are that cows from such herds are not considered at all.

The growth of the milk production in the Netherlands shows that the increase of the milk production in the Netherlands is not as fast as in the past years. There is growth but the figures are less spectacular than in the 1980th and '90th when the Netherlands made lots of progress.

УДК 619.371:001.12/.18

КОСТЕНОК А.Ю., магістрант 2 курсу ФВМ
Науковий керівник – **РЄЗНІК В.Г.**, ст. викладач
Білоцерківський національний аграрний університет

NEW TECHNOLOGIES, VACCINES AND INNOVATION (VETERINARY MEDICINE)

Technology has radically changed and enhanced our day to day lives: internet, high speed trains, email, nanotechnology, etc. A similar revolution continues to take place in the medical sector, both human and animal. This is mainly due to the constant emergence of new diseases, or re-emergence of diseases which can mutate and change, or diseases which are currently impossible to vaccinate against. With climate change we are seeing more and more diseases move due to ticks, mosquitoes and flies appearing in countries where they previously were not seen. Disease essentially knows no borders and it is only through new developments in technology and science that we can remain at the ready to control them.

New diseases are constantly emerging and the animal health sector sees this challenge and the important role it plays. If we look at Bluetongue for example, each of the 25 different serotypes of the disease requires a different vaccine. Over the last 15 years, there have been six different Bluetongue serotypes in Europe alone. Avian influenza viruses, to take another example, are estimated to have led to the culling of 200 million birds in Asia alone, with losses of more than 10 billion US dollars for the region's poultry sector. Diseases are constantly mutating and new diseases are emerging. Cutting-edge research and biotechnology are vital to combat these. Investing in R&D and ensuring innovation remains at the core of our business is vital. The first use of biotechnology in the medical world is recognised as the first production of human insulin in 1978. Advances in science and technology have come to the fore in the development of new or improved vaccines to prevent and control diseases such as Avian Influenza, Foot and Mouth Disease, Rabies, and Classical Swine Fever.

One of the earliest developments in animal health was the Aujeszky's disease vaccine. It allowed a successful eradication programme in several European countries. Similarly, Rabies is a success story which affects people and animals. There is a Rabies vaccine which has been highly successful in large parts of Europe. If we look on a global level and see that each year 55.000 people die of Rabies, mostly children, and know this is preventable, you can see how a Rabies vaccine can change lives and societies and know the value of vaccines and new technologies. The animal health sector holds to the premise that preventing is better than curing, and with this premise vaccination is vital. Vaccines are an essential part of the veterinarian's toolbox. Through vaccination the vet can improve the natural immunity of the animal by stimulating the response before the disease strikes. It allows farmers to protect entire flocks or herds and it keeps our pets safe and healthy from deadly diseases. In addition it ensures our food safety in that it protects animals from harmful foodborne pathogens, such as Salmonella. Advances in animal health have or could also benefit human health; the development of a vaccine for dogs against cancerous Melanoma is something that could be looked at from a human health angle.

УДК 504.12

ЛЕГИР С.О., студентка 1 курсу СП(б) ФВМ
Науковий керівник – **РЄЗНІК В.Г.**, ст. викладач
Білоцерківський національний аграрний університет

HUMAN AS «UNIQUE SUPER PREDATOR» IN HUMAN-DOMINATED LANDSCAPES

The fear (perceived predation risk) large carnivores inspire in mesocarnivores can affect ecosystem structure and function, and loss of the "landscape of fear" large carnivores create adds to

concerns regarding the worldwide loss of large carnivores. Fear of humans has been proposed to act as a substitute, but new research identifies humans as a “super predator” globally far more lethal to mesocarnivores, and thus presumably far more frightening.

Bears, wolves and other large carnivores are frightening beasts but the fear they inspire in their prey pales in comparison to that caused by the human ‘super predator.’ A new study by Western University demonstrates that smaller carnivores, like European badgers, that may be prey to large carnivores, actually perceive humans as far more frightening. Globally, humans now kill smaller carnivores at much higher rates than large carnivores do, and these results indicate that smaller carnivores have learned to fear the human ‘super predator’ far more than they fear their traditional enemies.

These findings by Liana Zanette and Michael Clinchy from Western’s Faculty of Science, in collaboration with celebrated British biologist David Macdonald from University of Oxford’s Wildlife Conservation Research Unit (WildCRU) and others, were published in Behavioral Ecology.

Zanette, a professor in Western’s Department of Biology, and her colleagues experimentally demonstrated that smaller carnivores, like badgers, foxes and raccoons, that may appear to be habituated to humans because they live among us, are actually experiencing elevated levels of fear – living in fear of the human ‘super predator’ in human-dominated landscapes.

This research has shown that the fear large carnivores inspire can itself shape ecosystems. These new results indicate that the fear of humans, being greater, likely has even greater impacts on the environment, meaning humans may be distorting ecosystem processes even more than previously imagined. These results have important implications for conservation, wildlife management and public policy.

By frightening their prey, large carnivores help maintain healthy ecosystems by preventing smaller carnivores from eating everything in sight, and the loss of this ‘landscape of fear’ adds to conservation concerns regarding the worldwide loss of large carnivores. Fear of humans has been proposed to act as a substitute, but these new results demonstrate that the fear of humans is qualitatively different and cannot be expected to fulfill the same ecosystem function.

УДК 663.674

КУРІННА А.І., студентка 1 курсу

Науковий керівник – **ЗЕЛІНСЬКА В.А.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

PICKING: PROBLEMS AND PERSPECTIVES IN UKRAINE

The productive enterprises concerned with food processing are known as The Food Processing Industry. Food processing is the set of methods and techniques used to transform raw ingredients into food or to transform food into other forms for consumption by humans or animals either in the home or by the food processing industry. Food processing typically takes clean, harvested crops or butchered animal products and uses these to produce attractive, marketable and often long shelf-life food products. Similar processes are used to produce animal feed. Extreme examples of food processing include the delicate preparation of deadly fugu fish or preparing space food for consumption under zero gravity.

The food industry has now become a global industry, dominated by a relatively few multinational conglomerates. Many of the mergers and take-overs that created these companies took place in the 1980s and early 1990s when large companies bought their competitors in order to acquire brand names and increase their market share. In 1988 for example, a total of \$42.5 billion was spent on the purchase of just three companies (Rowntree, Kraft and Nabisco) (Giles, 1993). Multinational companies are now focusing on development of new markets and are either buying up or forming alliances with local competitors in South East Asia, India, Eastern Europe and Latin America.

Pickling is the process of preserving or expanding the lifespan of food by either anaerobic fermentation in brine or immersion in vinegar. The resulting food is called a pickle, or, to prevent ambiguity, prefaced with the adjective pickled. The pickling procedure will typically affect the food's tex-

ture and flavor. In East Asia, vinaigrette (vegetable oil and vinegar) is also used as a pickling medium. Foods that are pickled include meats, fruits, eggs, and vegetables.

Another distinguishing characteristic is a pH of 4.6 or lower, which is sufficient to kill most bacteria. Pickling can preserve perishable foods for months. Antimicrobial herbs and spices, such as mustard seed, garlic, cinnamon or cloves, are often added. If the food contains sufficient moisture, a pickling brine may be produced simply by adding dry salt. For example, German sauerkraut and Korean kimchi are produced by salting the vegetables to draw out excess water. Natural fermentation at room temperature, by lactic acid bacteria, produces the required acidity. Other pickles are made by placing vegetables in vinegar. Unlike the canning process, pickling (which includes fermentation) does not require that the food be completely sterile before it is sealed. The acidity or salinity of the solution, the temperature of fermentation, and the exclusion of oxygen determine which microorganisms dominate, and determine the flavor of the end product. When both salt concentration and temperature are low, *Leuconostoc mesenteroides* dominates, producing a mix of acids, alcohol, and aroma compounds. At higher temperatures *Lactobacillus plantarum* dominates, which produces primarily lactic acid. Many pickles start with *Leuconostoc*, and change to *Lactobacillus* with higher acidity.

Pickling of plant and animal foods is a relatively old method of food preservation. It is estimated that the first pickles were produced over 4,000 years ago using cucumbers native to India. The ancient Egyptians and Greeks both have written about the use of pickles for their nutritive value and healing power. Pickles were a common food during the time of the Roman Empire and they soon spread throughout Europe. In America, pickles have always been popular. The first travelers to America kept pickles in large supply because they were nutritious and did not spoil during the long journeys. It is interesting to note that Amerigo Vespucci, America's namesake, was also a pickle salesman. He was the main pickle supplier to many ships. The first large-scale commercial production of pickles did not take place until 1820, when Nicholas Appert began selling pickles in jars. Over the years, the pickle production process has become more automated, however the basic pickling methods have changed very little since the technology was first developed. While there are many different types of pickles, some characteristics are common to all. In general, pickled cucumbers are crisp vegetables, which can be described as having a strong, biting flavor caused by the vinegar in which they are stored. Different pickle manufacturers normally add spices to give their pickles a unique flavor. Dill-flavored pickles are perhaps the most common of all pickles. There are also sweet pickles, which are packed with added sugar. These are typically used for making relishes. Kosher pickles were pickles that were approved by the Jewish Orthodox Congregations of America, but the word kosher is now often used to describe any garlic flavored pickle.

Research focusing on improvements in pickle technology is being done by the various seed companies and universities. One of the primary areas of interest is the development of improved pickling cucumbers. Many university groups are using biotechnology and plant grafting techniques to produce cucumbers that are larger, more plentiful, and resistant to microbial and insect-borne diseases. New farming methods concentrating on obtaining a larger harvest with fewer plants are also being tested. In addition, pickle manufacturers are also coming up with new flavors of pickles by varying the composition of the liquor and using different fermentation organisms.

УДК 663.674

КОЛОМІЄЦЬ Є.І., студентка 1 курсу

Науковий керівник – **ЗЕЛІНСЬКА В.А.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

PROSPECTS AND PROBLEMS OF DEVELOPMENT FOOD INDUSTRY IN UKRAINE

The aims of the food industry today, as in the past, are fourfold:

1. To extend the period during which a food remains wholesome (the shelf life) by preservation techniques which inhibit microbiological or biochemical changes and thus allow time for distribution, sales and home storage.

2. To increase variety in the diet by providing a range of attractive flavours, colours, aromas and textures in food (collectively known as eating quality, sensory characteristics or organoleptic quality); a related aim is to change the form of the food to allow further processing (for example the milling of grains to flour).

3. To provide the nutrients required for health (termed nutritional quality of a food).

4. To generate income for the manufacturing company.

Each of these aims exists to a greater or lesser extent in all food production, but the processing of a given product may emphasise some more than others. For example, frozen vegetables are intended to have sensory and nutritional qualities that are as close as possible to the fresh product, but with a shelf life of several months instead of a few days or weeks. The main purpose of freezing is therefore to preserve the food. In contrast, sugar confectionery and snackfoods are intended to provide variety in the diet, and a large number of shapes, flavours, colours and textures are produced from basic raw materials. All food processing involves a combination of procedures to achieve the intended changes to the raw materials. These are conveniently categorised as unit operations, each of which has a specific, identifiable and predictable effect on a food. Unit operations are grouped together to form a process. The combination and sequence of operations determines the nature of the final product.

In industrialised countries the market for processed foods is changing, and in contrast to earlier years, consumers no longer require a shelf life of several months at ambient temperature for the majority of their foods. Changes in family lifestyle, and increased ownership of freezers and microwave ovens, are reflected in demands for foods that are convenient to prepare, are suitable for frozen or chilled storage, or have a moderate shelf life at ambient temperatures. There is now an increasing demand by consumers for foods that have fewer synthetic additives, or have undergone fewer changes during processing. These foods more closely resemble the original raw materials and have a 'healthy' or 'natural' image. Correspondingly, growth in demand for organic foods has significantly increased in Europe during the 1990s. These pressures are an important influence on changes that are taking place in the food processing industry, and manufacturers have responded by reducing or eliminating synthetic additives from products (particularly colourants and flavours) and substituting them with natural or 'nature-equivalent' alternatives. They have also introduced new ranges of low-fat, sugar-free or low-salt products in nearly all sub-sectors (Anon., 1999). New products that are supplemented with vitamins, minerals and probiotic cultures (or 'functional' foods) have appeared in recent years, and products containing organic ingredients are now widely available. At the time of writing (2000), a debate over the safety of genetically modified (GM) food ingredients is unresolved. Consumer pressure for more 'natural' products has also stimulated development of novel 'minimal' processes that reduce the changes to sensory characteristics or nutritional value of foods.

Improvements to food quality during the last 10–15 years have also been achieved through changes in legislation, including legal requirements on manufacturers and retailers to display 'due diligence' in protecting consumers from potentially hazardous foods.

УДК 811.111:528.5(25)

ЯКИМЧУК Я.В., студент 1 курсу

Науковий керівник – **ВЕЛИКА К.І.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

Veli-katya@yandex.ru

METHODS FOR MEASURING POSITIONS ON THE EARTH'S SURFACE

The primary goal of any measurement method is to determine the relative direction and length of the line between specific points, monuments, and other evidence of the survey. All measurements must be reduced and placed into a common reference system that is well defined, understandable. What the surveyors and their equipment are doing is carefully measuring angles and distances, from which posi-

tions and elevation can be calculated. Geographic positions are specified relative to a fixed reference. Positions on the globe, for instance, may be specified in terms of angles relative to the center of the Earth, the equator, and the prime meridian. Land surveyors measure horizontal positions in geographic or plane coordinate systems relative to previously surveyed positions called **control points**.

Surveyors typically measure positions in series. Starting at control points, they measure angles and distances to new locations, and use trigonometry to calculate positions in a plane coordinate system. Surveyors have developed distinct methods, based on separate control networks, for measuring horizontal and vertical positions. In this context, a horizontal position is the location of a point relative to two axes: the equator and the prime meridian on the globe, or to the x and y axes in a plane coordinate system.

Measuring a series of positions in this way is known as "running a traverse." A traverse that begins and ends at different locations, in which at least one end point is initially unknown, is called an open traverse. A traverse that begins and ends at the same point, or at two different but known points, is called a closed traverse. There are two techniques that surveyors use to create and extend control networks: triangulation and trilateration.

Triangulation. Closed traverses yield adequate accuracy for property boundary surveys, provided that an established control point is nearby. Surveyors conduct control surveys to extend and add point density to horizontal control networks. Before survey-grade satellite positioning was available, the most common technique for conducting control surveys was **triangulation**.

Using a total station equipped with an electronic distance measurement device, the control survey team commences by measuring the azimuth α , and the baseline distance AB. These two measurements enable the survey team to calculate position B as in an open traverse. The surveyors next measure the interior angles CAB, ABC, and BCA at point A, B, and C. Knowing the interior angles and the baseline length, the trigonometric can then be used to calculate the lengths of any other side. Knowing these dimensions, surveyors can fix the position of point C. Having measured three interior angles and the length of one side of triangle ABC, the control survey team can calculate the length of side BC. This calculated length then serves as a baseline for triangle BDC. Triangulation is thus used to extend control networks, point by point and triangle by triangle.

Trilateration uses distances alone to determine positions. By eschewing angle measurements, trilateration is easier to perform, requires fewer tools, and is therefore less expensive.

Once a distance from a control point is established, a person can calculate a distance by open traverse, or rely on a known distance if one exists. A single control point and known distance confines the possible locations of an unknown point to the edge of the circle surrounding the control point at that distance; there are infinitively many possibilities along this circle for the unknown location. The addition of a second control point introduces another circle with a radius equal to its distance from the unknown point. With two control points and distance circles, the number of possible points for the unknown location is reduced to exactly two. A third and final control point can be used to identify which of the remaining possibilities is the true location.

Trilateration is noticeably simpler than triangulation and is a very valuable skill to possess. Even with very rough estimates, one can determine a general location with reasonable success.

УДК 811.111:528.02(25)

САВЧЕНКО А.О., студентка 1 курсу
Науковий керівник – ВЕЛИКА К.І., асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
Veli-katya@yandex.ru

EQUIPMENT FOR MEASURING POSITIONS ON THE EARTH'S SURFACE

Using the equipment and direct methods of measurement surveyors can both gather and report measured data accurately and in the proper basis. The techniques and tools of conventional surveying

are still in use and they are based on the very same concepts that underpin even the most advanced satellite-based positioning.

You might wonder how a control network gets started. If positions are measured relative to other positions, what is the first position measured relative to? The answer is: the stars. Before reliable time-pieces were available, astronomers were able to determine longitude only by careful observation of recurring celestial events, such as eclipses of the moons of Jupiter. Historically, determination of the true meridian has been based upon direct astronomic observation at the point of record and, thus, an astronomic meridian. The value of the angular difference between the astronomic and geodetic direction, caused by the deflection of the vertical, relates the astronomic meridian to the geodetic meridian, as properly aligned with the axis of the earth's rotation. The direction of lines has been determined with a variety of instruments. These include the magnetic needle, solar compass, transit with solar attachment, and direct altitude or hour angle observations on the Sun, Polaris, or other stars.

The use of direct astronomical observations to determine direction is effective and still used. Only the use of the needle compass is unequivocally prohibited. Although a standard compass can give you a rough estimate of angles, the Earth's magnetic field is not constant and the magnetic poles, which slowly move over time, do not perfectly align with the planet's axis of rotation; as a result of the latter, true (geographic) north and magnetic north are different. Moreover, some rocks can become magnetized and introduce subtle local anomalies when using compass. For these reasons, land surveyors rely on **theodolites** to measure angles. A transit consists of a telescope for sighting distant target objects, two measurement wheels that work like protractors for reading horizontal and vertical angles, and bubble levels to ensure that the angles are true. A theodolite is essentially the same instrument, except that it is somewhat more complex and capable of higher precision. In modern theodolites, some mechanical parts are replaced with electronics.

Other valid equipment for determining direction of lines include gyroscopic instruments, satellite receivers, orientation from the National Spatial Reference System (NSRS), and identifiable lines between monuments of adjoining official surveys. Nowadays, geodesists produce extremely precise positional data by analyzing radio waves emitted by distant stars. Once a control network is established, however, surveyors produce positions using instruments that measure angles and distances between locations on the Earth's surface. Land surveyors measure horizontal positions in geographic or plane coordinate systems relative to previously surveyed positions called **control points**, most of which are indicated physically in the world with a metal "benchmark" that fixes the location and it may also indicate elevation about mean sea level. Vertical control points however, were established by the technique of spirit leveling which is more suited to being conducted along gradual slopes such as roads and railways that seldom scale mountain tops. Surveyors measure distances more accurately and more efficiently since **electronic distance measurement (EDM)** devices have been allowed. To measure the horizontal distance between two points, one surveyor uses an EDM instrument to shoot an energy wave toward a reflector held by the second surveyor. The EDM records the elapsed time between the wave's emission and its return from the reflector. It then calculates distance as a function of the elapsed time. Typical short-range EDMs can be used to measure distances as great as 5 kilometers at accuracies up to one part in 20,000, twice as accurate as taping.

Instruments called **total stations** combine electronic distance measurement and the angle measuring capabilities of theodolites in one unit.

УДК 81'373.21

ЗАДВОРНИЙ О.С., студент 2 курсу
Науковий керівник – **ДЕМЧЕНКО Н.С.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
shipuden22@gmail.com

ПОХОДЖЕННЯ АНГЛІЙСЬКИХ ПРИЗВИЩ ВІД НАЗВ ПРОФЕСІЙ

У кожної людини є своя унікальність і цією унікальністю є прізвище, навіть не дивлячись на те, що вони повторюються. Знаючи прізвище людини можна багато чого довідатися про пре-

дків. Прізвища походили від занять людини, зовнішності, стану, місця проживання. Англійські прізвища не виняток, якщо почати розбирати певне прізвище можна дізнатися цілу історію про неї. Наука, яка займається вивченням прізвищ, називається ономастика. Ономастика виявляється своєрідним мостом, що з'єднує різні науки і різні мови, оскільки вона вивчає специфічний пласт лексики, що займає особливе місце в системі кожної мови і має відношення до інших наукових дисциплін: історії, географії, соціології, археології. В ономастиці лінгвістичний компонент домінує не тільки тому, що кожне ім'я – це слово, що розвивається за законами мови, а й тому, що інформація кожного імені добувається за допомогою лінгвістичних засобів, але з урахуванням даних вказаних наукових дисциплін.

Англійські прізвища розвивалися разом з соціально-економічним розвитком людини. Походження англомовних прізвищ ділиться на кілька груп: генеалогічні, за місцем проживання, професійно-посадові, описові. В одній з найбільшої групи представлені прізвища, які походять від професій і роду діяльності людини. Цю групу можна розділити на підгрупи: прізвища від назви посад, прізвища від назви професій пов'язаних з сільським господарством, прізвища пов'язані з міським ремеслом, прізвища пов'язані з торгівлею сукном.

Від основи прізвища може утворитися ряд схожих прізвищ. Це відбувається в основному через зміну закінчення, за рахунок додавання суфіксів або префіксів. Дане явище ми можемо побачити в наступному прикладі. При додаванні суфіксів -kin, -cock (-cox), -ot / -et, -kin виникає ряд пестливих і зменшувальних імен Simpkin, Tomkinson; Haycock, Haycox, Wilcox. Підгрупа, до якої відноситься прізвища від назви посад численна. В основному це посади придворних, а так же церковних і муніципальних службовців. У цій підгрупі представлені прізвища, які належать до різних титулів і посад. Наприклад, Smith, Carpenter, Book, Butler. Безсумнівно, велика кількість прізвищ пов'язана з сільськогосподарськими професіями. Тут, перш за все, відзначимо ряд прізвищ з основами, що відносяться до догляду за тваринами. Так, на півночі країни нерідкі прізвища Hurd, Hird, Heard, що походять від herd «пастух». Після сільського господарства і ремесел виробництво, торгівля сукном є найбільш багатим джерелом створення професійно-посадових англійських прізвищ: Woolley, Packer, Sherman, Walker.

Таким чином, можна зробити висновок про важливість етимології іноземних прізвищ мови, що вивчається. За прізвищем людини, без особливих довгих пошуків і аналізів, скориставшись декількома словника, можна приблизно визначити, ким були предки певної людини. Чи із знатної вони родини, чи з простих селян, де проживали, чим займалися або як вони виглядали.

УДК 811.161'286(477)

ЗАВАДСЬКА В.В., студентка 1 курсу ФВМ
Науковий керівник – **БАРАН Н.А.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

МОВЛЕННЄВИЙ ЕТИКЕТ УКРАЇНЦІВ: ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Предмет дослідження – вербальний рівень етикету українців; **об'єкт** дослідження – етикетне мовлення; основні **методи** дослідження: спостереження, аналіз, узагальнення.

Правила соціальної поведінки людини, які виробилися впродовж усієї культурної еволюції людства і враховують його соціально-історичний досвід, становлять зміст поняття етикет.

Етикет має багаторівневу будову: вербальний рівень, вислови, привітання, прощання); паралінгвістичний рівень (темп мовлення, гучність, інтонація); кінетичний рівень (жести, міміка, пози); проксемічний рівень (стандартні дистанції спілкування, почесне місце для гостей тощо). Мовленнєвий (мовний) етикет – це національно-специфічні правила мовленнєвої поведінки, які реалізуються в системі стійких формул і висловів. За умовами та змістом ситуації спілкування, в системі українського мовленнєвого етикету розрізняють 15 видів стійких мовленнєвих висло-

вів: звертання, вітання, знайомство, запрошення, прохання, вибачення, згода, незгода, скарга, втішання, комплімент, несхвалення, побажання, вдячність, прощання.

Відбором етикетних мовних формул у кожному виді мовленнєвого етикету створюється та чи інша тональність спілкування. Розрізняють 5 видів тональностей спілкування: висока, нейтральна, звичайна, фамільярна, вульгарна. Висока тональність спілкування характерна для зустрічей на найвищому рівні (урочисті події, збори, засідання, презентації); нейтральна – у сфері офіційних установ, під час спілкування з колегами; звичайна тональність – (магазин, майстерня, транспорт); фамільярна – в сім'ї, дружньому товаристві; вульгарна – в соціально неконтрольованих ситуаціях. В офіційному спілкуванні особливе значення мають ті види мовленнєвого етикету, які представляють категорію ввічливості, а саме: звертання, вітання, прощання, подяка, вибачення, прохання.

Досконале спілкування спроможне стати ключем до успіху в суспільстві та на етапах досягнення професійної кар'єри, тоді як неправильність його є причиною багатьох конфліктів між людьми.

УДК 811.124:61

КРИЖАНІВСЬКА А.О., студентка 1 курсу ФВМ
Науковий керівник – **БУДУГАЙ О.Д.**, канд. філол. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

РОЛЬ ПЕРЕКЛАДУ НА ЛАТИНУ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ «КАНОН ЛІКУВАЛЬНОЇ МЕДИЦИНИ» ВЧЕНОГО ІБН СІНИ (ЛАТ. АВІЦЕННИ)

Важко переоцінити роль перекладу з арабської мови на латину енциклопедії «Канон лікувальної науки» таджицького лікаря й філософа Абу-Алі Ібн Сіни (980-1037). Латиною його звали Авіценна. Точної кількості написаних ним творів не встановлено: десь до 456 робіт. Одна із найфундаментальніших праць – «Канон лікарської науки». У ній Ібн Сіна прагнув уникнути помилок попередників. Арабською твір називають «Аль-Канун фі-т-тібб». Він є підсумком досвіду грецьких, римських, індійських і середньоазіатських лікарів, а також його власних спостережень як лікаря-практика. Уже в XII ст. «Канон» був перекладений з арабської на латинську мову. Ця книга за кількістю видань деякий час рівнялась із Біблією, протягом п'яти століть була обов'язковим посібником для європейських лікарів. Твори Авіценни вивчали в університетах Європи майбутні медики багатьох поколінь. У XV ст. з'явилися коментарі до «Канону». Латиною були видані й твори Авіценни «Про сердечні препарати» (*Medicamenta Cordialia*), «Пісня медицини» (*Canticum de Medicina*) і *Tractatus de Syrupis Acetosus*.

«Канон лікарської науки» був першою книгою, яка стосувалася теми експериментальної медицини, доказової медицини, випадково-контрольованих досліджень і тестів ефективності ліків. «Канон» встановив правила і принципи для перевірки ефективності нових ліків і медикаментів, які дотепер є основою клінічної фармакології. У «Каноні» багато уваги приділяється не лише способам лікування хвороб, але й питанням профілактики, збереження здоров'я. Важливе значення Авіценна надає гігієні, фізичним вправам, режиму харчування й відпочинку. Ібн Сіна є одним з перших медиків, хто досліджував спосіб життя довгожителів, заклав основи геронтології. Твір складається з п'яти книг. У першому томі викладені теоретичні відомості про медицину, до якої Авіценна включив такі галузі знання: анатомія, фізіологія, діагностика, хірургія. Учений першим дав наукове визначення хвороби як порушення функціонування організму. Також сформував вчення про пульс, яке з доповненнями використовується сучасною медициною. Описав будову м'язів ока людини. У другому томі описано 811 лікарських засобів рослинного, тваринного та мінерального походження, розташованих за алфавітом. Наводиться більше 200 рецептів ліків з використанням меду. Третій том «Канону» присвячений патології та терапії. Четвертий том присвячений хірургічному лікуванню вивихів, переломів, пухлин. Свого ча-

су Авіценна першим серед хірургів провів трепанцію черепа. У цьому ж томі розповідається про віруси. П'ятий том присвячений складним лікам, а також отрутам і протиотрутам. Так латинська мова епохи Відродження стала важливим засобом поширення медичних знань між різними народами й країнами.

УДК 811.124:61

КОБИЛЕЦЬКИЙ Д.М., студент 1 курсу ФВМ
Науковий керівник – **БУДУГАЙ О.Д.**, канд. філол. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ЛАТИНОМОВНІ ПРАЦІ ВИДАТНОГО ХІРУРГА МИКОЛИ ПИРОГОВА

Праці геніального вченого Миколи Івановича Пирогова (1810–1881) принесли йому світову славу і змінили уяву про оперативну хірургію і топографічну анатомію. М. Пирогов народився в Москві у 1810 р. Початкове навчання дістав удома, у 1822 р. був зарахований до пансіону Кряжова. Професор медичного університету. Є.О. Мухін рекомендував готувати хлопця до вступу в університет. У 1824 р., у віці 14 років, М. Пирогов вступив до університету, який закінчив у 1828 р. з відзнакою. При Дерптському університеті було організовано професорський інститут для підготовки професорів із числа успішних випускників університету. М. Пирогов мав велике бажання вивчати фізіологію. Але такого факультету не було, і він вступив на хірургію. У Дерпті він зосередив свою увагу анатомії і експериментальній хірургії. У 1829 р. бездоганно виконав дослід «Що спостерігається при перев'язках великих артеріальних судин?», отримав за нього золоту медаль.

Тему дисертації учений обрав сам: «Чи є перев'язка черевної аорти при аневризмі легковиконуваним і безпечним втручанням?» Захист дисертації відбувся в 1832 р. Ця праця пов'язувала питання практичної хірургії з топографічною анатомією і фізіологією. Вона була такою принциповою і новітньою, що змусила заговорити про неї весь світ. У травні 1833 р. М. Пирогов вирушив до Берліну опанувати хірургічну техніку в клініці відомого хірурга Диффенбаха. Але найкращим вчителем виявився професор Лангенбек із Геттінгену. Він учив точності хірургічних прийомів і вмінню пристосувати рухи всього тіла до руки, яка оперує. Коли у Ризі 1835 р. М. Пирогов уперше оперував уже як учитель, то досвідчений госпітальний ординатор сказав: «Ви нас навчили тому, чого ні ми, ні наші вчителі не знали».

Класичну працю М. Пирогова «Хірургічна анатомія артеріальних стовбурців і фіксації» вперше надрукували в 1937 р. німецькою і **латинською** мовами. Вийшла й монографія «Про переріз ахіллесового сухожилля», результат його 4-річних дослідів на тваринах і спостережень за хворими. У 1840 р. Пирогов став професором Петербурзької медико-хірургічної академії. Тут він уперше поєднав викладання топографічної анатомії з оперативною хірургією, започаткував кістково-пластичну хірургію. 1840 р. вийшла книга «Анатомічні ілюстрації людського тіла» для лікарів-судекспертів. Анатомічні дослідження стали запорукою успішного розвитку хірургії. «Топографічна анатомія» ілюстрована розрізами, які здійснювалися на заморожених тілах у трьох напрямках. Вона друкувалися окремими випусками з поясненнями **латиною** 1851–1859 р.р. М. Пирогов встановив важливі для хірургічної практики закони розташування кровоносних судин і фасцій, які формують основу топографічної анатомії. Він використовував свій метод розтинів для вивчення не тільки морфології, але й функцій того чи іншого органу. Ця титанічна робота М. Пирогова і нині допомагає у діяльності лікарів багатьох країн.

УДК 811.133.1'36'373

МОРОЗ А.М., студентка 1 курсу
Науковий керівник – **БУДУГАЙ О.Д.**, канд. філол. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

**LES PROBLEMES DE LA FABRICATION
DU CHOCOLAT ET DE CONFISERIES EN UKRAINE**
{ПРОБЛЕМИ ВИРОБНИЦТВА ШОКОЛАДУ
І КОНДИТЕРСЬКИХ ВИРОБІВ В УКРАЇНІ}

Le chocolat est un confection avec l'utilisation de fruits de cacao. Mais tout ca n'est pas simple. Pour obtenir un chocolat très délicieux il faut prendre les meilleurs fruits de cacao puis les faire frire à la bonne température et la bonne technologie. Et seulement après cela, vous pouvez obtenir un produit fini de chocolat. Le chocolat a ses propriétés très intéressants. Il est un produit très aimé par les personnes adultes et les petites. Il a composé *des propriétés bénéfiques* pour le corps humain. 1) Le chocolat normalise la pression artérielle. 2) Le chocolat lutte avec le stress. 3) Le chocolat permet de penser. 4) Le chocolat lutte avec la carie dentaire. 5) Il est esthétique.

Mais le chocolat a des propriétés qui peuvent affecter notre santé. 1) Il peut provoquer une dépendance, qui est très similaire à la drogue. Mais des chercheurs américains ont découvert que le chocolat contient des substances qui peuvent provoquer une dépendance. Mais pour devenir le «chocolat addict», il est difficile, pour ce faire, pour un besoin de manger un minimum de 11 kilos de cette friandise. 2) Le chocolat peut provoquer des allergies. Mais il est également possible, à condition de consommation énorme de chocolat. Le 11 juillet est la fête de tous les gourmands, c'est la Journée Mondiale du chocolat. Cette fête est établie par les français en 1995, selon l'initiative de tous les amateurs de chocolat et une variété de bonbons. En Ukraine on célèbrent cette fête chaque année, il acquiert de nouveaux partisans. En Ukraine, il existe de très nombreuses usines de confiserie: 1) ROSHEN; 2) KONTI; 3) de l'UVA; 4) la Couronne; 5) Svitoch. *ROSHEN* est l'un des plus grands fabricants de produits de confiserie. *ROSHEN* produit environ 200 sortes de produits d'une qualité irréprochable. La production totale est de 450 millions de tonnes par an. Présentés sur le marché de la confiserie fabriqués selon les technologies les plus modernes. Les produits de la société est représentée dans plus de 28 pays. *ROSHEN* fabrique des bonbons, du chocolat, du caramel, des biscuits, des gaufres, des gâteaux. Dans un grand assortiment de bonbons les plus populaires sont «le gâteau de Kiev» et les bonbons « Kiev du soir». Le siège principal se trouve à Kiev.

La pâtisserie la société *Konti* connu sur le marché de l'Ukraine et les pays de la CEI à partir de 1997. Le bureau principal est situé dans Konstantinovka. La part de la société «*CONTI*» dans la production totale de produits de confiserie en Ukraine a de 14 % sur une base mensuelle dans les usines du groupe est faite de 11 mille tonnes de produits. Chaque année, l'entreprise exporte près de 30 % de la production. La gamme de produits du groupe «*CONTI*» sont des bonbons au chocolat, des biscuits, desserts, des barres chocolatées, des gaufres etc. La pâtisserie la société de *la Couronne*. L'usine se trouve dans le Trostyanets de la région de Soumy. Le chocolat de la Couronne est apparu en 1995 en devenant alors le seul véritable chocolat.

УДК 811.133

ПАШКЕВИЧ А.А., студентка 1 курсу
Науковий керівник – **БУДУГАЙ О.Д.**, канд. філол. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

**HENRI FAYOL ET SES PRINCIPES DE LA GESTION
DANS LA VIE ECONOMIQUE MONDIALE**
{АНРІ ФАЙОЛЬ І ЙОГО ПРИНЦИПИ УПРАВЛІННЯ
У СВІТОВОМУ ЕКОНОМІЧНОМУ ЖИТТІ}

Henri Fayol fut un excellent gestionnaire, le Directeur général de la maison mère. Il occupe le poste 30 ans, avant de le quitter en 1918, à l'âge de 77 ans. Dès 1900, ce patron veut transmettre la

méthode qui l'a fait réussir. Il la nomme « administration ». Elle couvre en réalité les domaines traités aujourd'hui par la « gestion » ou le « management ». Fayol pense que l'« administration » est une science où les connaissances résultent de la réflexion sur les expériences. Ces connaissances peuvent être transmises par un enseignement. En 1916, il publie dans le Bulletin de la Société de l'industrie minière, *L'Administration industrielle et générale*, l'ouvrage de référence qui va le rendre célèbre. Le succès de cet ouvrage s'explique par le fait qu'il retrace une expérience vécue de 30 ans de direction générale et de plus de 50 ans de management, pendant laquelle Fayol n'a pas cessé d'observer, de prendre des notes, de réfléchir et de conceptualiser sa pratique. Dans les années 1919, il publie une étude sur la gestion intitulée « L'incapacité industrielle de l'État: les PTT » qui montre les défauts de la gestion publique. Dans le cadre de l'activité "administrative", l'administrateur que l'on appelle aujourd'hui le gestionnaire ou le manager- exerce cinq fonctions essentielles:

1. *Prévoir*: Anticiper et planifier, savoir où l'on va.
2. *Organiser*: Munir l'entreprise de tout ce qui est utile pour son fonctionnement: Ressources humaines, financières et matérielles. Fayol ne décrit dans son ouvrage que l'aspect ressources humaines, qu'il appelle "corps social".
3. *Commander*: Indiquer les tâches et instructions aux membres du *corps social*.
4. *Coordonner*: Mettre l'harmonie entre tous les actes d'une entreprise de manière à en faciliter le fonctionnement et le succès.
5. *Contrôler*: Vérifier que tout se passe conformément au programme adapté aux ordres donnés, aux principes admis et signaler les fautes et les erreurs afin qu'on puisse les réparer et en éviter le retour.

Fayol subdivise chaque fonction en 8 "Principes":

1. avoir une connaissance approfondie de son personnel;
2. éliminer les incapables;
3. bien connaître les conventions qui lient l'entreprise et ses agents;
4. donner le bon exemple;
5. faire des inspections périodiques du *corps social*;
6. réunir ses principaux collaborateurs en des conférences où se préparent *l'unité de direction* et la convergence des efforts;
7. ne pas se laisser absorber par les détails;
8. viser à faire régner dans le personnel, l'activité, l'initiative et le dévouement.

УДК 811.111:81'373.6

СКОБАЛ М.П., студентка 3 курсу
Науковий керівник – **ВАКАЛЮК Н.І.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

BORROWINGS IN THE ENGLISH LANGUAGE: LEXICAL AND SEMANTIC PECULIARITIES

Scholars consider that the Teutonic languages were richly spiced with Greek and Romance words. In addition hundreds of words are used which were borrowed from other languages. The newest words are adopted and coined by newspapermen and advertisers without realizing how their native language is being enlarged.

English has its roots in a major system of language we call the Indo-European. Most European languages, with a few exceptions like Finnish and Hungarian, belong to this important language family. Teutonic, Romance, Greek, Slavic, and Celtic languages are all major branches of the Indo-European tree. English is powerfully influenced by the first tree.

Basically, English is a Teutonic language. German, Dutch, the various Scandinavian languages, and English all belong to this group. English takes its most common words and its structure from Anglo-Saxon, a Teutonic language. But English has borrowed so heavily from Latin (a Romance lan-

guage) and Greek that its vocabulary actually has more words from these two languages than from Anglo-Saxon. English continues to borrow heavily from these and other languages around the world.

The English language reflects the history of the people who have spoken it. The early Celts, who inhabited most of England before the Anglo-Saxon came, left a small heritage of words in English. The Romans, who abandoned Britain about 410 A.D. after hundreds of years of occupation, had a more lasting influence on the language.

Actually, Latin, the language spoken by the Romans, entered English at many different times. It arrived with the early Roman conquerors. It came with the missionaries who introduced Christianity to Britain. It flourished during the revival of learning called the Renaissance, as scholars coined new words for new ideas. It enters the language even now as scientists and advertisers coin new words for new products and new processes. Greek, like Latin, has been enriching English since early times.

After the Romans left, its island was successfully invaded many times by tribes from Northern Europe. Two of these tribes, the Angles and the Saxons, drove the Celts westward and established the basic English language as we know it. Then The Danes came and added their store of words. After the Norman Conquest in 1066, the vocabulary was also doubled. Then French words, based originally upon Latin, shared the stage with Anglo-Saxon words. Frequently both words remained and acquired different uses – like pork and pig.

English continued to grow, adding new words as it added new experiences. Contact with Dutch seamen, for example, brought new sailing terms like skipper and sloop into the language. Spanish, Arabic, Malayan, and Japanese – these and many other languages have added words for our use.

УДК 811.111'373.43

КОМΠΑН А.О., студентка 3 курсу

Науковий керівник – ВОЛОШКОВА Н.В., канд. іст. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

anyahot45@gmail.com

НЕОЛОГІЗМИ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ: СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА І СПОСОБИ ПЕРЕКЛАДУ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Неологізми – це слова, які є абсолютно новими лексичними одиницями для кожного історичного періоду і які ще не встигли увійти в активний словниковий запас. Поява неологізмів зумовлена як екстралінгвістичними факторами (постійний розвиток суспільства, техніки та технології, поява нових реалій, які потребують свого відображення у мові), так і суто мовними потребами (дія закону економії мовних засобів). Згідно з класифікацією, яку було запропоновано В.І. Заботкіною, неологізми поділяються на наступні групи: 1) власне неологізми: *audiotyping* – аудіодрукування, *thought-processor* – комп'ютер, що логічно будує та розвиває ідеї; 2) транснамінація, що поєднує новизну форми слова зі значенням, що вже передавалося раніше іншою формою: *sudser* – мильна опера; 3) семантичні інновації або переосмислення (нове значення позначається формою, що вже існувала в мові): *bread* – гроші, *drag* – нудьга.

Найбільш інтенсивне поповнення термінологічного складу мови відбувається за рахунок наступних процесів:

1. Афіксації, тобто утворення нових термінів, що складаються з одного слова, шляхом додавання до кореневих слів, запозичених з грецької й латинської мов префіксів і суфіксів. Наприклад: *andrologist* – лікар, що займається проблемами здоров'я чоловіків, *rawism* – система харчування, яка повністю виключає вживання їжі, що піддавалась тепловій обробці, *on-call-ogist* – лікар, що часто працює по виклику, *thrifer* – ВІЛ-інфікований пацієнт без жодних симптомів хвороби.

2. Утворення нових однослівних термінів шляхом словоскладання, за якого два або більше слова або терміна (або їх основи) утворюють один новий термін. Наприклад: *paramedicalization*

– тенденція надавати перевагу альтернативним методам лікування, *andropause* – «клімактеричний період» у житті чоловіка.

3. Конверсія, за допомогою якої з існуючого слова або терміна утворюється новий термін, що належить до іншої частини мови. Наприклад: *recycle* – переробка, і *to recycle* – переробляти; *greenwash* – «зелений камуфляж», і *to greenwash* – ввести в оману; *addict* – залежний, і *to addict* – залежати.

4. Прямі запозичення слів із грецької й латинської мов. Наприклад: *meritocratic* – меритократичний, *meristocracy* – меристократія.

5. Скорочення слова шляхом видалення літер або злиттям двох слів. Наприклад: *e-thrombosis* (*e* – *electronic*; утворення тромбів, спричинене тривалим сидінням біля комп'ютера), *i-biology* (*i* – *information*; використання інформаційних технологій для новий біологічний відкриває і для інтенсифікації співпраці між науковцями).

6. Комбінації двох або більше із перерахованих вище способів. Наприклад: *e-mail fatigue* – психічне виснаження, спричинене надмірною кількістю електронних повідомлень.

7. Утворення складних термінологічних груп шляхом додавання уточнюючих лівих і правих (прийменикових) визначень до вихідного терміна. Наприклад: *dirt pill* – таблетка, що містить штамм деяких бактерій для стимуляції імунної системи алергічних чи астматичних дітей, *bariatric surgeon* – хірург, що здійснює операції зі зменшення шлунка пацієнтів із зайвою вагою.

УДК 811.111:373.72

СТРАТЮК Н.М., студентка 4 курсу

Науковий керівник – **ЩАСЛИВА Н.С.**, канд. філол. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

ninastratuk@gmail.com

ПОХОДЖЕННЯ ІДИОМ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Ідіоми являються «живими» мовними одиницями, що надають мові забарвлення, збагачують її, наповнюють і, таким чином, виражають культурні особливості. Питання про їхнє розуміння та тлумачення у межах іншого соціокультурного простору завжди актуальне. Ідіоми, кліше, фразеологічні одиниці – це зв'язні контекстуальні вирази з невмотивованим переносним значенням. До них належать, всім відомі, приказки, прислів'я, «крилаті» висловлювання, усталені звороти.

На процес утворення ідіом впливає два головних аспекти для виникнення й утворення у мові – історичний та культурний. Історичний аспект впливає у цілому на формування звичайних слів у мові. При культурному ж роль відіграють традиції, що передаються з покоління в покоління, звичаї, звички людей певного регіону тощо.

Етимологія ідіом також відіграє важливе значення у мові, наприклад, в усьому світі знають про «церемонію» англійців під назвою *Five o'clock tea*, на підґрунті якої сформувалася ідіома *a cup of tea* – улюблене заняття.

До ідіом також належать усталені вирази професійного походження, наприклад: *to be in the red* – бути збитковим. Ще однією не менш популярною теорією виникнення стійких фраз в більшості мовах є легенди та міфи, наприклад всім відомий вираз *the Trojan horse* – Троянський кінь, *Ariadne's thread* – Нитка Аріадни.

Релігія, віра, боги відіграли їхню роль у створенні ідіом. Деякі біблійні вислови адаптувалися, не змінивши ні форми, ні значення і згодом перетворилися в ідіоматичні звороти. Тексти Святого Письма стали невичерпним першоджерелом ідіоматичного матеріалу для більшості народів світу. Прикладами таких є вираз *to hide one's light under a bushel* – зарити талант в землю; *to eat one's words* – взяти свої слова назад; *a lost sheep* – людина, що збилася з дороги праведної.

Крилаті вислови авторів, які люди охоче вживають і дотепер, походять з літератури та публіцистичних джерел популярних творів: *to be or not to be – бути чи не бути*; *dog does not eat dog – зараза до зарази не чіпляється*.

Люди вигадували ідіоми та асоціювали їх з періодами в житті та відчуттями. Клімат, погодні явища та умови, що притаманні, наприклад, регіону Великобританії (туман, дощ, хмарність) відбилися у мові спілкуванні: *every cloud has a silver lining – не було б щастя, та нещастя допомогло*.

На склад і поповнення мови впливають не лише події минулого, а й сьогодення. Інколи фраза набуває всесвітньої популярності та постає вже в ідіоматичному вигляді. Прикладом такої популяризації може бути латинська фраза *Carpe diem (живи теперішнім або лови момент)*, що існувала давно, але стала відомою для всіх лише після екранізації фільму „Суспільство мертвих поетів”.

Також прикладами новостворених відомих фраз є наступні: *I'll be back – Я повернусь* (фільм “Термінатор”, 1984 р.); *You can't handle the truth – правда тобі не по зубах* (“Декілька хороших хлопців”, 1992 р.).

Отже, ідіоми – це одні з найяскравіших фраз у мові, без знань яких не можна вивчити мову, насолодитися нею в цілому, виразити її неповторність і відмінність з-поміж інших мов. Завдяки цим виразам значно збагачується стилістика тексту, процес комунікації виходить на інший щабель – інтертекстуальний.

УДК 82-312.1

ПАМПУХА А.О., студентка 1 курсу

Науковий керівник – **КАРПЕНКО С.Д.**, канд. філол. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

pampukha_1967@ukr.net

ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ ТА ПРОБЛЕМАТИКА АНГЛІЙСЬКОГО ПОСТМОДЕРНОГО РОМАНУ

Іен Мак'юен – найкращий англійський романіст ХХІ століття, автор низки романів («Atonement», «Amsterdam», «Enduring Love», «Black Dogs»), що викликали в англійському світі нечуваний резонанс. Проза Мак'юена настільки довершена, міцна й чутлива водночас, що твори цього письменника часто порівнюють зі скальпелем; та інтелігентність, із якою він підходить до з'ясування найстрашніших, найжахливіших сторін людського суспільства, вражає мільйони читачів. Його улюблені теми – інцест, убивство, психози, маніакальні стани та всілякі акцентуації людської психіки. Але так, як це зображує Мак'юен, може зробити тільки він один.

Мета нашого дослідження – проаналізувати жанрові особливості постмодерного роману на прикладі виданого в Україні роману Іена Мак'юена «Субота».

Роман «Субота» – це нова спроба реалістичного письма. На читання роману в середньому людина витрачає сім чи вісім годин. Але коли людина перебуває в тексті, в якому події також тривають десь стільки часу, скільки і в реальному житті, то ефект від прочитаного просто вражає. Людина починає по-іншому сприймати світ, час і себе у світі. Ми сьогодні живемо в той час, коли люди втратили цінність миті. Але так не має бути. В «Суботі» автор хотів показати, що життя – це переплетіння секунд, і не можна нехтувати жодною миттєвістю, адже все у світі взаємопов'язане. Роман наближається до мистецтва кіно, де письменник використовував прийоми кінорежисера, щоб оживити сам простір: зупинений кадр, наплив тощо. Він поєднав часові плани на одній сторінці (вперше це зустрінемо ще в романі «Enduring Love»); використав принцип замороженого часу й обрамлення: початок і фінал – в одній часовій площині, а решта – в іншій. Його наратори найчастіше – алієновані особистості, люди самотні, з важкою долею, щостали результатом авторського відчуження, глибокого ігнорування світу. Людина у нього – це високоморальна істота, а взаємодопомога – важливий чинник, що можливий завдяки генети-

чно закладеній моральності. Наша уява дає нам можливість зрозуміти, як поводить ся хтось інший, тобто провести таку собі реінкарнацію в чуже тіло, чуже життя. Акт насилля – результат викривленої уяви. Художня література – апріорно моральна форма, в ній одна форма мислення має зустрітис я з іншою, і лише завдяки толерантності діалог можливий. Отже, саме завдяки емпатії людей можливе поняття моральності в літературі.

Постмодерна англійська література у жанрі роману поєднує декілька тем, що не тільки можуть бути протилежними за вирішенням, а й порушують глобальні проблеми людства на психофізичному та темпоральному рівнях. Виховне значення літератури стає класичною традицією усїєї англійської романістики.

УДК 81.11.2'37

ФІЛІМОНОВА А.О., студентка 3 курсу
Науковий керівник – **ВОЛОШКОВА Н.В.**, канд. іст. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
alina.filimonova0409@gmail.com

ФРАЗЕОЛОГІЧНІ ОДИНИЦІ З КОМПОНЕНТОМ “КОЛЬОРОНАЗВА”: СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Фразеологізми утворюються в мовленні і відображають ті явища і предмети, що безпосередньо оточують людей; люди в свою чергу, надають їм тих чи інших характеристик, в тому числі ознак за кольором. Отже, цілком закономірно, що у деяких фразеологізмах, які увиразнюють, емоційно забарвлюють образність в мовленні, саме колір є складовою частиною. Колір допомагає створити яскраві зорові образи з сухих абстракцій, що робить мовлення барвистим, соковитим та емоційно насиченим. Всі кольори на момент виникнення мали семантику кольору. Входячи до складу фразеологізмів, назви кольорів у деяких випадках втрачають своє первинне значення (ознаку кольору) і набувають зовсім інших семантичних відтінків.

Мета дослідження полягає у тому, щоб дослідити і проаналізувати фразеологізми англійської мови з компонентом кольору та виявити їх структурно-семантичні особливості та особливості функціонування у мові.

Багатство барв навколишнього світу своєрідно відображається в мові, але не в усіх мовах існує однакова кількість назв на позначення кольору. Навіть деякі основні кольори спектра не завжди мають окремі назви та значення. Наприклад, в англійській мові існує одна лексема *blue* на позначення двох кольорів: блакитного і синього, а червоний, оранжевий і жовтий здебільшого мають еквівалент, або характерною особливістю чорного кольору є те, що для всіх народів він символізує "погане". В західній традиції це смерть, траур, скорбота, меланхолія, приниження, руйнування. В східній – Ворота Пекла. Однак не завжди чорний колір виступає символом зла. В деяких східних країнах цей колір означає траур, а також символізує покаяння. Вважається, що вихідним у різних народів на ранніх етапах розвитку було протиставлення "темний / світлий", і на його базі в подальшому виникли позначення кольору. Однак межі між кольорами ще довгий час залишалися розмитими, що стало причиною широкого синонімічного вживання слів, що позначають кольори.

За типом переосмислення можна виділити фразеологізми-порівняння, фразеологізми-метафори, фразеологізми-метонімії. У фразеологізмах-порівняннях можна виділити безпосереднє значення кожного компонента-колоніма, наприклад: *as black as night* (чорний, як ніч), *as yellow as gold* (жовтий, як золото), *as green as a grass* (недосвічений), *as white as a lily* (білий, як лілія). Фразеологізми-метафори є досить образними, і метафора виступає "фактором створення образності". В цій групі зустрічається найбільша кількість фразеологізмів. До них належать такі фраземи, як *devil is not so black as he is painted* (не такий він вже поганий, як його зображують), *white liver* (малодушність, боягузство), *white crow* (біла ворона, дивне явище). Третій тип пред-

ставлений фразеологізмами-метоніміями, які базуються на метонімічному переосмисленні. Наприклад, до власне фразем-метонімії належать: black coat (священик), the dark blues (оксфордські студенти на спортивних змаганнях), white letter (латинський шрифт), knight of the green cloth (картяр), black gold (нафта).

Отже, символіка кольору тісно пов'язана з національною специфікою і є засобом вираження менталітету; в англійській мові переважають фразеологічні одиниці з компонентами *black, white, blue, red*.

УДК 791-028/42(410)

ГАЛУШКО М.О., студент 1 курсу
Науковий керівник – **ПИЛИПЕНКО І.О.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
helloduplo@gmail.com

BRITISH ACADEMY OF FILM AND TELEVISION ARTS: LINGUISTIC AND CULTURAL ASPECTS

The British Academy of Film and Television Arts (BAFTA) is an independent charity that supports, develops and promotes the art forms of the moving image – film, television and game in the United Kingdom. In addition to its annual awards ceremonies, BAFTA has an international, year-round programme of learning events and initiatives offering access to talent through workshops, masterclasses, scholarships, lectures and mentoring schemes in the UK and the USA.

BAFTA started out as the British Film Academy, was founded in 1947 by a group of directors David Lean, Alexander Korda, Roger Manvell, Laurence Olivier, Emeric Pressburger, Michael Powell, Michael Balcon, Carol Reed, and other major figures of the British film industry.

BAFTA is an independent charity with a mission to "support, develop and promote the art forms of the moving image, by identifying and rewarding excellence, inspiring practitioners and benefiting the public".

BAFTA does not receive any funding from the government: it relies on income from membership subscriptions, individual donations, trusts, foundations and corporate partnerships to support its ongoing outreach work.

BAFTA has offices in Scotland and Wales in the UK, in Los Angeles and New York in the United States and runs events in Hong Kong and mainland China.

BAFTA presents awards for film, television and games, including children's entertainment, at a number of annual ceremonies across the UK and in Los Angeles, USA.

BAFTA's annual film awards ceremony is known as the British Academy Film Awards, or "the BAFTAs", and reward the best work of any nationality seen on British cinema screens during the preceding year. In 1949 the British Film Academy, as it was then known, presented the first awards for films made in 1947 and 1948. Since 2008 the ceremony has been held at the Royal Opera House in London's Covent Garden.

The British Academy Television Awards ceremony usually takes place during April or May, with its sister ceremony, the British Academy Television Craft Awards, usually occurring within a few weeks of it.

The British Academy Games Awards ceremony traditionally takes place in March, shortly after the Film Awards ceremony in February.

The British Academy Children's Awards are presented annually during November to reward excellence in the art forms of the moving image intended for children. They have been awarded annually since 1969.

НУЖА Д.О., студентка 2 курсу
Науковий керівник – ДЕМЧЕНКО Н.С., асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
darinka386040@ukr.net

ОСНОВНІ СПОСОБИ СЛОВОТВОРЕННЯ В УКРАЇНСЬКОМУ ТА АНГЛІЙСЬКОМУ ІНТЕРНЕТ-СЛЕНЗІ

В умовах швидко мінливої сучасності люди змушені вивчати великий обсяг нової інформації, яка виникає в житті і знаходить відображення у мові. Виникнення Інтернету призвело до появи особливої мови, на якій люди почали спілкуватися в мережі. Дана мова повна лексичних новоутворень. Найчастіше ця мова незрозуміла тим, хто не приділяє такому спілкуванню уваги.

Мета нашого дослідження – виявлення найбільш продуктивних шляхів словотворення в українському і англійському інтернет-слензі, виявлення загальних тенденцій і вказівка їх особливостей, а також вплив інтернет лексики на словниковий склад мови в цілому. Предметом дослідження є сленгізми, які функціонують у мові сучасних жанрових різновидів Інтернет-комунікації, таких як блог, чат, форум.

Мову інтернету можна назвати інтернет-сленгом. Згідно з Оксфордським словником англійської мови, сленг – різновид мови, що складається зі слів і фраз, що використовуються в певних ситуаціях вузьким колом людей. За визначенням В.А. Хомякова, сленг – шар лексики мови, що має своєрідний вокабуляр. В.М. Лейчик вказує дві точки зору щодо мови інтернет-спілкування. Відповідно до першої точки зору, можна говорити про формування нової кібернетичної мови, яка є результатом інтеграції між загальноновживаною мовою і мовою комп'ютерних технологій. Відповідно до другої точки зору, нова мова не створюється; варто говорити про специфічне функціонування мови в сфері комп'ютерних технологій з використанням окремих слів, морфем, абревіатур, незвичайної графіки. Лінгвіст М.А. Кронгауз говорить про існування слів і виразів, характерних саме для мови користувачів інтернету, а так само заострює увагу на тому, що особливості інтернет-спілкування швидко змінюються; протягом п'яти років одні особливості стають буденними і очевидними, інші, навпаки, зникають з ужитку. Британський лінгвіст Д. Крістал так само відзначає наявність в мові користувачів інтернету лексики, утвореної в мережевому спілкуванні, яка властивою виключно спілкуванню в Мережі. Дані підходи відзначають, що в інтернеті є особлива лексика, специфічна в першу чергу для мережевого спілкування і мінлива за своїм складом. Це дозволяє нам стверджувати, що інтернет-сленг існує – його опис відповідає лінгвістичному визначенню сленгу, а його особливості відповідають особливостям сленгу в цілому.

До групи інтернет-сленгізмів ми включили: назви та опис дій, які здійснюються користувачами на веб-сайтах; назви мережевих жанрів спілкування (чати, форуми, коментарі, особисті повідомлення в соціальних мережах); назви та опис мережевих ігор; приклади мовної творчості учасників інтернет-спілкування, які супроводжують віртуальну комунікацію. Проаналізувавши українські і англійські інтернет-сленгізми, ми прийшли до висновку, що утворення нових одиниць і в англійському, і в українському інтернет-слензі протікають головним чином по типовим мовним моделям.

Проведені нами дослідження в області словотворення одиниць інтернет-сленгу дозволяють нам зробити наступні висновки. Утворення нових мовних одиниць в інтернеті відбувається головним чином за наявними мовними моделями. Особливості словотвору в інтернеті дозволяють говорити про свободу словотворчості учасників спілкування в інтернеті. Подібна свобода дозволяє надавати повідомленням в інтернеті легкості в сприйнятті і, можливо, дозволяє сприймати інтернет без страху і недовіри. Слова, створені в інтернеті, в даний час виходять за його рамки і використовуються в повсякденній мові.

АЛЕЙНИКОВА К.В., студентка 3 курсу
Науковий керівник – ЗІЗІНСЬКА А.П., асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
ilerysochka@gmail.com

ОСНОВНІ РИСИ ГЕРМАНСЬКИХ МОВ

Германські мови – це група споріднених мов індоєвропейської мовної родини. Мови германської групи у спілкуванні використовують понад 550 мільйонів людей. Найпоширеніші з них – англійська та німецька, що зумовлює *актуальність* нашої теми.

Метою нашого дослідження є дослідити основні риси германських мов.

За останні 300 років германські мови досягли міжнародного поширення і в наш час є державними більш ніж в 70 країнах, англійська – у п'ятдесяти чотирьох країнах. Англійська також одна з шести мов Генеральної Асамблеї ООН. Англійськомовні країни виробляють до 1/3 світової промислової продукції. Англійською мовою написано понад 40 % книжок, які щороку перекладають у світі (перше місце у світі). Щорічні англійськомовні переклади наукової та художньої літератури виносять до 8 % загальної кількості перекладених назв книжок (третє місце у світі після іспаномовних (14 %) і німецькомовних (10 %) перекладів). Англійська панує в комп'ютерних технологіях, в інтернеті, є найпоширенішою мовою телеграфних агенцій, – усе це зумовлює її провідну роль у новому процесі глобалізації людської культури. Фактично за останні півстоліття англійська стала неофіційною світовою міжнародною мовою. Тому заздалегідь можна виділити основні риси германських мов, щоб краще зрозуміти та отримати повний обсяг інформації щодо використання цих мов. Найбільш важливою особливістю системи голосних в германських мовах є так званий аблаут – незалежне чергування голосних у корені слова (градація, яка є спонтанною, позиційно незалежною зміною голосних звуків). Існує два типи аблауту: кількісний та якісний. Якісний аблаут являє собою чергування різних голосних і стосується в основному голосних е і о (довгих і коротких). При кількісному аблауті чергуються різні по довготі голосні однієї якості.

Ще одне звичайне явище для всіх германських мов була тенденція фонетичної асиміляції (процес уподібнення одного звуку іншому), так званий є умлаут – регресивна (де наступний звук впливає на попередній) асимілятивна зміна голосного кореня під впливом наступного голосного суфікса або флексії (тобто цей голосний кореня починав вимовлятися схоже на наступний голосний). В індоєвропейських мовах акцент(наголос) характеризується тим, що він є вільним та музичним (фіксований та не фіксований), в протогерманських мовах наголос став фіксованим і падає на кореневий склад, а також є динамічним; характерний музичний наголос зникає у германських мовах.

В результаті позиції фіксованого наголосу, не наголошені склади стають все слабкіші і слабкіші, у них з'являються все менш чіткі і нейтральні звуки (такі як «schwa»). Також в результаті того факту, що фіксований наголос був на корені і наступні кореневі склади завжди були ненаголошені та слабкі, багато германських мов почали втрачати суфікси та граматичні закінчення (всі голосні закінчення) і стали Аналітичними мовами.

Отже, основні риси германських мов (а саме наголос та умлаут), які відслідковуються ще з давніх часів, впливають на мови зараз. Особливо ці риси важливі при вивченні іноземної мови (англійської, німецької).

УДК 811'255.4'271.14

РЯБУШЕНКО А.С., студент 2 курсу
Науковий керівник – **ДЕМЧЕНКО Н.С.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
artemryabushenko@ukr.net

ОСОБЛИВОСТІ РЕНОМІНАЦІЇ КІНОФІЛЬМІВ В СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ

У сучасному світі інтернет-комунікація як віртуальна мовна форма включає в себе ряд особливих правил мовної поведінки, які відрізняють її від інших способів мовного спілкування. Саме тому мова Інтернету стає популярним об'єктом сучасної лінгвістики. Дослідження ви-конано на матеріалі соціальних мереж, де відбувається формування особливого мовного коду, що відображено в процесі реномінації кінофільмів. Кретов А.А. і Фененко Н.А. визначають поняття «реномінації» як процес переозначення змісту означуваного мовного знака. Тобто використання іншого мовного знака для назви того ж денотата. Цей термін введений в рамках перекладознавства, але ми розширили його розуміння. Під реномінацією ми розуміємо дворівневий процес, який включає в себе як переклад назви з однієї мови на іншу, так і наступна адаптація цієї назви до реалій інтернет-комунікації.

Наше завдання – виявити мовні особливості реномінації кінофільмів в соціальних мережах. Ми звертаємо особливу увагу на явище заміни офіційних назв кінофільмів на неофіційні. За нашими спостереженнями, цей процес має кілька причин: по-перше, в ньому проявляється мовна гра, користувачі соціальних мереж хочуть зробити назви кінофільмів більш цікавими; по-друге, використання неофіційних назв кінофільмів в соціальних мережах ускладнює правовласникам процес блокування цих фільмів. При заміні офіційних назв кінофільмів на неофіційні ми виділяємо наступні зміни на різних мовних рівнях: 1. Фонетико-графічний рівень: омофо-нія (Quantico – Куантико), паронімія (Rush Hour – Хаура Руша), римування (Волшебники – Волшебняки), розмовні елементи (Винил – Винял). 2. Лексичний рівень: синоніми (12 обезьян – 12 гамадрилов), антоніми (Бойтесь ходячих мертвецов – Дрожите от стоячих огурцов), іншомовні запозичення, застаріла лексика (Волшебники – Целебный белковый эликсир). 3. Синтаксичний рівень: паралелізм синтаксичних конструкцій (Карантин – Руки не мыли – заразу под-цепили), використання описових конструкцій, порушення конструкцій речення. Розглянувши мовні особливості реномінації кінофільмів в соціальних мережах, ми звернули увагу на такі риси інтернет-комунікації. Ігрові умови віртуального простору сприяють наближенню комунікації до гри, що на рівні мови проявляється в тяжінні до форми усної розмовної мови, особливо в соціальних мережах, іноді в цих ситуаціях люди не дуже дотримуються граматичних норм. При реномінації кінофільмів проявляється базове прагнення людини до творчого самовираження (крім використання різних мовних рівнів: фонетико-графічного; лексичного і синтаксичного рівнів, а також вживання англійських букв, розділових знаків, цифр тощо).

З розвитком інтернет-дискурсу мовні особливості реномінації в соціальних мережах представляються однією з актуальних і перспективних завдань лінгвістики. Такі мовні засоби на фонетико-графічному, лексичному і синтаксичному рівнях показують, що існує певна спільнота людей, яке бере активну участь в діяльності реномінації кінофільмів, вони складають закриту інтернет-групу користувачів.

УДК 811.112.2'38

БОРИСЮК В.І., студентка 3 курсу
Науковий керівник – **РЄЗНИК В.Г.**, ст. викладач
Білоцерківський національний аграрний університет

КОЛІР ЯК ВІДДЗЕРКАЛЕННЯ МОВНОЇ КАРТИНИ СВІТУ В НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

У світі, що оточує людину, немає нічого безколірного. Кожен об'єкт нашої дійсності характеризується певним забарвленням, навіть якщо воно є ледь помітним і невиразним.

Ще на початку минулого сторіччя колір став предме-том досліджень не тільки фізиків, світлотехніків, а й фахівців інших галузей, зокрема, мовознавства. Н. Бахіліна, О. Василевич, В. Москович, Н. Пелєвіна, Ж. Соколовська, Р. Фрумкіна – вчені, яким належать ґрунтовні розробки з вивчення кольорів на теренах східноєвропейської філології. Однак, сьогодні колір вийшов далеко за рамки суто лінгвістичних досліджень, адже тільки мовних знань для аналізу дійсності вже замало. В останніх наукових розвідках, визначальною рисою яких є синтез філології і культури, найбільш пильна увага вчених прикута до національно-культурних характеристик колірної лексики. З огляду на актуальність наукових пошуків, об'єктом яких є специфічні лінгвістичні, культурологічні, семіотичні концепти мови, ставимо **за мету** визначити, які кольори відображають картину світу в німецькій мові. Сьогодні мовна картина світу (цей термін вперше ужив Л. Вайсгребер) дефінується як відображення в категоріях, одиницях і формах мови уявлення про об'єктивну дійсність.

Один і той же колір презентується у мові за допомогою різних кольороназв, з них одне слово буде ядром даної семантичної групи (скажімо, blau), інші – позначатимуть відтінки та нюанси основного кольору.

Плідними на вагомій результаті є і роботи вітчизняних філологів, здійснених у цьому напрямку. Так, Т. Козак було проведено діахронічний аналіз лексико-семантичної групи слів, що позначають колір у німецькій мові. Його результатом стало наукове обґрунтування того факту, що основними в різні періоди існування німецької мови слід вважати сім наступних кольорів: schwarz, weiß, rot, grün, gelb, blau, braun. На думку української дослідниці, саме ці кольороназви у повній мірі відображають особливості німецької мовної картини світу.

Найширша палітра базових кольорів у німецькій мові – 11 (weiß, schwarz, rot, grün, gelb, blau, braun, violett, rosa, orange und grau). Ця позиція є поширеною у Німеччині, де великою популярністю користується стандарт кольорів RAL, започаткований у 1927 р. німецьким Інститутом гарантії якості і сертифікації. Сьогодні RAL виділяє 11 основних кольорів, сформованих у групи (gelb und beige; Orangentöne; rot; violett; blau; grün; grau; braun; weiß und schwarz) і 210 їх відтінків. Протягом довгого часу функціонування в німецькій мові (як показало дослідження Т. Козак) названі кольороназви набули певного глибинного підтексту, символічності, лінгвокультурної семантики, з якою закарбувались у мовній свідомості німців.

Таким чином, можна констатувати наступне: набувши у процесі розвитку німецької мови глибинної символічної семантики, кольори є віддзеркаленням мовної картини світу, через призму якої носії мови сприймають дійсність. Аналіз давнього і сучасного матеріалу німецької мови показав, що кольори schwarz, weiß, rot, grün, gelb, blau, braun є основними кольоропозначеннями в німецькій мові.

УДК 811.581:81'373.72

БІЛОВА Т.О., студентка 2 курсу
Науковий керівник – **ТИМОЩУК Г.В.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

ЧЕНЮЙ 成语 ЯК НАЙПОШИРЕНІШИЙ ВИД ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ В КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

Ченюй – стійкий вираз, який вживається протягом тривалого часу й має просту та лаконічну форму. Кількість чен юй у китайській мові досить значна. Великий китайський словник, виданий Шанхайським видавництвом словникової і довідникової літератури, нараховує 18000 фразеологізмів ченюй, серед яких приблизно 3000 можна віднести до часто вживаних.

Ченюй – основна й найбільш уживана складова частина фразеології китайської мови. Як у розмовному мовленні, так і на письмі люди часто використовують цей вид фразеологізмів, оскі-

льки в багатьох випадках вживання фразеологізм допомагає виразити значення більш чітко і лаконічно, додає мові краси і яскравого конотативного забарвлення.

За джерелом походження переважну більшість з них можна віднести до двох груп:

1) ті, що були створені за часів функціонування сучасної китайської мови.

Таких виразів порівняно небагато, проте вони вживаються дуже часто, наприклад: 和平共处 *he ping gong chu* – “мирне співіснування”; 自力更生 *si li geng sheng* – “своїми силами”; 求同存异 *qiu tong cun yi* – “знаходити спільну мову, незважаючи на відмінності”.

2) ті, що перейшли з давньокитайської мови. Їхня кількість значно більша і вони, в свою чергу, можуть мати один з двох шляхів походження:

• Ченюй, що походять з давніх притч, оповідань, легенд, наприклад: 狐假虎威 *Hu jia hu wei*. Дослівно цей вираз можна перекласти так: “Лис хитрощами взяв силу тигра”. З ним пов’язана байка, яку ми знаходимо у книзі “Політика Воюючих царств”. Зараз цей вираз означає “Творити зло, прикриваючись високими покровителями”.

• Чен юй, що походять з творів давніх письменників, та часом видозмінені крилаті фрази.

Спадщина давньокитайської літератури надзвичайно багата. Люди часто запам’ятовували найбільш влучні фрази з літературних творів, вживали їх у мовленні, згодом з них й утворилася велика кількість ченюй. Наприклад, вираз 悲欢离合 *bei huan li he*, що дослівно перекладається “горе, радість, розставання та зустріч” та вживається у мовленні в значенні “повороти долі”, походить з поезії відомого поета епохи Сун на ім’я Су Ші.

Вираз 问故事心 *wen gu shi xin* походить з відомого трактату “Лунь Юй”, автором якого є Конфуцій. “Wen” має значення “впорядковувати”, “gu” має значення “знання, отримані в минулому”. А весь вираз має значення “повторюючи старе, пізнаєш нове”.

Отже, ченюй – це одна з найпоширеніших фразеологічних одиниць китайської мови. Її особливостями є цілісність значення та часте вживання слів давньокитайської мови. Подібно до інших лексичних одиниць, ченюй, крім лексичного значення має певне стилістичне й емоційне забарвлення, що є факторами, які необхідно враховувати при вживанні цього типу фразеологізмів.

УДК 003.324.1

ДОНЕЦЬ О.Г., студентка 2 курсу

Науковий керівник – ТИМОЩУК Г.В., асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

КЛЮЧ ЯК ОСНОВНИЙ ГРАФІЧНИЙ ЕЛЕМЕНТ ПРИ ВИВЧЕННІ ІЕРОГЛІФІЧНОГО ПИСЬМА

Перш за все, потрібно знати базові поняття про китайські ієрогліфи. Ієрогліф складається з певної кількості стандартних графічних елементів, які називаються ключами, з ключів потім утворюються ієрогліфічний знак у послідовності, спочатку риса, потім ключ, а потім ієрогліф. Риси складаються з однієї лінії, а з ліній складаються ключі.

Вивчаючи китайські ієрогліфи, студент повинен розуміти етимологічне тлумачення ієрогліфічного письма. Наприклад, перші ієрогліфи використовувалися для фіксування результату ворожінь, і називалися *цзягувень*, їх писали на панцирах черепах та лопатках великої рогатої худоби. Знаючи історію древніх знаків, простіше запам’ятати їх у сучасному вигляді та вивчити походження значень найпростіших ієрогліфічних одиниць – ключів. Ключ виступає у якості смислового і фонетичного показника.

Базова одиниця китайської ієрогліфіки, ключі, мають мінімальну графічну побудову та стійке лексичне значення. Ключі характеризуються найдревнішим походженням серед ієрогліфічних знаків і часто походять із зображувальних знаків та древніх малюнків. Більшість ключів продовжують існувати як самостійні ієрогліфи сучасної китайської мови.

Ключі – зображення і поєднання ідей, утворені шляхом поєднання декількох ієрогліфів з метою передачі абстрактного значення:

木 (дерево) – 林 (ліс) – 森 (хащі), 女 (жінка) – 姁 (сварка, сперечатися), 姦 (розбрат). 石 (камінь) – 磊 (нагромаджувати); 人 (людина) – 众 (багато людей, маси).

Приклади ключів, які найбільше відображають зв'язок з древнім зображенням: 卜 – "ворожити" (по формі нагадує священний жезл, яким гадали в давнину, 生 – "народитися" (перші зображення показували квітку, яка досягла найбільшого свого росту та цвітіння, тому могла розпочати інший цикл життя), 白 – "білий" (спершу малювався як одне зерно рису й означав білий, білий як рис), 寸 – "вершок, міра вимірювань" (давні малюнки зображали перетинку біля зап'ястя руки, так щоб можна було дізнатися, яка довжина від зап'ястя до місця, де є пульс).

Видатний науковець Леон Вігер називав частину ієрогліфа, що несе значення, – радикалом. Наведемо приклади радикалів, які відповідають за тематичне навантаження ієрогліфа: 口 – "рот", ієрогліфи з цим ключем означають дію, пов'язану з ротом: 吃 (їсти), 叫 (називати), 告 (розповідати), 咳嗽 (кашляти), 喝 (пити), 女 – "жінка", особи жіночої статі: 妈 (мати), 姐 (старша сестра), 妹 (молодша сестра), 子 – "діти": 孩 (дитина), 孙 (онук), 学 (вчитися), 贝 – "мушля", оскільки мушлі використовувалися в давнину як гроші, то ієрогліфи з цим елементом можуть означати слова, пов'язані з грошми: 贵 (дорогий), 费 (витрати), 贼 (крадій), 木 – "деревина", предмети із цим ключем асоціюються з деревом та деревиною: 树 (дерево), 桌 (стіл), 椅 (стілець), 柜 (шафа).

Не завжди наявність певного ключа в складі ієрогліфа свідчить про його тематичну приналежність, але відстеження тенденцій до смислового поєднання між собою ключів сприяє глибшому розумінню змісту ієрогліфа, а відповідно і більш ефективному запам'ятовуванню. При вивченні основних ключів китайської мови, студент може логічно поділяти всі знаки за поданою тематикою і складати історії, які б допомагали краще опанувати перші ієрогліфи.

УДК 811.112.2'37

КИРИЛЕНКО М.О., студент 2 курсу
Науковий керівник – **НОСЕНКО М.М.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

АВСТРІЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ВАРІАНТ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ: ЛЕКСИКО-ГРАМАТИЧНИЙ ОСОБЛИВОСТІ

Німецька, як і англійська, французька, іспанська, є плурцентричною мовою, тобто має декілька рівноправних національних варіантів, а саме австрійський, швейцарський та власне внутрішньонімецький.

Національний варіант здатен виконувати усі функції стандартної мови. Головна властивість національного варіанту – його суспільна функція. У самостійному національному утворенні він використовується як мова викладання у школах, мова масмедіа і мистецтва, в офіційному діловодстві, видавничій справі, тобто охоплює всі сфери суспільного життя, фактично і юридично прирівнюється до стандартної мови.

Метою нашого дослідження є опис особливостей австрійського варіанту німецької мови у вимові, написанні, граматичному оформленні слів і в лексичному складі.

Після 1945 року деякі політики хотіли відмежувати все австрійське від німецького. Це стосувалося в першу чергу мови. Тому деякий час в австрійських школах не було такої дисципліни як німецька мова. В шкільних табелях писали просто «Unterrichtssprache». Але така ситуація продовжувалася недовго. Австрійський словник німецької мови був складений 1951 року.

Лексична своєрідність німецької літературної мови Австрії охоплює всі її сфери і основні тематичні групи. Політичну частину такої лексики складають слова, що відносяться до області офіційної, канцелярсько-ділової мови. Так, від слова äbgängig, яке в австрійському вживанні означає не лише зниклий (товар, вантаж), але й «той, який не повернувся додому, зникла (людина), в канцелярській мові використовується складний іменник die Abgänglichkeitsanzeige в значенні повідомлення про зникнення.

В Австрії існує багато австріацізмів, наприклад: Grieß – Gesicht, Hudri-Wudri – unruhiger Mensch, Kaffeehäferl – Kaffeetasse.

Слід зазначити також граматичні особливості австрійського варіанту німецької мови. Вони полягають у відмінюванні дієслів в Präsens, а саме у першій особі однини відсутнє закінчення -e. Наприклад: ich geh', ich fahr'. Сильні дієслова, які змінюють кореневу голосну [a] на [ä], не одержують умлаут. Наприклад: er fahrt, er lauft, інші ж сильні дієслова змінюють кореневу голосну. Наприклад: ich nimm, du nimmst, er nimmt; ich gib, du gibst, er gibt. В утворенні наказового способу в другій особі множини додається -s, наприклад: gehts, kommts. Означення в родовому відмінку замінюється на давальний відмінок та присвійний займенник. Наприклад: Peters Hund = dem Peter sein Hund. Субстантивізація від інфінітива замість Infinitiv mit «zu». Наприклад: Fang an zum Essen = Fang zu essen an.

Отже, австрійська німецька мова – це не діалект, а національний варіант, який має свої особливості. Його мовні норми та словниковий склад прийняті і задокументовані Міністерством освіти Австрії ще з 1951 року.

УДК 811.112.2'37

ДЗЕРЖИК А.О., студентка 2 курсу
Науковий керівник – **НОСЕНКО М.М.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

ЛЕКСИКО-ГРАМАТИЧНІ ТА ОРФОЕПІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ШВЕЙЦАРСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ВАРІАНТУ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Ціла низка європейських мов виступають «неідентичними самі собі на всій території свого поширення». Це стосується й німецької мови, яка є єдиною офіційною мовою у Німеччині (близько 80 млн. носіїв), Австрії (7,5 млн. носіїв) та Ліхтенштейні. У таких країнах як Швейцарія та Люксембург німецька є рівноправною з іншими державними мовами. У Бельгії й Італії вона є регіональною. Проблема державних і регіональних варіантів німецької мови привертала увагу вчених ще з 70-х рр. ХХ ст. і знайшла своє відображення у працях Юргена Айхгофа, Ганса Бікеля, Регулі Шмідлін, О. Остаповича, Ульріха Амона, І. Райфенштайна, Р. Візенгера, Н. Максименко.

Метою нашого дослідження є вивчення особливостей швейцарського варіанту німецької мови в лексичному складі, а також його граматичних та фонетичних особливостей. Лексичні особливості існують насамперед у сфері побуту. Найбільші відмінності прослідковуються у назвах продуктів харчування. Наприклад, вершки в Німеччині називають Sahne, в Швейцарії – Rahm, німецькій назві булочки Brötchen відповідає швейцарська Semmel.

Існують відмінності і в позначеннях, які використовуються у сфері офіційної мови, а саме: мер у Німеччині – Bürgermeister, а в Швейцарії – Ammann або Stadtpraesident, конверт у Німеччині називають Briefumschlag, а в Швейцарії – Convert, свідоцтво про освіту – Abitur у Німеччині, Matura в Швейцарії.

Відмінності можна спостерігати і у лексиці, яка є центральною і обов'язковою для кожної комунікації, – це вітальні форми і прощання: *Grüezi, Uf Wiederluege*.

Швейцарський варіант має цілий ряд орфоепічних та орфографічних особливостей, які відрізняються від німецької літературної мови, а саме відсутній твердий приступ *Knacklaut*, у деяких випадках голосні і приголосні мають іншу вимову, ніж у загальнонімецькій нормі. Так *Y* вимовляється інколи як [i] – *Gymnasium, Zylinder*, а у сполученнях *sp, st* на початку слова вимовляється [s], наприклад: *Sport, Student, Stil*. Суфікс *-ig* вимовляється як [ik]: *zwanzig, vierzig*.

Граматичні особливості полягають в утворенні форми множини іменників, їх роду, відмінювання сильних, слабких і неправильних дієслів, вживання займенників та прийменників. У швейцарському варіанті не існує таких граматичних форм як *Präteritum* та *Plusquamperfekt*.

Отже, швейцарський національний варіант – це літературно нормована мовна система, яка є загальним та всеохоплюючим засобом письмового спілкування, а також у значній мірі засобом усної комунікації швейцарців-носіїв німецької мови, і має цілий ряд особливостей на всіх рівнях мови.

УДК 811.112

В'ЮННИК А.В., студентка 2 курсу

Науковий керівник – **НОСЕНКО М.М.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

СЛОВОТВІРНІ ТА СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ СКЛАДНИХ ІМЕННИКІВ У НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

В німецькій мові словоскладання є провідним способом словотворення. Значна частина словникового запасу німецької мови - складні слова. Особливо продуктивним є словоскладання як спосіб утворення слів, які означають предмети і явища, тобто іменників. Специфіка німецьких складних іменників полягає в тому що вони можуть виражати найрізноманітніші логіко-семантичні відношення, тобто можуть виражати відношення, що передаються вільним словосполученням.

Критеріями виділення складних іменників у німецькій мові є з'єднання двох і більше слів і їх структурно-значеннєва цілісність. А.М. Іскоз і А.Ф. Ленкова у своїй книзі «Лексикологія німецької мови» розглядають два типи складних слів, виходячи з двох різних принципів: морфологічного і семантико-синтаксичного.

При класифікації складних слів, в основі яких лежить морфологічний критерій, А.М. Іскоз і А.Ф. Ленкова вказують, що складні слова можуть належати до будь-якого класу слів. Їх приналежність до того чи іншого класу залежить, як правило, від другого (останнього) компоненту, який відображає граматичні характеристики всього складного слова. Першим компонентом складного слова може виступати будь-яка частина мови, а другим компонентом обов'язково є іменник.

Так складний іменник може мати наступну морфологічну структуру:

- 1) іменник + іменник: *das Kursniveau* – рівень курсу, *die Rechtsordnung* – правопорядок, *das Reduktionsmetall* – метал-відновник, *das Sparguthaben* – вклад з метою заощадження на рахунок;
- 2) прикметник + іменник: *das Fachgeschäft* - спеціалізований магазин;
- 3) основа дієслова + іменник: *die Prüfzone* - зона випробувань;
- 4) числівник + іменник: *der Dreibein* - тригранник;
- 5) займенник + іменник: *der Selbstabholer* - вантажоотримувач;
- 6) прислівник + іменник: *das Zusammenwirken* - взаємодія;
- 7) прийменник + іменник: *die Abwärtsbewegung* - спад.

Семантико-синтаксична класифікація розрізняє чотири типи складних слів у німецькій мові: означальні складні слова; сурядні складні слова; словозсув; зрощення.

Складові частини складних іменників з'єднуються:

- за допомогою сполучних елементів *-s-* або *-es-* :
die Arbeit + s + der Plan = der Arbeitsplan (план роботи),
das Land + es + die Grenze = die Landesgrenze (державний кордон);
- за допомогою з'єднувальних елементів *-n-* або *-en-* :
der Student + en + die Versammlung = die Studentenversammlung (студентські збори),
die Straße + n + der Bau = der Straßenbau (дорожнє будівництво);
- за допомогою з'єднувального елемента *-e-* :
halt (en) + e + das Signal = das Haltesignal (сигнал зупинки);
- без з'єднувального елемента:
der Tausch + der Wert = der Tauschwert (мінова вартість).

Отже, у словниковому запасі німецької мови постійно з'являються нові лексичні одиниці, які утворюються внаслідок словотворення за допомогою існуючих у мові словотворчих засобів та моделей. Вони мають специфічні семантико-структурні ознаки, певні умови та особливості функціонування.

УДК 37.374:784

СТІЛЬНИК О.В., студентка 1 курсу
Науковий керівник – **ОРДІНА Л.Л.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

ХУДОЖНІ ЦІННОСТІ ТВОРУ М. ЛЕОНТОВИЧА «ЩЕДРИК» В ПОЛІКУЛЬТУРНОМУ ВИМІРІ

Обробки українських народних пісень композитора М. Леонтовича виконуються не тільки всіма українськими хорами, а й здобули світової слави. Перлина українського народного мелосу «Щедрик» є неперевершеним досягненням композитора в полікультурному вимірі.

Мета дослідження – на прикладі «Щедрика» теоретично обґрунтувати емоційний вплив української народної пісні на розвиток гармонійної природи особистості у полікультурному вимірі. Микола Дмитрович Леонтович (1877–1921) – видатний український композитор, хоролий диригент, громадський діяч, педагог. Творець класичних зразків української хорової музики. Автор художніх обробок українських народних пісень, оригінальних творів: «Праля», «Козака несуть», «Щедрик», «Дударик», «Піють півні», хорів «Льодолом», «Моя пісня» тощо. На основі українських народних мелодій Леонтович створює цілком оригінальні, самобутні хорові композиції, які можна назвати хоровими мініатюрами, що відзначаються високою художністю і блискучою професійною майстерністю.

Вперше «Щедрик» був виконаний хором Київського Університету в 1916 р. – в період, коли композитор працював в Києві, де керував хоровими колективами, викладав в Музично-драматичному інституті ім. М. Лисенка, працював в музичному відділі Київського обласного комітету та у Всеукраїнському комітеті мистецтв і очолив створений державний оркестр.

Структура «Щедрика» проста і прозора, вона яскраво підкреслює щирість і благородство почуттів. На основі невеликого, однотактного народного мотиву, який складається всього з трьох звуків, композитор побудував цілу картину з народного життя.

Його обробка «Щедрика» відома як різдвяна колядка дзвонів англ. «Carol of the Bells». Американській аудиторії «Щедрик» був вперше представлений в Нью-Йорку в 1922 р. українським композитором і диригентом Олександром Кошицем, який емігрував в 1919 р. разом з Українською капелюю і гастролював у багатьох країнах. В 1936 р. Пітер Вільховський, виходець з України, який працював для радіо NBC, написав англійську версію слів «Щедрика». Мелодія пісні нагадала йому дзвін дзвіночків, тому саме про них англійський варіант пісні. «Щедрик» Миколи Леонтовича, маленьке українське диво, - розлетівся по всіх континентах.

Пісня закріпилася в музичній культурі західних країн під назвою «колядка дзвонів» і до цього дня американські професійні та аматорські хори співають цей твір як колядку на Різдво. «Колядка дзвонів» широко використовується в рекламі, у вигляді заставки американського радіо в період різдвяних свят. Пісня звучить у фільмах «Один вдома» і «Гаррі Поттер» і ін. Обробка пісні продюсером-діджеєм Демоніксом в сучасному стилі техно-данс швидко стала культовою класикою в андеграунді. Записана американською рок-групою «Savatage» колядка стала лейтмотивом естафети в Сараєво напередодні Різдва. В кінці 2006 року пісня була використана в двох рекламних роликах фірми Dell Latitude ноутбуками для виробництва GPS-навігаторів Garmin. В Україні НБУ ввів у обіг дві пам'ятні монети Щедрик до 100-річчя першого хорового виконання твору М. Леонтовича, а у грудні 2016 р. відбувся флешмоб за участю хорових колективів країни.

М. Леонтович створив самобутній музичний стиль, підніс українську хорову творчість на світовий художній щабель. Художня цінність «Щедрика» полягає у тому, що М. Леонтович перший серед українських композиторів відчув і творчо усвідомив характер українського народного багатоголосся як особливість українського пісенного фольклору.

УДК 81'25

ДУБОВИК А.В., студентка 3 курсу
Науковий керівник – **ГЕТЬМАН Т.Є.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

КОМУНІКАТИВНО-ПРАГМАТИЧНИЙ ПІДХІД ДО ПЕРЕКЛАДУ

Сьогодні – в період небувалого розширення масштабів перекладацької діяльності – не тільки з новою силою загострився інтерес до неї, але й з'явилась усвідомлена необхідність науково систематизувати та узагальнити результати величезного практичного досвіду, накопиченого в галузі перекладу як типу комунікації.

Ще донедавна в теорії перекладу переважали мікролінгвістичні концепції, в основу яких покладені припущення, що перекладацька еквівалентність досягається структурно-формальними та функціональними відповідностями між текстом-оригіналом та перекладом. Останніми роками мікролінгвістичним концепціям усе наполегливіше протиставляються макролінгвістичні (комунікативні) концепції, які враховують взаємодію мовних і немовних факторів у процесі перекладу, зокрема соціальні аспекти цього виду діяльності.

Саме комунікативно-прагматичний напрям базується на урахуванні соціальних, міжособистісних, індивідуально-психологічних характеристик учасників комунікативного акту в конкретних умовах його перебігу. Комунікативно-прагматичний підхід до перекладу, до науки про переклад у цілому розглядає переклад як людську мовленнєву діяльність, в якій задіяні як мовні, так і позамовні фактори комунікації. Адже слід визнати, що мовленнєва діяльність і, зокрема, переклад не піддаються вичерпному науковому дослідженню без урахування саме позамовних умов перебігу цієї діяльності.

Становлення та розвиток комунікативної лінгвістики, перенесення акценту на дослідження структурних особливостей мови та її функціонування вимальовує та уточнює параметри теорії перекладу, її понятійний апарат.

Завдання теорії перекладу і перекладача, зокрема, полягає у виявленні та аналізі мовних та позамовних факторів, які допомагають досягти еквівалентності перекладу. І саме невід'ємним ланцюжком у цьому є прагматична еквівалентність тексту-оригіналу й тексту-перекладу.

Кінцева мета перекладу – рівнозначний вплив текстів на своїх адресатів – стає можливою за умов урахування сукупності факторів комунікативно-мовленнєвої ситуації, культурологічних аспектів й, наголовніше, збереження комунікативно-прагматичної інтенції мовця оригіналу.

Нерідко перекладач задля досягнення кінцевої мети вдається до прагматичної адаптації, прагматичної “правки” перекладу, до змін, які він вносить до тексту перекладу, аби досягти

необхідної реакції (розумової, емоційної, фізичної тощо) з боку адресата. Це можуть бути заміни й навіть пропуски деяких елементів речення або, навпаки, доповнення речення додатковими, не існуючими в тексті-оригіналі структурно-семантичними елементами.

Відомо, що зміст може мати в собі багато “прагматичних прочитань”. Аналіз комунікативної ситуації в різних фрагментах тексту дозволяє перекладачеві вірно інтерпретувати комунікативно-прагматичну інтенцію мовця, виражену однаковими мовними засобами.

Отже, комунікативно-прагматичний підхід до перекладу акцентує увагу як на авторській інтенції, так і на адресаті тексту. Одним із найголовніших етапів перекладу є прагматичний аналіз речення і комунікативної ситуації в цілому. Усе це є необхідними кроками на шляху досягнення еквівалентності перекладу.

УДК 81'25'373.7

СІРОШТАН А.В., студент 4 курсу

Науковий керівник – **ЩАСЛИВА Н.С.**, канд. філол. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

artem.siroshtan@gmail.com

СКЛАДНОЩІ ПЕРЕКЛАДУ АНГЛІЙСЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ

Під час роботи чимало перекладачів зіткаються з труднощами перекладу фразеологізмів, тобто словосполучень, які не виникають у процесі мовлення, а існують як стійкі фразеологічні звороти. Найбільш переконливим доказом багатих можливостей фразеологічних одиниць і особливих складнощів при перекладі є те, що їх охоче не тільки вживають, але творчо перетворюють багато письменників, журналістів та інші творчих мовних особистостей.

Складовими частинами фразеологізмів є специфічні для певної нації реалії (топоніми, антропоніми, гідроніми), які сприймаються носіями мови дуже легко, так як лінгвістичні маркери його національної обмеженості «лежать на поверхні», тобто виявляються без особливих труднощів. Але найчастіше національна специфіка фразеологізму не усвідомлюється відразу: для її виявлення необхідно провести більш глибокий аналіз, націлений на історичну етимологію окремих лексичних компонентів і їх граматичних структур.

Найбільші труднощі при перекладі фразеологічних одиниць полягають в розпізнаванні цих стійких поєднань в тексті першотвору. З огляду на те, що фразеологізм володіє окремооформленістю і характер компонентів здебільшого не відрізняється від звичайних слів, ми досить часто сприймаємо їх за вільні сполучення, що призводить до їх перекладу на рівні слова, або ж, помічаючи їх злитість, приписуємо її індивідуальному стилю автора.

При перекладі фразеологізмів рідною мовою, потрібно підбирати вислови та мовні кліше, які відповідають саме менталітету та культурі мови перекладу. У фразеологізмах часто міститься метафоричний елемент, тому їх не можна перекладати дослівно, оскільки у багатьох випадках вони мають яскраво виявлене національне забарвлення. Це все та ряд інших факторів призводить до того, що фразеологічні одиниці часто не мають абсолютних відповідників в іншій мові. А складність перекладу полягає у тому, що перекладач повинен уміти віднайти відповідний український варіант, а не продукувати кальку, до якої нерідко вдаються недосвідчені перекладачі.

Отже, найдоречніше використовувати такі способи перекладу фразеологічних одиниць:

1. Передача фразеологізму власне фразеологізмом – це є можливим тоді, коли англійська та українська мови запозичили цей фразеологічний зворот з інших мов (найчастіше класичних), напр.: *Strike while the iron is hot.* – Куй залізо, доки гаряче.

2. Переклад фразеологічним аналогом, тобто використання в українській мові фразеологічних одиниць, які мають те саме значення, але які побудовані на іншому образі. При такому

перекладі слід ураховувати, що український образ повинен бути нейтральним щодо національного забарвлення, напр.: *Can the leopard change his spots?* – Горбатого могила виправить.

Застосування наведених вище рекомендацій дасть змогу поглибити знання тих, хто вчить-ся перекладу з англійської мови про культуру та традиції народів, мова якого вивчається та на мову якого здійснюється переклад; удосконалювати навички володіння мовами в оригіналі; формувати розуміння та вміння відчувати логіку мовлення; збагатить їх світогляд; навчить адекватно та своєрідно відображати власні думки, використовуючи ідіоматичні та фразеологічні єдності.

УДК 81'25:(811.111+811.161)

КОКОТ М.В., студентка 4 курсу

Наукові керівники – **КОЛІСНИК М.Ю.**, асистент;

ЩАСЛИВА Н.С., канд. філол. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

mvoronina3@i.ua

РІДКОВЖИВАНІ ВИДИ ПЕРЕКЛАДАЦЬКИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ З АНГЛІЙСЬКОЇ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Перекладацькі трансформації неодноразово ставали предметом лінгвістичного дослідження зарубіжних та вітчизняних вчених: Жана-Поля Віньї, Р.К. Міньяра-Білоручева, Т. Левицька, А. Фітерман тощо. Водночас перекладацькі трансформації вимагають ще більшої уваги з боку дослідників та лінгвістів. Метою цієї розвідки є визначення найменш вживаних видів трансформацій в різних типах речень при перекладі з англійської на українську.

Перекладацькі трансформації допомагають розширити або звузити речення, змінити значення слова або доповнити його двома іншими, що є нескінченною роботою зі співставленням та вилученням мовних елементів. З нашого погляду трансформація є перетворенням, яке здійснюється за допомогою співставлення оригіналу з перекладом. Виконуючи переклад текстів з англійської на українську мову ми прийшли до висновку, що найменш уживаними є такі трансформації, а саме: експлікація (описовий переклад) компенсація та об'єднання пропозицій, синтаксичне уподібнення, трансформація членування та антонімічний переклад.

Експлікація як тип лексико-граматичної трансформації, при якій лексична одиниця замінюється словосполученням дає більш-менш повне тлумачення цього значення. За допомогою експлікації можна передати значення будь-якого без еквівалентного слова в оригіналі, напр.: *conservationist* – прихильник охорони навколишнього середовища; *whistle-stop speech* – виступи кандидата з промовою.

Компенсація є заміною непереданого елемента оригіналу аналогічним або яким-небудь іншим елементом, що компенсує втрату інформації, який здатний справити подібну дію на читача. Наприклад, введення розмовно-зниженої лексики, порушення граматичної норми або ж введення соціально-обумовлених вимовних елементів, але таких, що є характерними вже для мови перекладу. Вірність сказаного можна продемонструвати на прикладах компенсації при перекладі ламаної та неправильної мови неосвіченої Лайзи Дулітл, наприклад: «*The flower girl. There smenners f' yer! Te-oobanches o voy let strod into the mad.*» – Квіткарка. От маніри! Дива пучечки хвіялок сатоптав у грязюку!

Об'єднання пропозицій як тип перекладацької трансформації притаманна синтаксична структура, яка в оригіналі перетворюється на з'єднання двох простих речень в одне складне. Наприклад: *That was a long time ago. It seemed like fifty years ago.* – Це було давно – здавалося, що років п'ятдесят тому. Синтаксичне уподібнення або нульова трансформація використовується тоді, коли існують паралельні синтаксичні структури і синтаксична структура оригіналу перетворюється в абсолютно аналогічну структуру мови перекладу, напр.: *I thought him to be a teacher.* – Я думав, що він вчитель.

Трансформація членування застосовується для перетворення простого речення в складне чи навпаки. Наприклад: We like to read books and in London there are lots of public libraries.

Антонімічний переклад використовується як заміна позитивної форми в оригіналі на негативну форму при перекладі, або навпаки негативну на позитивну, напр.: The car parking here is unallowed. – Стоянка заборонена.

Отже, стилістичні прийоми різних мов мають одну основу, однак їх функціонування в мовленні відрізняється. Одні й ті ж прийоми мають різний ступінь вживаності, виконують різні функції і мають різну питому вагу в стилістичній системі кожної мови, чим і пояснюється різноманітність трансформацій при перекладі на різні мови.

УДК 81.276.5:378.18

ДУБОВИК А.В., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **ВАКАЛЮК Н.І.**, асистент

Білоцерківський національний аграрний університет

LEXICAL PECULIARITIES OF YOUTH SLANG

People have been inventing slang forever, and while some slang words last for centuries, the slang lexicon is always changing. Each budding generation comes up with its own language or languages, generally used among peers.

A young person's choice of slang is quite often an extension of the particular youth subculture he or she belongs to or identifies with. While new words are born with each generation, young people also adopt terms that were popular when their parents, grandparents and even great-grandparents were young. Sometimes young people change the meanings, spelling or pronunciation of these words. They mix slang up, and personalise it. And just as there are words unique to particular generations, there are youth words unique to particular regions.

Language has never existed in isolation from society, on the contrary – it was and is its integrated part. Because of the fact that society always undergoes some changes and development, the language also alters. For this reason, there is a crucial need to invest English language with its national variants. Modern linguists distinguish territorial variants of a national language and local dialects. Variants of a language are regional varieties of a standard literary language characterized by some minor peculiarities in vocabulary, sound system and grammar.

British, American, Canadian and Australian English are main variants of the same English language, because they serve all spheres of verbal communication. Their peculiarities, especially morphology, word-formation and syntax, as well as their phonetic system are essentially the same.

The topicality of the research lies in the necessity to conduct the study of English with the aim to single out lexical peculiarities of youth slang. In terms, this helps to gain excellent knowledge of English and to prevent misunderstanding during the process of intercultural communication.

We are inclined to believe that language has its specific to change all the time. New words and expressions appear and evolve. The words and pronunciation used by young people nowadays can be radically different from those used by adults. As far as we are concerned, living in a multicultural society has an effect on the language, especially of young people, whose friends are often from a mix of backgrounds. Mass Media, especially TV and music also have a massive impact on the language of the young. For instance, often UK singers will even sing in American accents without realizing.

Young people use lots of language that you usually cannot find in most dictionaries. These highly informal words and expressions are known as slang. Slang words and expressions are characterized by a high degree of informality, familiarity, vocabulary richness. Moreover, they are realized by a specific group of people whose members are connected with some particular link, such as territory (Californian), age (teenagers), subculture (students), and mainly occur in the spoken form of the language.

It is not possible to come up with a complete list of modern British slang. By the time the list is completed, it would be out of date. New words come and go like fashions.

Of all social groups, the young are the most prone to the use and renovation of slang and unconventional language. They exhibit great social dynamism and are receptive to changes in fashion: in clothes, look, style, and speech as well. They have little political power but they may use slang as a counter-cultural tool, as an arm against established authority and conventions.

УДК 811.111'255.4 Уальд

ТИЩУК А.В., студентка 4 курсу

Науковий керівник – **ВОЛОШКОВА Н.В.**, канд. іст. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

angelikatishchuk@gmail.com

ЛЕКСИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ В ПРОЦЕСІ ПЕРЕКЛАДУ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ (НА ОСНОВІ ПОВІСТІ О. УАЙЛЬДА «ПОРТРЕТ ДОРІАНА ГРЕЯ»)

У процесі перекладу часто неможливо використати відповідне слово або вираження, яке дає словник. У подібних випадках використовується трансформаційний переклад, що полягає у перетворенні внутрішньої форми слова або словосполучення, або ж його повній заміні для адекватної передачі змісту висловлювання.

Досягнення адекватності в перекладі пов'язане з умінням правильно ідентифікувати перекладацьку проблему і здійснювати необхідні перекладацькі трансформації. У сучасній лінгвістиці *перекладацькі трансформації* використовується як важливий засіб досягнення адекватності перекладу. Трансформації допомагають подолати ті чи інші наявні лексичні труднощі, з якими стикається перекладач під час роботи з оригінальним художнім твором. Трансформація полягає у заміні формальних або семантичних компонентів при збереженні вихідної інформації.

Лексичні трансформації допомагають подолати розбіжності у семантичній структурі різних мов, а саме різницю значень слів, різну сполучуваність слів, відсутність слів відповідного значення в мові, якою робиться переклад, або відмінність у вживанні слів.

Згідно проведеному порівняльному аналізу оригінального тексту повісті О. Уайльда «Портрет Доріана Грея» та тексту його перекладу українською, найбільш поширеними лексичними трансформаціями, до яких вдавався перекладач, виступають контекстуальна заміна (18,4 %), перестановка слів (16,3 %), додавання слів (14,2 %), конкретизація значення слова (12,8 %) та вилучення слів (12,8 %). Достатньо рідко перекладач використовував такі лексичні трансформації, як антонімічний переклад (5,7 %), генералізація значення слова (5,7 %), транскрибування і транслітерація (4,3 %). Найменш поширеною трансформацією виявився смисловий розвиток, що склав 1,3 % від загальної кількості трансформацій, що були виділені під час аналізу текстів.

УДК 81'25:373'7

ФОМИЧОВА В.В., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **ВОЛОШКОВА Н.В.**, канд. іст. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

varcka96@gmail.com

КОМПАРАТИВНІ ФРАЗЕОЛОГІЧНІ ОДИНИЦІ: СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ЇХ ПЕРЕКЛАДАЦЬКІ ЕКВІВАЛЕНТИ

Фразеологія є одним із розділів лексикології, що вивчає усталені мовні звороти. Об'єктом дослідження фразеології як розділу мовознавства є стійкі вислови, їх структура, семантика, походження та взаємозв'язок з іншими мовними одиницями. Фразеологізми займають особливе

місце в словниковому складі англійської мови. Їх специфічна структура приваблює і викликає неабияку зацікавленість науковців, а з іншого боку вимагає серйозного аналізу змісту та форми мовних одиниць, оскільки раціоналістичні вирази вживаються майже в усіх галузях життя сучасної людини.

Компаративними фразеологічними одиницями називаються стійкі та відтворювані словосполучення, фразеологічна специфіка яких засновується на традиційному порівнянні. Структурно-семантична своєрідність фразеологічних одиниць цієї групи полягає в тому, що характеристика якості або дії відбувається через порівняльну групу або порівняльне підрядне речення, що вводиться сполучниками *as, like, as if* (як, мов, немов). Наприклад: *to live like cat and dog* – жити як кішка з собакою; *сваритися*; *as different as night and day* – різні як день і ніч; *to run around like a chicken with its head cut off* – бігати безцільно; *бути в стані хаосу*.

Виділяють наступні види компаративних фразеологізмів в англійській мові: компаративні фразеологічні одиниці з підрядно-сурядною структурою (*as different as night and day* – різні як день і ніч.); усічені фразеологічні одиниці (*like crazy* – як божевільний); непередикативні фразеологічні одиниці; дієслівні фразеологічні одиниці (*to sleep like a log* – спати мертвим сном, спати як убитий). Також розрізняють морфологічні та семантичні особливості.

Аналіз 150 компаративних фразеологізмів, які було виділено за допомогою метода суцільної вибірки з Англо-українського фразеологічного словника від А до Г, показує, що компаративні фразеологізми з назвами тварин є повними еквівалентами в досліджуваних мовах. Наприклад: *brave as a lion* – сміливий, як лев; *fast as a hare* – дуже швидкий; *fat as a pig* – товстий. Це дозволяє стверджувати, що риси, якими людина наділяє тварин, збігаються в англійській і українській мовах. Подібне лінгвістичне явище свідчить про подібність мислення людей, тобто однаковість мовної картини світу.

Стійкі порівняння – це особливий тип фразеологічних одиниць. Специфіка виражається як в універсальній для багатьох мов структурі, так і підкресленою образністю, наочністю внутрішньої форми компаративних оборотів. Органічно входячи в загальну фразеологічну систему будь-якої мови, компаративні фразеологізми зберігають в той же час свою власну образну і функціональну специфіку, що наділяє їх особливою роллю в палітрі загальної мовної картини світу.

Підґрунтям існування проблеми перекладу компаративних фразеологізмів є своєрідність інтерпретації тексту. Перекладачу необхідно передати не лише лексичні одиниці тексту, але й вірно донести художнє значення та специфіку фразеологічних одиниць, оскільки вони виступають носіями історичного досвіду, звичаїв та традицій кожного народу. Таким чином, перекладач виступає посередником не лише між мовами, але й між культурами.

УДК 81'25:808.51

ДОВГАЛЬ А.М., студентка 4 курсу
Науковий керівник – **КОЛІСНИК М.Ю.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
alinka.dovgal.95@mail.ru

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВ ТА ТЕКСТІВ

Інваріантним у процесі перекладу залишається сформований контекстом та ситуацією зміст-ствідвореної інформації засобами іноземної мови. Самомовленнєвий контекст та комунікативна ситуація нейтралізують розбіжності між нетотожними значеннями обох мов. До важливих детермінантів, роль яких є провідною в процесі створення, належать такі виміри як система та норма двох мов, особливості двох культур, дві комунікативні ситуації, функціональні характеристики висхідного тексту (ВТ), норма перекладу. Отже, текст може бути джерелом синергетичного потенціалу, масштаби дій якого залежать від синтаксичних, семантичних та прагматичних детермінантів.

Найважливішим для перекладацького аналізу політичних промов є аналіз особливостей відтворення семантико-прагматичного та концептуального аспектів, а саме індексальних висловлювань, фактора соціальної ситуації мовленнєвого акту, фактора адресата, перформативних висловлювань та ролі концептуальної семантики у вираженні прагматичності висловлювання. Характерні особливості перекладу політичних промов спостерігаються на лексичному, морфологічному та синтаксичному рівнях і пов'язані як з особливостями мови оригіналу та мови перекладу. На лексичному рівні такі перекладацькі труднощі переважно спричиняються елементами культурно-історичної інформації (фразеологізми, реалії, власні назви, кліше тощо), а також іншомовних понять (переважно англіцизмів) та аббревіацій. Концептуальна семантика викликає також певні перекладацькі труднощі, оскільки вона часто виступає семантичним ядром вираження перлокутивності мовленнєвого акту. У поєднанні з іншими видами семантики, вона утворює семантичний конгломерат, який при перекладі підлягає комбінованій переробці засобами української мови. Для подолання цих труднощів перекладачі вдавалися до використання повних, часткових еквівалентів, аналогів та описового способу. Часто використовувалися такі перекладацькі трансформації як конкретизація, узагальнення, антонімічний переклад, транскрипція. Висновки та перспективи подальших досліджень.

На морфологічному рівні найскладнішим є, наприклад, переклад складних іменників, тобто тих елементів, які відрізняються в мовних системах мов. Складні іменники як правило перекладали за допомогою словосполучень або підрядних атрибутивних речень. Для подолання труднощів на синтаксичному рівні перекладу, як правило, перекладачі використовували інтеграцію та фрагментацію речень. Крім того, слід враховувати особливості побудови речення та особливості особистого стилю перекладача, оскільки він також повинен відтворюватися при перекладі. Перспективою подальшого дослідження може бути вивчення особливостей перекладу інтерв'ю політичних діячів різних німецькомовних країн з точки зору відтворення концептуальної та прагматичної семантики.

Процес перекладу, як би швидко він не здійснювався в окремих сприятливих або просто не складних випадках, розпадається на два моменти. Аби перекласти, необхідно, передусім, все зрозуміти чітко усвідомити те, що перекладається, проаналізувати (якщо оригінал викликає ті чи інші труднощі), критично оцінити його. Далі варто вибрати відповідні засоби вираження в мові перекладу. Будь яке тлумачення оригіналу, вірне чи невірне, і ставлення до нього з боку перекладача, позитивне чи негативне, протягом перекладу вимагає відбору мовних засобів зі складу мови перекладу. Якщо перекладач працює свідомо, а не механічно, то він зацікавлений у певному виборі мовних засобів. Власне завдання – об'єктивно відобразити оригінал – спричиняє відбір відповідних засобів мови перекладу, необхідних для вірного тлумачення оригіналу. Перекладений дискурс повинен так само впливати на іншомовного адресата, як і оригінал – на свого. Домінантою політичного дискурсу є поняття цінності, яке необхідно відтворити в перекладеному політичному тексті з урахуванням ціннісної ієрархії різних культур. Для політичної аргументації важливі моральні та етнічні цінності, пов'язані з особливостями національного менталітету й темпераменту.

УДК 81`276.5:378.18

ПЕТРОВА О.С., студентка 2-го курсу
Науковий керівник – **БЕРЕГОВЕНКО Н.С.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
fkoichi@mail.ru

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ БРИТАНСЬКОГО І АМЕРИКАНСЬКОГО СТУДЕНТСЬКОГО СЛЕНГУ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ

Найбільші труднощі при перекладі сленгових одиниць як з іноземної мови на мову перекладу. До того ж, багато лексичних одиниць сленгу дуже недовговічні та швидко виходять з

вживання. Словники їх просто не встигають зареєструвати. Труднощі пов'язані і з розрізненням британського і амери-канського варіантів англійської мови. Ще одна складність перекладу полягає в тому, що сленгове слово у різних контекстах може мати різні значення.

Особливості перекладу американського студентського сленгу пов'язані також з існуванням такого явища, як енантіосемія (або внутрішня антонімія), тобто лексичних одиниць, які поєднують у собі протилежні значення. З українського студентського сленгу можна навести такі приклади енантіосемії: кент – "друг, приятель, поважна людина" і "підозріла особа"; кльово, класно, супер – у якості радості, схвалення і прикрасі; молоток – як схвалення і несхвалення. При порівняльному аналізі британського, американського та українського сленгів виявляється досить значний шар лексики, що виник на основі реалій даної країни та не має еквівалентів у мові перекладу. Прикладом безеквівалентних одиниць в американському і британському молодіжному сленгу є наступні слова: tupper – tea & supper (Вг.); gambo – дієслово, утворене шляхом конверсії (N→V) від імені головного героя однойменного телесеріалу і має значення "знищити" (Ам.).

Прикладами в англійському студентському сленгу можуть виступати такі лексичні одиниці: 1) neat; the most; gross – хтось або щось чудове або огидне. Якщо ми приймаємо дефініцію так званих "хибних друзів перекладача" (або "псевдо-аналогонімів") як "міжмовних омонімів", тоді можна говорити також про міжмовну енантіосемію. Одним з досить цікавих аспектів перекладу студентського сленгу і сленгу взагалі є робота з ідіомами (фразеологічними одиницями).

Хоча сленг є універсальним лінгвістичним явищем, зумовленим низкою екстралінгвістичних та лінгвістичних чинників, слід також відзначити, що він представлений різною кількістю одиниць в різних мовах. С.Б. Флекснер оцінює роль сленгу в мовленні середнього американця як приблизно 10 % від його вока-буляру, тоді як український сленг – явище малорозвинене та маловивчене, що відображається у мовленні українців та при необхідності знайти український відповідник під час перекладу американського сленгу. Отже, з огляду на все вищенаведене, очевидно, що переклад лексики, яка не має прямих відповідників в мові перекладу, є певною проблемою, але цю проблему можна вирішити за допомогою тих засобів передачі спеціальної нелітературної лексики, які ми детально розглянули.

УДК 811.111.161.2:81'255.4:791

ДМИТРУК А.В., студентка 2-го курсу
Науковий керівник – **БЕРЕГОВЕНКО Н.С.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
Dmytruk.alina@yandex.ua

ОСОБЛИВОСТІ ПРАГМАТИЧНОЇ АДАПТАЦІЇ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ ТЕЛЕСЕРІАЛУ “DEXTER” УКРАЇНСЬКОЮ ТА РОСІЙСЬКОЮ МОВАМИ

Актуальність даного дослідження визначається зростанням кількості кінематографічної продукції, різновиду найменш досліджених в перекладацькому аспекті аудіомедіальних типів текстів. Метою є визначення особливостей прагматичної адаптації при аналізі перекладацьких прийомів. Завдання полягають у дослідженні особливостей прагматичної адаптації при аналізі специфіки перекладу серіалу “Dexter” українською та російською мовами. Об'єктом дослідження є параметри аудіомедіальних текстів в аспекті перекладацької діяльності. Предметом – способи і засоби відтворення англомовних кінотекстів українською мовою.

Варто почати з імені головного персонажа Dexter, яке відтворено транскрибуванням Декстер. При цьому слід відмітити, що таке ім'я обрано не випадково: Dexter означає правий, або правий, який знаходиться по праву руку. Його антонімом є sinister – лівий, який знаходиться по ліву руку. Тут чітко видно алюзію на добро і зло, які представлені одночасно. При перекладі ця алюзія не передається. Більшість прикладів демонструє доцільність використання транскрипції,

при узгодженні з правилами цільової мови – Harry and Doris Morgan – Гарі і Доріс Морган / Гаррі и Дорис Морган. Коли транскрибований відповідник не є благозвучним для цільової мови використовується адаптивне транскрибування: Debra – Дебора, у випадку, коли зустрічаються нетипове для цільової мови ім'я також перекладач вдається до адаптації: Angel – Анхель. Але в останньому випадку втрачена конотація, присутня в імені персонажа, який уособлює добре начало. Коли власна назва не несе культурно значущої інформації і не має традиційно зафіксованого відповідника, застосовується калькування як найбільш адекватний спосіб перекладу: Seven Seas motel – Мотель Сім Морів / Мотель Семь Морей. Перекладач інколи вдається до конкретизації – способу перекладу, при якому виникає заміна слова або словосполучення іноземної мови з більше широким предметно-логічним значенням на слово в перекладі з більше вузьким значенням. Конкретизація вихідного значення використовується в тих випадках, коли міра інформаційної впорядкованості вихідної одиниці нижче, ніж міра впорядкованості відповідної їй за змістом одиниці в мові перекладу: Yeah, but he also said, "go after what you want". – А еще он говорил, "добивайся того, чего хочешь добиться." / А він ще казав: «Намагайся досягти поставленої мети». So did dad. – И отец так говорил. / І батько так казав. У даному випадку перекладач конкретизує англійські дієслова широкої семантики. Проаналізувавши кінотексти, ми можемо зробити висновок, що досить широко цей прийом використовується при перекладі таких слів широкої семантики, як: to be, to have, to get, to do, to take, to give, to make, to come, to go і т.д. В англійській мові багато слів із широкою семантикою не мають повної відповідності в українській мові. Двомовний словник звичайно дає ряд часткових варіантних відповідностей, кожне з яких покриває лише одне із значень іншомовного слова. Однак навіть всі словникові відповідності в їхній сукупності не охоплюють повністю широкою семантикою слова іноземної мови.

Результати нашого дослідження свідчать про те, що лексичні трансформації використовуються при перекладі найчастіше. При перекладі кінематографічних матеріалів зазвичай застосовується традиційний арсенал перекладацьких прийомів, які властиві художньому перекладу. Слід зазначити, що при перекладі кінотекстів перекладач стикається з ситуаціями, коли виникає потреба застосовувати трансформації різних типів, поєднуючи лексичні, граматичні та стилістичні трансформації. Оскільки наявність великої кількості топонімів та антропонімів є невід'ємною рисою детективного жанру, то прямі способи перекладу, такі як транскодування (транскрипція, транслітерація, адаптивне транс кодування) застосовується досить часто.

УДК 811.111:81'255.4:791

СТОВБЕЦЬКА В.В., студентка 2-го курсу
Науковий керівник – **БЕРЕГОВЕНКО Н.С.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
Stowbetskaya@gmail.com

ОСНОВНІ СТРАТЕГІЇ ПЕРЕКЛАДУ НАЗВ АНГЛОМОВНОЇ МЕДІА-ПРОДУКЦІЇ (на матеріалі сучасних англомовних телесеріалів)

Сучасна англомовна кіноіндустрія повсякчас набирає оберти і на наших екранах постійно з'являються нові телесеріали. Питання вибору того чи іншого продукту насамперед залежить не тільки від його рекламної кампанії, але й від його назви, адже ефектною назвою набагато легше привернути увагу глядача ніж коротким описом сюжету. Метою дослідження є бажання висвітлити основні стратегії перекладу назв англомовної медіа-продукції та проаналізувати принципи їх застосування на матеріалі сучасних англомовних серіалів останніх років.

Існує 3 основні стратегії перекладу назв медіа-продукції: прямий переклад, трансформація та заміна. До стратегії прямого перекладу належать переклади назв, що не містять культурно-специфічних компонентів. До стратегії трансформації назв чи адаптації вдаються, коли прямий переклад не відповідає смислового чи жанрового характеру наповнення продукту. Заміна назв

відбувається в основному через неможливість передати прагматичний зміст оригіналу. Вибір однієї з них залежить від ряду причин, обумовлених як специфікою назви оригіналу, так і лінгвокультурним бар'єром. До стратегії прямого перекладу належать переклади назв, що не містять культурно-специфічних компонентів. Зазвичай вони транслітеруються та транскрибуються, ось як: «Gotham» – «Готем», «Fargo» – «Фарго», «Fortitude» – «Фортітюд», чи замінюються еквівалентною фразою чи словосполученням: «Better call Saul» – «Краще зателефонуйте Солу», «The Last Man On Earth» – «Остання людина на землі» чи «The Vampire Diaries» – «Щоденники вампіра». До стратегії трансформації назв чи адаптації вдаються, коли прямий переклад не відповідає смислового чи жанровому характеру наповнення продукту. От як переклад телесеріалу «Penny Dreadful» як «Бульварні жахи». Справа у тому, що «penny dreadful» – це назва серії видань страшних історій на території Англії у 19 ст., які коштували одне пенні, тобто дослівний переклад назви звучав би як «дешеві страшні історії». Трансформуючи назву, перекладачі роблять її зрозумілішою для вітчизняних глядачів, тим самим не відходячи від оригіналу і не спотворюючи його. Або ж «Once Upon a Time» – «Одного разу в казці». Перекладачі замінюють назву, еквівалентом якої є фраза «давним – давно...», на більш привабливу, яка не суперечить ні оригінальній назві ні сюжету загалом. Переклад «Orange is the new Black» – «Помаранчевий – хіт сезону» теж є досить вдалим, адже назва відтворює ідіому «a new black», тобто «щось модне», а отже чудово підходить для перекладу.

Переклад назв медіа-продукції, а зокрема телесеріалів, є дуже актуальною та відповідальною роботою, від якої залежить не тільки загальне враження, а й подальший комерційний успіх серіалу.

УДК 821.111`25(73)

РАДИЧ А.Ю., студентка 2 курсу
Науковий керівник – **СТРІЛЕЦЬКА С.В.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет
alya210298@gmail.com

СЛОВА-РЕАЛІЇ І ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ПЕРЕКЛАДУ (НА МАТЕРІАЛАХ ПЕРЕКЛАДУ РОМАНУ DANBROWN "DIGITAL FORTRESS")

У перекладознавчих працях слово "реалія" як термін з'явилося у 40-х роках. Уперше його використав А. Федоров у праці "О художественном переводе" (1941). У слід за названим автором, під словами-реаліями ми розуміємо словникові одиниці, які означають предмети, поняття та ситуації, що не існують у практиці іншомовного соціального колективу. В цю групу входять слова, які означають різного роду предмети побуту, матеріальної та духовної культури, властиві тільки даному народові.

Основні труднощі при перекладі реалій – це, по-перше, відсутність у мові відповідника – повного чи часткового – у зв'язку з відсутністю в носіїв цієї мови позначуваного реалією референта; і, по-друге, необхідність, водночас із значенням реалії, передавати колорит її національного та історичного забарвлення. Справа ускладнюється й потребою врахувати цілу низку умов, що надають певним явищам життя різне словесне відображення.

Розрізняють такі види перекладу реалій (за С. Флорінім і С. Влаховим):

1) неологізми (найбільш придатний після транскрипції спосіб збереження змісту й колориту реалії); 2) освоєння (це адаптація іншомовної реалії, тобто надання їй на основі іншомовного матеріалу вигляді рідного слова); 3) семантичний неологізм (це нове слово або словосполучення, "вигадане" перекладачем і яке дозволяє передати смисловий зміст (склад) реалії); 4) калькування (це запозичення шляхом буквального перекладу; напівкалька – це свого роду часткові запозичення, "складені частково із свого власного матеріалу, а частково з матеріалу іншомовного слова"); 5) транскрипція (передбачає механічне перенесення звукової форми слова

з мови оригіналу в цільову мову графічними засобами останньої із максимальним наближенням дооригінальної форми); 6) транслітерація (передбачає графічне перенесення форми слова з мови оригіналу в цільову мову); 7) переклад реалії або заміна (вживається у тих випадках, коли транскрипція (або транслітерація) за тих чи інших обставин неможлива або небажана).

Транскрипція та транслітерація є переважними засобами для перекладу ономастичних реалій: імен, прізвищ, прізвиськ, імен літературних героїв, назв творів, імен відомих людей, письменників, видатних осіб, назв компаній, музеїв, ресторанів, магазинів, аеропортів та ін. Проте відсутність точних або постійних лексичних відповідників у того чи іншого поняття не означає неможливості передати його значення в контексті, хоча б описово. Дослідники пропонують різноманітні прийоми перекладу слів-реалій. Важливу роль слова-реалії відіграють у романі Д. Брауна, оскільки завдяки їм читач переноситься в атмосферу країн Великобританії та США. Зауважимо, що використання тільки одного прийому при перекладі реалій може бути причиною неправильного сприйняття, втрати національного колориту чи збіднення змісту. Отже, слід використовувати декілька засобів для адекватного перекладу. Розглянемо приклад з роману Дена Брауна "Цифрова фортеця": *They were in the Smoky Mountains at their favorite bed-and-breakfast.* – Вони відпочивали в національному парку "Туманні гори" у своєму улюбленому готелі типу "нічліг та сніданок". Український перекладач В. Горбатко поєднав прийом пояснення (національний парк) з калькуванням "Туманні гори". Здебільшого транскрипція використовується для передачі топонімів. Однак необхідно зауважити, що український перекладач зберіг іншу реалію "bed-and-breakfast", використавши напівкальку, яка передала зміст даного поняття. *But I made reservations, Susan said, hurt. I go to urold room at Stone Manor.* – Але ж я вже все замовила, – ображено зрозуміло, – вона не змогла приховати свого розчарування. Доброго дня, командире. У цьому реченні ми маємо дві власні назви "Stone Manor" "Susan". Український перекладач В. Горбатко у першому випадку також використав транслітерацію, а у другому він подав повну форму цього імені. Обидва варіанти передачі імені "Susan" є можливими, оскільки існує декілька варіантів транскрипції цього імені, таким чином, вибір залишається за перекладачем.

Отже, на основі вище наведеного, можна стверджувати, що найпоширенішими способами перекладу слів-реалій є транскрипція і транслітерація, проте мають місце інші способи перекладу такі як калькування, освоєння, неологізми, описовий переклад. У зв'язку з тим, що кожен із засобів має позитивні та негативні якості, найбільш ефективним буде комбіноване використання цих засобів для перекладу культурно маркованих слів. Наприклад, можливе комбінування транскрипції та описового перекладу, а також пояснення в коментарі. Аналіз роману до якого вдалися українські перекладачі показав, що в цілому реалії в романі перекладені без утрат для змісту.

Подані матеріали можуть стати початком для подальшого вивчення проблеми особливостей перекладу слів-реалій в художніх творах, зокрема в таких романах Дена Брауна, як «Код да Вінчі», «Цифрова фортеця», «Інферно».

УДК 811.111`25:82-31

КИРИЛЕНКО М.О., студент 2 курсу
Науковий керівник – **БЕРЕГОВЕНКО Н.С.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
chpikirilenko.narod.ru

РОЛЬ ТОЛКІЄНІЗМІВ У РЕАЛІЗАЦІЇ МОВНИХ ФУНКЦІЙ: ПЕРЕКЛАДОЗНАВЧИЙ АСПЕКТ

До найяскравіших представників в англійській та світовій літературі, котрі уміли створювати яскраві художні образи за допомогою власних імен належить Толкін. Актуальність теми зумовлена тим, що проблема відтворення імені в художньому творі досі залишається відкритою і в сучасному перекладознавстві ще не сформовано єдиного підходу до перекладу власних назв художнього твору.

Найефективнішим чинником збереження індивідуальної своєрідності «Володаря перснів» є так звані толкієнізми – власні назви, які є невідривною складовою існування вигаданого ним світу і які передають не тільки авторську приналежність, а й притаманний автору особливий колорит. Ліва частина толкієнізмів представлена антропонімами й топонімами. Характерним для авторського стилю Толкіна є використання мови як системно-структурного явища. Він активно залучає фонологічний рівень, розробляючи зв'язки між фонологічними системами мов веструну, мови гномів і сіндарину; морфологічний, створюючи правила творення однини й множини в мові ельфів (Noldo – Noldor); лексичний (відповідники між словами в своїх словниках та етимологія слів). При створенні номінацій Толкін алітерацію й асонанс (Mordor, Beren, Fladriř, Gorbag), риму (The Old World), ономапоєю (Grip, Gollum). При перекладі значущих назв постають наступні проблеми: встановлення значення складових коренів; вибір: передання змісту (збереження стилістичних прийомів) чи збереження форми; можливість їх передання за допомогою змішаного варіанту (змісту та форми). У перекладацькій практиці найчастіше використовуються чотири види прагматичної адаптації.

Перший має на меті забезпечити адекватне розуміння топонімів рецепторами перекладу. The Land Beyond – Край загірних земель. Метою другого виду прагматичної адаптації є досягнення правильного сприйняття семантики оригіналу, донесення до рецептора перекладу емоційний вплив вихідної географічної назви. Необхідність такої адаптації виникає тому, що у кожній мові існують назви. Третій вид адаптації неможливо використовувати при перекладі топонімів, оскільки він спрямований на конкретну ситуацію спілкування, а не весь текст або його окремі елементи. Четвертий тип прагматичної адаптації можна охарактеризувати як вирішення «екстраперекладацького надзавдання». У більшості випадків його ціль полягає у забезпеченні адекватності перекладу.

Отже, прагматичні аспекти перекладу представляють надзвичайний практичний та теоретичний інтерес. Вивчення прагматичних аспектів перекладу толкієнізмів на сьогодні не можна вважати повністю завершеним і тому потребує ще чималих зусиль з боку фахівців перекладознавства.

УДК 821.111`25

КРАСНОЩОК А.Ю., студентка 2 курсу
Науковий керівник – **БЕРЕГОВЕНКО Н.С.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
krasnoschok2211.12.12@ukr.net

ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ П'ЄСИ Б. ШОУ «ПІГМАЛІОН»

Творчість Бернарда Шоу вивчається багатьма літературознавцями, однак проблема художнього перекладу його творів ще досконало не досліджена, оскільки в українській перекладацькій практиці ім'я автора є відносно новим. Отже, метою дослідження є аналіз лінгвокультурологічних особливостей перекладу лексико-фразеологічних та синтаксичних стилістичних засобів у п'єсі "Пігмаліон" українською мовою. Перший і поки що єдиний переклад п'єси Б. Шоу "Пігмаліон" українською мовою був здійснений ще у 40–50-ті рр. ХХ ст. видатним українським перекладачем, Миколою Павловим. Оприлюднений він був значно пізніше на сторінках журналу "Всесвіт" у 1999 р. Легко зрозуміти, що для М. Павлова виникало чимало труднощів у здійсненні його задуму. Складність полягала в тому, що у своєму творі Б. Шоу використовував лондонський діалект кокні, що й надавало тексту п'єси особливого забарвлення. Як же вдалося українському перекладачеві перенести лексико-фразеологічні та синтаксичні стилістичні засоби, використані в тексті оригіналу, на український ґрунт?

Лінгвокультурологічна складова стилю розглядає стилістичний аспект особливостей національного гумору, чоловічого і жіночого мовлення, усталених правил ввічливості та приписів мовленнєвого етикету, що утвердилися в англо-американській та українській традиціях. Мова п'єси є образною, жвавою та яскравою завдяки стилістичним засобам, які мають певне змістов-

не й емоційне навантаження. Аналіз оригіналу та перекладу, дає можливість простежити стратегію перекладача при перекладі лексико-фразеологічних та синтаксичних стилістичних засобів, а також зміни, привнесені ним.

М. Павлов майстерно передав такі тропи, як епітет, порівняння та інші. Наприклад, порівняння: "you can't take a girl up like that if you were picking up a pebble on the beach." – "... не можна так просто підібрати дівчину, як камінець на пляжі" та інші. Переклад М. Павлова свідчить про більш емоційно забарвлений український варіант порівняно з англійським: "I do hope sir, you won't encourage her to do anything foolish" – "Сподіваюсь сер, ви не штовхнете її на якесь безумство". Надзвичайно виразно перекладені метафора: "The hurricane is succeeded by a zephyr of amiable surprise" та іронія "Have you any morals man? – Can't afford them, Governor" – "Ви взагалі маєте хоч якісь моральні принципи? Такі розкоші не про мене хазяїне", що є яскравими прикладами художнього способу перекладу.

Слід зазначити, що завдяки своїй майстерності перекладач у деяких випадках зміг збагатити стилістично нейтральний текст оригіналу тропами: "All are peering out gloomily at the rain" – "Усі похмуро вдивляються у стіну з дощу" (метафора); "horribly dirty" – "чарівливо замурзана" (оксюморон); "Pickering has come from the hearth to the chair and seated himself astride of it with his arms on the back to cross-examine him" – "Пікерінг відходить від каміна й осідлавши стільця, кладе руки на спинку – немов готуючись до перехресного допиту" (порівняння); "He is in the same plight as Freddy very wet about the ankles" – "Його брюки так само як у Фреді змокли до кісточок" (метонімія). Це, так би мовити, компенсує «втрату» стилістичних засобів в україномовному варіанті, наприклад, "to her new station in life" – "до її нового життя".

Отже, Микола Павлов в україномовному варіанті п'єси "Пігмаліон" у більшості випадків зумів зберегти систему лексичних, стилістичних та фонетичних засобів, які застосовувалися у тексті оригінал.

УДК 81"253"373.422

В'ЮННИК А.В., студентка 2 курсу

Науковий керівник – **СТРІЛЕЦЬКА С.В.**, канд. пед. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

v_alina_v@i.ua

СПОСОБИ ПЕРЕКЛАДУ ЛЕКСИЧНИХ ОДИНИЦЬ: АНТОНІМІЧНИЙ ПЕРЕКЛАД АБО ФОРМАЛЬНА НЕГАТИВАЦІЯ

Задля досягнення адекватності перекладу основним завданням перекладача є вміння використовувати перекладацькі трансформації для найбільш точної передачі інформації в тексті оригіналу мовою перекладу. При цьому серед великої кількості трансформацій потрібно обрати ту, яка найбільш точно зможе передати значення лексичної одиниці, що перекладається. Значимо, що контекстуальна заміна вирізняється серед інших перекладацьких трансформацій, адже для її створення не існує точних правил, оскільки переклад лексичної одиниці в даному випадку залежить від контексту. Одним з прийомів контекстуальної заміни є антонімічний переклад.

Вивченням проблем антонімічного перекладу як способу перекладу лексичних одиниць займалися такі вчені як Л.К. Латишев, І.Я. Рецкер, А.М. Фітерман, Т.Р. Левицька, В.Н. Комісаров, В.І. Карабан та інші. Так, услід за В.І. Карабаном, під антонімічним перекладом ми розуміємо прийом перекладу, що полягає в заміні поняття, вираженого в оригіналі, протилежним; при цьому зміст одиниці, що перекладається, залишається в основному подібним. Наприклад: *You need to visit him before he is gone.* – *Ти повинен відвідати його, доки він тут.* В.І. Карабан для позначення даного способу перекладу пропонує використовувати термін "формальна негати́вація", адже вважає його більш точним, оскільки в ньому підкреслюється саме зміна форми слова або словосполучення, а не зміна змісту на протилежний.

Антонімічний переклад є комплексною лексико-граматичною трансформацією, що означає одночасні модифікації лексико-семантичної та синтаксичної структур. Він здійснюється шляхом заміни стверджувальної форми в оригіналі на заперечну в перекладі або, навпаки, заперечної на стверджувальну і супроводжується заміною лексичної одиниці мови оригіналу на одиницю мови перекладу з протилежним значенням. Наприклад: *Authorized personnel only.* - *Стороннім вхід заборонено.*

Розрізняють три види антонімічного перекладу: 1) негативація (слово або словосполучення без формально вираженої суфіксом або часткою заперечувальної семи замінюється в перекладі на слово з префіксом *не-* або словосполученням з часткою *не*, наприклад: *forget* – *не пам'ятати*, *short* – *недовгий*); 2) позитивація (прийом протилежний негативації, наприклад: *unbroken* – *цілий*, *not leave* – *брати з собою*); 3) анулювання двох наявних у реченні негативних семантичних компонентів (наприклад: *not impossible* – *можливий*, *not unallowed* – *дозволений*).

Причинами для застосування такої трансформації як антонімічний переклад можуть бути:

1. асиметрія лексико-семантичних систем двох мов, наприклад: *The dog nearly knocked him over* (Dunnett). – *Собака ледь не збив Саймона з ніг*;

2. відсутність в українській мові точного еквівалента для англійського слова (коли використання описового перекладу не є доречним), наприклад: *Keep off the grass.* – *По газонах не ходити*;

3. прагнення якомога краще передати стилістичне та смислове значення виразу, наприклад: *Mind your own business.* – *Не втручайся у чужі справи*;

4. єдиний спосіб зберегти ідіоматичність фразеологічної одиниці при перекладі, наприклад: *No time like present.* – *Лови момент. I beg to differ.* – *Дозвольте не погодитись*;

5. міжмовні та міжкультурні відмінності (так, відомо, що для українців більш властиве негативне сприйняття дійсності, а для англійців навпаки, наприклад: *Do you have the time?* – *Не підкажете, котра година?*);

6. літота (стверджувальне речення в заперечній формі), наприклад: *"A Forsyte," replied young Jolyon, "is not an uncommon animal."* (John Galsworthy, *"The Man of Property"*) – *«Форсайт, – відповів молодий Джоліон, – це досить звичайна тварина»*;

7. особливість передачі фразеологічних одиниць англійської мови, наприклад: *he has a ready tongue* – *він за словом у кишеню не лізе*; *to be weighed and found wanting* – *не виправдати надій*; *keep clear of the door* – *до дверей не притулятися*; *let the sleeping dog lie* – *не буди лихо, доки спить тихо*.

Отже, підсумовуючи вище наведене, ми можемо стверджувати, що антонімічний переклад є ефективним способом перекладу лексичних одиниць, який часто використовується при перекладі. Подані матеріали можуть стати початком для подальшого дослідження проблем застосування антонімічного перекладу, зокрема у текстах різного стилістичного спрямування.

УДК 811.161

ТРОЯНОВА А.С., студентка 2 курсу
Науковий керівник – **ДЕМЧЕНКО Н.С.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
atroanova5@gmail.com

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ ТВОРІВ ФЕНТЕЗІ

Жанр фентезі є особливим літературним жанром зі специфічно побудованим сюжетом. Головною особливістю творів жанру фентезі є створення автором власного світу, в якому діють особливі закони, живуть незвичайні істоти, а магія є звичним явищем, і ця особливість жанру фентезі вимагає особливих стратегій при перекладі.

При художньому перекладі не так важливо наскільки точно і вірно передані всі деталі, скільки те, яке відчуття залишає перекладений текст у читача, який образ формує в його свідо-

мості. Кожен переклад має справляти на свого читача таке ж враження, яке оригінал справляє на свого. У художньому перекладі все має бути передано вірно, мета – замінити оригінал для тих, хто не володіє мовою, якою написаний твір.

Як відомо, переклад виконує посередницьку функцію та є формою «присвоєння» іншомовного тексту, «перекодування його з мови оригіналу на мову сприймача». Щодо проблем, які виникають при такому роді перекодуванні, пише І.В. Лімборський. Він вважає, що переклади творів масової літератури викликають небезпеку «розмивання кордонів власної національної культури, зведення її до набору розповсюджених масовою свідомістю кліше». Але дослідник відзначає й таку важливу особливість перекладів масової літератури, якій притаманна своєрідна інтернаціональність. І.В. Лімборський наголошує, що масова література «легко ідентифікується в різних національних культурах як «своя», оскільки апелює до тих механізмів колективного підсвідомого, що базується на глибинних архаїчних і міфологічних константах людської свідомості. Такого роду особливості відмічаємо і у романах англійської письменниці про маленького чарівника.

Метою виступу є спроба з'ясувати, які проблеми виникають при перекладі творів жанру фентезі. Актуальність дослідження обумовлена необхідністю передачі точного зображення картин в романах фентезі. Об'єктом дослідження є бестселер Дж.К. Роулінг «Гаррі Поттер і таємна кімната». Предметом дослідження є лексичні особливості перекладу, збереження індивідуальних рис мовлення персонажів при перекладі та особливості відтворення лексичних, стилістичних засобів при перекладі.

Ця тема є дуже цікавою для дослідження, тому що особливо літературні критики і прихильники жанру фентезі досить часто звертають увагу на тонкощі і невідповідність перекладів, щодо оригіналу. Але і читачі, які не знають мову оригіналу дуже зацікавлені у отриманні всієї повноти картини, для відчуття тих реалій, що зображені в праці письменників. На прикладі перекладу В. Морозова другої книги Роулінг «Гаррі Поттер і таємна кімната» можна спостерігати особливості перекладу та передачі всіх нюансів зображених у творі. Так як, цей витвір мистецтва націлений на підлітків є дуже важливим відтворити всі тонкощі, які були описані в оригіналі.

Слід зазначити, що особливе місце в перекладі відіграють традиції, чарівні особливості, магічний світ та вигадані явища. Через це, при перекладі дуже важко зберегти ці всі складові, оскільки не завжди існують українські відповідники. Також, цим книгам віддають перевагу і більш доросла аудиторія, тож потрібно знайти «золоту середину» при передачі інформації.

Таким чином, в результаті перекладу було виявлено, що особливості вихідного тексту було передано адекватними засобами рідної мови. Перекладач прагнув зберегти британський колорит, при цьому в деяких випадках «українізуються» окремі реалії або мовні характеристики. В тексті перекладу мова героїв індивідуалізована, національні прикмети підкреслені лише там, де в початковому тексті герой говорить на діалекті.

УДК 811.112.2'25'373.7

ЛОБАСЕНКО Л.В., студентка 3 курсу
Науковий керівник – **БОНЬКОВСЬКИЙ О.А.**, ст. викладач
Білоцерківський національний аграрний університет

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ НІМЕЦЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ З ОПОРНИМ КОМПОНЕНТОМ-КОЛОРОНІМОМ

В останні роки кольороназви стали об'єктом досліджень не тільки психології, психолінгвістики, а й літературознавства, лінгвоетики, етнолінгвістики та лінгвокультурології. Цей факт не викликає здивування, адже в рамках названих вище дисциплін встановлюється, як за допомогою кольору предметам і об'єктам надаються додаткові характеристики, в наслідок чого зображувані образи стають більш чіткими й емоційними.

Оскільки в художній літературі кольороніми носять, передусім, не інформативний, а образуючий характер, видається цікавим, у якій мірі вони доповнюють різноманітні усталені вирази, адже стилістична характеристика фразеологізмів також базується на їх експресивному заряді та на їх виражальних властивостях (експресивний фактор є інгредієнтом значення фразеологізму і співвідноситься з предметно-логічним інгредієнтом). Отже, **мета** даного дослідження – проаналізувати особливості вживання та перекладу колоронімів у фразеологізмах в німецькій мові.

Колороніми як складову фразеологізмів вивчають українські науковці О. Башманівський, Ю. Жароїд, Л. Карп'як, Н. Рудь. Питання перекладу колоронімів викладено в результатах активних досліджень українських лінгвістів І. Ковальської, О. Науменка, О. Паливоди, У. Філіпчук ат ін. Доеднуючись до думки видатного лінгвіста В. Виноградова, зазначаємо, що під терміном *фразеологізм* ми розуміємо стійкі словосполучення, звороти та сполуки, різні за своїми грама-тичними моделями й ознаками.

Суттєвим для нашого дослідження є чітке усвідомлення значення терміну *колоронім*. Він складається з двох основ – латинської *color*, що перекладається як *колір*, та грецької *onima*, яку слід розуміти як *ім'я*. Відомо, що кількість кольорів у різних народах не є однаковою. Так, в німецькій мові відсутня самостійна назва для синього кольору, можна вжити тільки складену основу темно-блакитний (*dunkelblau*), але основні кольори у більшості європейських народів співпадають і символізують схожі речі.

На прикладі німецькомовних фразеологізмів розглянемо, яким чином на основі первинного значення кожного з кольорів вони набувають більшої експресивної інтенсивності. За твердженням В. Маслової, білий колір символізує красу, чистоту, правду: *eine weiße Weste haben* – бути невинним; *ein weißes Blatt Papier* – чистий аркуш паперу. Чорний колір є символом ненависті, печалі, смерті, темноти, тому в більшості фразеологічних одиниць з колористичним компонентом *schwarz* репрезентовано нелегальні дії, песимістичний настрій, негатив тощо: *schwarz arbeiten* – нелегально працювати; *schwarz sehen* – бути песимістично настроєним. Червоний колір у багатьох народах, в тому числі й у слов'янських, позначає красу та найвищу міру явища або почуття: *rot anlaufen* – зашарітися; *j-n rot machen* – примусити когось почервоніти; *rot sehen* – розлютуватись, розгніватись. Зелений колір є символом радості, молодості, весни. Знаходимо достатньо підтверджень цьому в скарбниці німецької фразеології: *j-d ist für etwas noch zu grün* – хтось є надто молодим, неосвіченим; *ein grüner Junge* – жовторотий хлопчак, молокосос ітд.

На основі проведеного аналізу особливостей вживання колоронімів у фразеологізмах в німецькій мові можна зробити висновок, що використання кольороназв в усталених одиницях беззаперечно додає їм додаткового стилістичного забарвлення. При цьому варто наголосити, що найбільш популярними у німецькій фразеології є основні кольори (чорний, білий, червоний, синій, жовтий), а не їх відтінки. При перекладі фразеологічних одиниць з колористичним компонентом з німецької на українську мову не завжди вдається зберегти кольороназву, іноді вона замінюється іншим колоронімом.

УДК 793.2(410)

СКИРУТА Я.О., студентка 1 курсу
Науковий керівник – ПИЛИПЕНКО І.О., асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

FUNCTIONAL ASPECTS OF TERMS' TRANSLATION

The topicality of studying the methods and problems of translation of terms is caused by expansion of cooperation between foreign companies, and the increasing amount of communication in the professional fields. The necessary condition for cross-language communication is the equivalence of terms that constitute the business information in the special texts. The questions about the specific character of terms and the ways of translating them always took special place in comparative linguistics. It is the object of intent attention of the modern scientists. Many scientific works are dedicated to

this problem that emphasizes the importance of the considered question and complexity of its solution. If the task of translation is to provide equivalency as generality of the context of the original texts, all the more, translation of specific (technical, financial, economical) terms needs special attention, because they determine information context of the specific text, they are the peculiar clues that organize, structure and code the special information. Therefore, there is a question about the possibility of achieving equivalence with the existence of differences in code units.

Terminology is an applied branch of language studies which explores specific vocabulary in its modern state and historical development. Specialists who study the terms are interested in formation of terms, their function, standardization and translation from one language into another, their correct usage.

Some linguists define terms as mono-semantic words without expressiveness. Others state that a term is a word or word-combination for expression of notions and definitions of subjects which possesses clear semantic limits due to the presence of strict and exact definitions and they are mono-semantic in the scope of the appropriate classified system. The main requirement of the term is its unambiguity. This requirement is realized by two ways, as there are two categories of terms: general scientific terms and specific (nomenclatural) terms. General scientific terms express general notions of science and technology, and specific terms express specific notions. Terms exist not only in the language but they are in the definite terminology. Terminology as a system of scientific terms is a subsystem in general lexical system of the language. If in general language a word can be poly-semantic, but in the definite terminology it acquires unambiguity. The specificity of terms as a special lexical type of words is in that fact that they are created in the process of production and scientific activity and that is why they function only in the sphere of the specialists who own the appropriate scientific and production equivalents, i.e. macro-context. Therefore, as opposed to ordinary words, terms are regulated by extra linguistic macro-context or linguistic micro-context. A term doesn't need a context as an ordinary word, as it is a member of the definite terminology and can be used isolated, e.g. in the text of registers or orders in technique, that is why it must be mono-semantic in the scope of the definite terminology. Terms manifest the same properties as other words in the limits of the lexical system of the language. One term can have one translation in machine building, and in radio engineering it can have another.

One and the same term can belong to multiple terms of the language, which are terminological inter-scientific homonyms, such as "reduction" in economics, it is one term, in law – another. In the scope of lexical system of the language terms manifest the same properties that do other words. Fixed terminological word-combination are easily translated than complex ones, as all their components are organized grammatically that makes it easy to reveal semantic relations between them. Practically all linguists agree with the fact that "absolute identity" of codes contradicts to the nature of the language. Ability of the absolutely overwhelming and exact translation of the original context in translation of financial and economic texts is limited, first of all because of the difference of the language systems, difference of traditions of notion nominations which exist in every language and also the difference of phenomena of the reality. Translators should bear in mind that translating terms it is necessary to solve the following tasks, first of all, to get an idea about the peculiarities of terms, to define the place of terminology in the language system, to define the peculiar features of terminology. Secondly, to analyze the main methods of terms' translation and reveal the difficulties which appear in the process of terms' translation, classify the difficulties of the terms' translation and to form the methods which can solve these problems effectively. Methods of comparison and opposition of notions and also selection method are used in defining of terminological equivalence, as the term definition does not always allow getting a full idea about the meaning of the term; in this case the analysis of narrow and wide context is needed.

УДК 378.13:81'243

ШИМКО І.А., студентка 4 курсу
Науковий керівник – **СТОЛБЕЦЬКА С.Б.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет
ShumkoInna@ukr.net

ЗАСТОСУВАННЯ КЕЙС-ТЕХНОЛОГІЙ ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Наразі в освітньому процесі актуальним є створення нових технологій, які мають сприяти всебічному розвитку особистості, формуванню здатності своєчасно та нестандартно реагувати на проблемні ситуації. Кейс-метод – це вдала інноваційна освітня технологія, яка слугує підготовці компетентних та висококваліфікованих спеціалістів. «Кейсом» називають тексти ситуацій, випадків, історій, які використовуються для аналізу, спільного обговорення та пошуку рішень студентами. Завдання викладача полягає в створенні ситуацій, в яких студенти мають застосувати та продемонструвати свої навички, вміння та знання. Учасник, під час розв'язання кейсу, не лише користується отриманими знаннями, а й демонструє свої особисті якості, такі як вміння працювати в команді, комунікабельність, здатність шукати компроміс та умілість слухати інших членів колективу, до того ж це чудовий спосіб продемонструвати рівень володіння іноземною мовою. Рішення, які приймає учасник кейса для вирішення поставленої проблеми, являється показником рівня професіоналізму, компетентності, обізнаності та креативності, тому що рішення кейсу може бути безліч і кожне з них являється унікальним. Також варто зазначити, що використання викладачем кейс-методу має двобічну користь: з одного боку стимулює індивідуальну активність учня, поєднує теоретичні знання з реаліями життя, а з іншого змушує викладача тісно співпрацювати з студентами, дає можливість краще пізнати особистість кожного з них, оновлювати власні думки та самовдосконалюватись.

Отже, кейс впроваджується для досягнення найвищих результатів, розвитку розумових здібностей та можливості оволодіти матеріалом на максимальному рівні. Цей інтерактивний метод навчання дозволяє студентам наблизитися до реальної практичної діяльності в процесі навчання. Він сприяє підвищенню пізнавального інтересу до дисциплін, що вивчаються, розвитку комунікативних навичок, вмінню вести бесіду, висловлювати і відстоювати свої думки та погляди, дозволяє проводити аналіз і діагностику проблем, стимулює до самостійного мислення. Метод кейсів відмінно підходить для вивчення іноземних мов, оскільки слугує підвищенню якості спілкування іноземною мовою та дає змогу творчо застосовувати мовні навички.

Кейс-технології займають провідні позиції в навчанні і вважаються одними з найефективніших способів навчання студентів навичкам вирішення типових проблем та підвищення рівня знань іноземних мов. Кейс являється єдиним інформаційним комплексом в якому доречно поєднуються навчальна, аналітична і виховна діяльність, що є доречним в реалізації сучасних вимог системи освіти. Переїнявши в провідних європейських країнах даний вид інтерактивного навчання, освітні заклади України активно використовують кейс-технології в навчанні, так як вони відповідають вимогам сучасності і надають значні можливості отримання якісного навчання.

УДК 371.32:930.2

БАБУРІНА В.Д., студентка 3 курсу
Науковий керівник – **СТОЛБЕЦЬКА С.Б.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

ПЕДАГОГІКА ПАРТНЕРСТВА ЯК ВАЖЛИВА СКЛАДОВА ОСВІТИ МАЙБУТНЬОГО

Українська середня та вища освіта знаходиться в процесі модернізації. Багато випускників нашого університету працюють в галузі освіти. Тому нам дуже важливо знати про нові підходи до навчання.

Зараз обговорюється ідея створення проекту Нової Школи та її складової – педагогіки партнерства. Педагогіка – це спеціально організована, діяльність з формування людини – зміст, методи виховання, освіта та навчання. Функція педагогіки це запропонувати оптимальний варіант засобу досягнення поставлених цілей, також це процес виховання людини. Ця функція гарно відображена у педагогіці партнерства, ключовому компоненті формули Нової школи.

Завдяки партнерству між учителем, учнем і батьками, нова школа сприятиме розкриттю та розвитку здібностей, талантів і можливостей кожної дитини.

Нова школа працюватиме на засадах «педагогіки партнерства».

Основні принципи цього підходу:

- повага до особистості;
- доброзичливість і позитивне ставлення;
- довіра у відносинах, стосунках;
- діалог – взаємодія – взаємоповага;
- розподілене лідерство;
- принципи соціального партнерства (рівність сторін, добровільність прийняття зобов'язань, обов'язковість виконання домовленостей).

В основі педагогіки партнерства лежать спілкування та взаємодія між учителем, учнем і батьками. Учні, батьки та вчителі, зацікавлені у досягненні певної спільної мети, об'єднані спільними прагненнями, тобто є рівноправними учасниками освітнього процесу, які самі відповідають за результат. Діалог, взаємодія, взаємодопомога та можливість вільного спілкування між учнями, учителями та батьками дає змогу змінити авторитарну систему: вчитель – учень.

Отже, педагогіка партнерства і компетентнісний підхід потребують нового освітнього середовища. Таке середовище допомагають створити, зокрема, новітні інформаційно-комунікаційні технології. Вони підвищують ефективність роботи педагога, ефективність управління освітнім процесом, а водночас уможливають індивідуальний підхід до навчання.

УДК 81'367.625

ПОДТЬОПА А.В., студентка 4 курсу

Науковий керівник – ЩАСЛИВА Н.С., канд. філол. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

nastyapodtyopa@yandex.ru

ФРАЗОВІ ДІЄСЛОВА ТА МЕТОДИ ЇХ ЗАПАМ'ЯТОВУВАННЯ

Фразові дієслова (*phrasal verbs*) є унікальним явищем, що стає все відомішим з розповсюдженням англійської мови. За своїм походженням ця група дієслів сягає своїм корінням ранніх давньоанглійських письмових джерел. За формою – це вирази в яких дієслово поєднане із постпозитивом (прийменником, прислівником або одночасно з прийменником і прислівником). Останні в них використовувалися в дуже буквальному сенсі і позначали переважно напрямок, місце або орієнтацію об'єкта в просторі, наприклад: The man **walked out**. – Чоловік **вийшов** (напрямок); The woman **stood by** the house. – Жінка **стояла біля** дому (місце); He **hung** the coat **over** the fire. – Він **повісив** плащ **над** вогнем (орієнтація в просторі).

Всі фразові дієслова є часто вживаними, особливо у розмовній мові, проте, виділяють ряд найуживаніших, які повинен знати кожен, хто має зв'язок із англійською мовою, серед них фразові єдності з основою *back, get, check, come, look, make, put, run, take* тощо. Наведемо приклади: **back away** – відступати, задкувати; **back off** – 1) відступити, пригальмувати, 2) **back off!** – відчепись! (сленг); **catch up** – 1) наздогнати, наздогнати (іноді й переносно), 2) надолужити, наздогнати у навчанні; **check out** – 1) виїхати, виписатися з (готелю, лікарні тощо), 2) перевірити, з'ясувати, довідатися; **come along** – 1) іти, їхати разом з (with) ким-небудь, супроводжувати; 2) запрошення.

В англійській мові існує близько 12 000 фразових дієслів. Для розуміння, говоріння, читання і письма потрібно добре володіти навичками вживання фразових дієслів. Більшість людей при вивченні фразових дієслів зіткаються з проблемами. Прагнення завчити списки слів і словосполучень навряд чи призведе до гарного результату. Пропонуємо декілька дієвих методів запам'ятовування фразових дієслова.

Перший метод – це вивчення фразових дієслів, схожих за тематикою, наприклад тема «**Shopping**» може бути представленою наступними лексичними одиницями, зокрема **look around something (або look round)** – оглядати(ся), тобто подивитися, що є в якомусь місці, наприклад, в магазині, торговому центрі, місті, музеї і т. д.; **pick up** – купити що-небудь, найчастіше випадково, спонтанно і зазвичай дешево; тема «**Speaking on the phone**»: **call up** – подзвонити, **hang on** – почекати недовго, трохи; **call back** – передзвонити, **speak up** – говорити голосніше; тема «**Food**»: **live on** – щось їсти, щоб прогодуватися; жити на якійсь їжі, **pick at** – неохоче їсти, колупатися в їжі або злегка доторкнутися, **polish off** – швидко впоратися з їжею.

Другий метод – складання речень з фразовими дієсловами та виконання вправ, наприклад: **My doctor wants me to cut back on sweets and fatty foods.** (Мій лікар хоче, щоб я почав їсти менше солодкого і жирного), **I need you to be on time.** Для того щоб освоїти нову лексику, треба намагатися якомога швидше застосовувати вивчений матеріал на практиці.

Третій метод – це вивчення фразових дієслів за допомогою мобільних додатків, зокрема такого як **English Phrasal Verbs**. Ця програма містить словник фразових дієслів (пояснення фразового дієслова та його вживання в реченні) та вправи на вживання фразових дієслів або **200 English Phrasal Verbs**. Ця програма розроблена спеціально задля відпрацювання навичок уживання найбільш розповсюджених фразових дієслів, також вона є помічною у створенні власного словника тих фразових єдностей, які є для користувача наразі актуальними. Слід проробити стільки вправ, скільки необхідно, щоб довести до автоматизму навички перекладу підстановки слів або заміни їх синонімами.

УДК 808.5:811.111:371.333

ВОЙТКО І.В., студент 4 курсу

Науковий керівник – **БОРЩОВЕЦЬКА В.Д.**, канд. пед. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

voitek666@ukr.net

РОЗВИТОК УСНО МОВЛЕННЄВИХ УМІНЬ З ВИКОРИСТАННЯМ “TEACHER’S PASC” НА УРОКАХ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ДЛЯ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ

Засоби навчання – це важливий невід'ємний компонент освітнього процесу з іноземної мови у внавчальних закладах. Засобами навчання можуть бути різноманітні предмети, які допомагають учителю організувати ефективне навчання іноземної мови, а учням – успішно оволодівати нею.

Згідно з такими критеріями як значущість, призначення та застосування всі засоби навчання іноземної мови поділяються на:

- основні та допоміжні;
- для вчителя і для учня;
- технічні та нетехнічні.

Загалом усі засоби мають бути представлені в *навчально-методичному комплексі (НМК)*, що є основним засобом навчання, а саме:

- підручника,
- книжки для вчителя,
- лінгафонного практикуму,
- комп'ютерних програм,

- комплекту слайдів,
- діафільмів,
- аудіо- та відеокасет,
- таблиць тощо.

Одним із ефективних засобів навчання іноземної мови є добірка матеріалів для вчителів “Teacher’s Pack”, яка складається з навчального посібника для вчителя, навчального посібника для учнів та комп’ютерних дисків з відеоматеріалами. Використання даного засобу навчання передбачає вивчення іноземної мови за новою програмою “Word on the street”, яка була розроблена спільно Британською Радою та Персидською студією Бі-Бі-Сі. Програма допомагає учням оволодіти розмовною англійською мовою та формувати мовленнєві вміння через знайомство з різними аспектами Британської культури, дає можливість розширити загальний та соціокультурний кругозір учнів, їх уміння аудіювання і говоріння, вдосконалити всі компоненти мовної компетентності, а саме: фонологічний, лексичний та граматичний. Програма “Word on the street” може бути використана при навчанні англійської мови учнів на рівні B1-B2, який відповідає вимогам програми для 9-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів. Отже, засоби навчання іноземної мови забезпечують повноцінну та ефективну організацію навчальної роботи учнів на уроці з метою оволодіння іншомовною діяльністю.

УДК 371.3+81’243

МУЗИКА Є.В., студент 4 курсу
 Науковий керівник – **ЧЕРНИЦУК Ю.І.**, асистент
Білоцерківський національний аграрний університет

СУЧАСНІ ЗАСОБИ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У СЕРЕДНІХ ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ ЗАКЛАДАХ

Окремі засоби навчання або, просто, засоби навчання – це матеріальні об’єкти (елементи) навчального середовища, які призначені для використання учнями у навчально-виховному процесі при здійсненні ними окремих індивідуальних дій. Засоби навчання завжди виступали як ресурси здійснення навчально-виховної діяльності, структурно-упорядкована взаємодія яких створює умови для успішного досягнення цілей: навчання і виховання. Сьогодні виникає величезна кількість якісних, корисних, інноваційних засобів навчання. Під час дослідження був проведений аналіз найбільш ефективних навчальних засобів. Дослідження надзвичайно актуальне, наукові дослідження доводять, що загальна ефективність сприйняття всієї аудіо-візуальної інформації значно вища під час використання будь-яких засобів, зокрема технічних. Дослідження містить всю необхідну інформацію для побудови плану навчального процесу. Чіткий поділ навчальних засобів робить процес їх розгляду – зручним, не потребує багато часу. Усі засоби навчання умовно можна розділити на 3 категорії:

1. Інформаційні засоби навчання.
2. Дидактичні засоби навчання.
3. Традиційні технічні засоби навчання (ТТЗН).

У ході дослідження, як окреме питання, був розглянутий навчально-методичний комплекс (НМК), який в свою чергу слугує для реалізації освітніх та виховних завдань.

Отже, не дивлячись на достатній обсяг наукових даних з проблеми навчальних засобів, та їх ефективності, це питання потребує доопрацювання та відповідної уваги. На сучасному етапі база навчальних засобів є достатньою та задовольняє всі потреби навчального процесу. Навчально-методичні комплекси та засоби навчання будують навчальний процес, роблять його структурованим, та таким, що відповідає вимогам до організації навчального процесу у загальноосвітніх середніх закладах.

ІВАНОВА О.В., студентка 4 курсу

Науковий керівник – **БОРЩОВЕЦЬКА В.Д.**, канд. пед. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ ЛЕКСИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФІЛОЛОГІВ

Лексико-граматичний склад будь-якої мови – це її основа. Тому лексична компетентність є невід'ємною складовою іншомовної комунікативної компетентності, метою якої є формування здатності успішно вирішувати завдання взаєморозуміння і взаємодії з носіями мови, яка вивчається, відповідно до норм і культурних традицій в умовах прямого і опосередкованого контактів. Отже, процес вивчення іноземної мови майбутніми філологами має бути спрямований, зокрема, на систематичне накопичення і розширення словникового запасу.

Іншомовна комунікативна компетентність – це сукупність навичок, умінь та знань, що дозволяє навчатися, працювати та спілкуватися в багатонаціональному суспільстві і досягати у рівноправному діалозі взаєморозуміння і взаємодії з представниками інших культур. Вона реалізується насамперед через розвиток навичок та вмінь в основних видах мовленнєвої діяльності, що охоплюють рецепцію, продукцію, інтеракцію та медіацію і реалізуються як у писемній, так і в усній формах. Розвиток іншомовної комунікативної компетентності надає студенту можливість вдосконалювати свої вміння в читанні, аудіюванні, письмі та говорінні для формування навичок працювати з інформацією текстів різних типів з будь-яких джерел на основі вже набутих знань про світ; вилучати, аналізувати і систематизувати, добирати та передавати інформацію; – на основі здобутої інформації формувати власну думку, обґрунтовувати її та надавати необхідні пояснення; розпізнавати наміри повідомлення, які відповідають певним різновидам текстів з їх граматичними структурами і правилами, розуміти та переносити їх на адекватні ситуації. Мовна компетентність включає такі компоненти:

- ✓ фонетика, фонологія: орфографія;
- ✓ граматики: морфологія, синтаксис;
- ✓ лексика: вокабуляр, лексичні зв'язки, словотворення / неологія;
- ✓ дискурс: мовні норми структури тексту.

При оцінюванні сформованості іншомовної комунікативної компетентності враховується змістовність, когерентність, відповідність фонетичним нормам, граматична коректність, лексична адекватність. Це означає, що лексична компетентність тісно пов'язана з багатьма іншими навичками. Тобто саме по собі вивчене слово ще не означає сформованість елементів лексичної та граматичної компетентностей. У «Загальноєвропейських рекомендаціях» зазначається, що з лексичною компетентністю безпосередньо пов'язані усі інші компетентності, а саме:

- ✓ граматична;
- ✓ семантична;
- ✓ фонологічна;
- ✓ орфографічна;
- ✓ орфоепічна;
- ✓ соціолінгвістична;
- ✓ прагматична.

Отже, орієнтуючись на рівні володіння мовою згідно із «Загальноєвропейськими рекомендаціями з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання», вважаємо, що навчання лексики і формування лексичної компетентності має бути логічною і важливою складовою процесу формування іншомовної комунікативної компетентності майбутніх філологів. С. Шатілов розглядає формування лексичної компетенції як поетапний процес від ознайомлення з новими лексичними одиницями до їх активного використання в мовленнєвій діяльності. Схожу думку висловлює і Ю. Пассов, зазначаючи, що спочатку формуються навички роботи з лексичним матеріалом, потім відбувається вдосконалення навичок, а після цього розвиваються вміння використо-

увати лексичні одиниці у мовленнєвій діяльності. На думку зарубіжних дослідників-методистів, зокрема В. Бюрнера, процес засвоєння лексики завжди передбачає чотири ключові кроки, а саме: – сприйняття словоформи; – розуміння значення слів; – запам'ятовування слова; – комунікативне використання слова. Це, однак, означає, що має бути виконаний необхідний ряд додаткових дій, адже слова ніколи не вживаються без контексту, тому завжди існують культурні, пізнавальні, психолінгвістичні, граматичні та текстові аспекти.

Спираючись на напрацювання дослідників, вважаємо доцільною таку поетапність процесу формування лексичної компетенції майбутніх філологів:

- ✓ семантизація (ознайомлення з новим лексичним матеріалом);
- ✓ автоматизація (формування і первинне закріплення навичок використання лексичних одиниць);
- ✓ репродукція (удосконалення навичок та розвиток умінь використання засвоєних лексичних одиниць у різних видах мовленнєвої діяльності).

Зазначимо, що словниковий запас можна формувати прямо або опосередковано. При прямому вивченні студенти виконують спеціально призначені для цього вправи і завдання з розвитку словникового запасу. На думку С.Ф. Шатілова, мовні вправи, формуючи в учнів мовні навички словозміни, формотворення, конструювання, позитивно позначаються на становленні мовних навичок та розвитку відповідних умінь. Погоджуючись із дослідником, дотримуємося думки про те, що засвоєння і поповнення словникового запасу шляхом виконання спеціальних вправ є доцільним, тому що саме лексичні вправи – це одна з форм комунікативної діяльності. При непрямому вивченні лексики студент фокусується на іншому виді діяльності, наприклад, аудіюванні або читанні, і в цей час непомітно засвоює слова. На нашу думку, при формуванні лексичної компетенції студентів-філологів варто більше уваги приділяти непрямому шляху оволодіння лексикою. Важливо також навчити студента стратегіям, що допоможуть йому засвоїти лексику в ситуаціях, в яких йому трапляються незнайомі слова або значення відомих йому слів.

Формування лексичної компетентності є важливою складовою процесу формування іншомовної комунікативної компетентності. Формування лексичної компетентності може здійснюватися безпосередньо або опосередковано. Лексична компетентність може формуватися поетапно, шляхом упровадження у навчальний процес системи вправ у поєднанні зі змістовими і ситуаційними характеристиками комунікативної взаємодії. Перспективи подальших досліджень можуть бути пов'язані із вивченням ефективності окремих засобів формування лексичної компетентності майбутніх філологів.

УДК 811.112.2-027.22:378.147.091.31-059.1

ЧЕБОТАРЬОВА А.В., студентка 3 курсу

Науковий керівник – ст. викладач **РСЗНІК В.Г.**

Білоцерківський національний аграрний університет

АВТОНОМНЕ НАВЧАННЯ ЯК ВИД САМОСТІЙНОЇ НАВЧАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ НА ЗАНЯТТЯХ З ПРАКТИЧНОГО КУРСУ НІМЕЦЬКОЇ МОВИ

Здобуття студентами знань і навичок, що дають їм змогу ефективно самостійно регулювати процес навчання, стало однією з головних цілей вищої освіти. Наразі проблема дослідження поняття автономії стає однією з головних тем мовної освіти. Тому **об'єктом** пропонованого дослідження є автономне навчання іноземним мовам, а **предметом** – різноманітні методи автономного навчання німецької мови студентів мовної спеціальності. **Мета** доповіді – розглянути сутність поняття “автономного навчання” та навести приклади сучасних методів автономного навчання на занятті з практичного курсу німецької мови.

Термін “автономне навчання” походить від грецького “авто” (“сам”) і “номос” (“звичай, закон”), тобто самостійне навчання. Більшість викладачів і студентів розуміють це поняття як

“самоорганізоване навчання”, коли учень працює самостійно, без допомоги та контролю викладача”. Педагогічне поняття для автономного навчання виникло в школах і університетах Європи та Сполучених Штатів вже наприкінці 60-х років 20-го століття. Зокрема, сучасна німецька дослідниця Е. Карагіянакіс наголошує, що навчальна автономія – це здатність взяти на себе відповідальність за власне навчання, тобто, вміння самостійно організувати навчальний процес. При цьому важливу роль відіграє здатність до саморефлексії, тобто вміння самостійно оцінювати власні результати та досягнення.

У ході дослідження спадщини сучасних педагогів та методистів було виокремлено три основних підходи до розкриття змісту “автономія”: 1) психологічний – характеристика особистості; 2) політичний – умови навчання, за яких індивід має право на оволодіння іноземними мовами; 3) навчальний – навчання, в умовах якого індивід бере на себе відповідальність за частину або весь процес організації навчання без прямого втручання викладача, або здійснює систему вільного вибору та шляхів його застосування на практиці.

Автономія з позиції особистісно-орієнтованого навчання розкривається в оволодінні мовою студентом завдяки індивідуальним і груповим формам роботи, які передбачають обговорення і прийняття рішень відносно процесу навчання в групі (навчання у співробітництві, кооперативні форми, метод проектів, аналіз конкретних ситуацій тощо).

З огляду на зазначене вище, вважаємо доречним навести декілька практичних методів, які сприяють розвитку автономії на заняттях з німецької мови:

- 1) кооперативна робота з текстами “Взаємне читання”;
- 2) метод “Коктельна вечірка”;
- 3) метод презентації інформації “Промова з 5 речень”.

Отже, представлені методи відповідають всім принципам автономного навчання, яке розуміємо як самостійне, когнітивне і конструктивне навчання з супроводом викладача, що передбачає володіння студентом навичками самоконтролю, тобто умінням самостійно визначати мету, організувати і структурувати свій процес навчання, оцінювати свої результати, використовуючи різні стратегії і методи навчання. Подальші дослідження можуть бути пов’язані із вивченням різних аспектів та виявів автономного навчання німецької мови.

УДК 372.8:81’243

КОСТЕНКО М.А., студентка 4 курсу
Научный руководитель – **ЧЕРНИЦУК Ю.И.**, асистент
Белоцерковский национальный аграрный университет
gwanuneg.m@rambler.ru

МЕТОДЫ ОБУЧЕНИЯ АНГЛИЙСКОМУ КАК ИНОСТРАННОМУ ЯЗЫКУ: ИСТОРИЧЕСКИЙ АСПЕКТ

За всю историю человечества было разработано великое множество различных образовательных методик. Поначалу все способы обучения иностранным языкам заимствовались из программ, разработанных для обучения так называемым «мертвым языкам» – латыни и греческому, в рамках которых практически весь образовательный процесс сводился к чтению и переводу. В рамках этой публикации представляем классификацию методов преподавания иностранного языка, которые широко использовались и используются в преподавании.

В методике преподавания ИЯ выделяются следующие методы в обучении:

- прямые (натуральный, аудиовизуальный, аудиолингвальный);
- сознательные (переводно-грамматический, сознательно-практический, сознательно-сопоставительный, программированный);
- интенсивные (суггестопедический, эмоционально-смысловой, ритмопедия, гипнопедия),

- комбiнованi (активний, репродуктивно-креативний, коммунікативний).

Прямі методи навчання – це група методів навчання ІЯ, орієнтованих на створення неопосередкованих (прямих) асоціацій між словами або граматическими формами і відповідними їм поняттями, минаючи рідну мову. Їх об'єднують наступні методическі принципи:

- наглядність;
- інтуїтивність (виключення свідомості);
- виключення рідної мови.

Свідомі методи навчання – це група методів навчання ІЯ, орієнтованих на усвідомлення навчаними мовних фактів і способів їх застосування в мовній діяльності. Ведучим методическим принципом цих методів:

- принцип свідомості.

Інтенсивні методи навчання – це група методів навчання ІЯ, які опираються на психологіческі резерви особистості навчаними, невикористані в звичайному навчанні.

Для них характерні:

- колективні форми роботи;
- використання суггестивних засобів впливу.

Комбiновані методи навчання – це група методів навчання ІЯ, які мають особливості, притаманні прямим і свідомим методам навчання.

В їх основі лежать наступні принципи:

- інтуїтивність в поєднанні з свідомістю;
- усне опереження;
- мовна спрямованість навчання;
- паралельне оволодіння видами мовної діяльності.

Проблема використання ефективних методів викладання іноземної мови представляється дуже важливою для досягнення ефективності формування іноземомовної компетентності.

УДК 378.041:502

КИРИЛЮК Т.П., студентка 5 курсу
 Науковий керівник – **ПОГОРІЛА С.Г.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

РОЛЬ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ МАГІСТРІВ-ЕКОЛОГІВ

Ефективність навчального процесу визначається діяльністю як викладача, так і самого студента. Щоб стати висококваліфікованим фахівцем, сьогодні недостатньо лише володіти професійними знаннями і мати вміння та навички. Сучасне суспільство диктує нові вимоги та ставить високу планку для досягнення мети. Конкурентоспроможних фахівців – це, насамперед, всебічно розвинена особистість, здатна активно працювати та постійно вдосконалюватися, набувати нових знань, діяти творчо, креативно, бути готовим до навантажень, вміти працювати в команді та самостійно знаходити рішення.

Відповідно до Закону України «Про вищу освіту» самостійна робота студентів є однією з форм організації навчального процесу у ВНЗ. Питання організації самостійної роботи студентів розглядали Ю. Бабанський, В. Бондар, Л. Головка, Н. Журавська, П. Підкасистий та ін. науковці.

Самостійну роботу науковці розглядають як активну, творчу, керовану і контрольовану навчальну діяльність, яка здійснюється у процесі навчання як під керівництвом викладача, так і без нього. Самостійна робота може здійснюватися за допомогою методических вказівок, рекомендацій, так і безпосередньо під контролем викладача за допомогою проведення бесід, консуль-

тацій, настановчих лекцій та ін. Широко використовують такий вид самостійної роботи як індивідуальне завдання кожному студентові. Перевірку його виконання здійснюють на семінарах-диспутах чи семінарах-конференціях.

Самостійна робота студентів магістратури є особливим видом навчальної діяльності і займає ліву частину загального обсягу навчального часу, відведеного для вивчення окремих дисциплін. Вона вимагає високого рівня усвідомлення і залежить від індивідуальних психологічних та особистісних якостей студента. Основною передумовою успішного навчання та формування у студентів професійної самостійності є вміння самостійно працювати, думати, усвідомлювати. На відміну від першокурсників, студенти магістратури більш раціонально розподіляють час і планують свою діяльність. Звісно, якісне засвоєння студентом навчального матеріалу неможливе, якщо у нього відсутня мотивація до здобуття знань.

Отже, самостійна робота студентів магістратури сприяє поглибленню і розширенню знань, посиленню інтересу до пізнавальної діяльності, формуванню творчої особистості майбутнього фахівця, здатного до самоосвіти та самовдосконалення, забезпечує становлення емоційної складової особистості – почуття обов'язку, честі, гідності та відповідальності. А також створює умови для формування умінь планувати, організовувати, реалізовувати та коригувати власну діяльність.

УДК 378.091.212

КОСТЮК М.М., студентка 4 курсу
Науковий керівник – **ПОГОРІЛА С.Г.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

СТУДЕНТСЬКА ГРУПА ЯК МІКРОСЕРЕДОВИЩЕ РОЗВИТКУ ОСОБИСТОСТІ СТУДЕНТА ТА ФОРМУВАННЯ ЙОГО ЯК ФАХІВЦЯ

Опановуючи майбутню професію в системі вищої освіти, студент перебуває у середовищі, яке є важливим соціальним чинником формування та становлення його як особистості. Дослідженню та узагальненню окремих аспектів студентського середовища та явищ студентської групи приділяли увагу у своїх працях В. Дружинін, І. Іванюк, Л. Жалдак, Р. Кричевський, С. Смолюк, С. Самигін та ін. науковці.

Студентська група є мікросередовищем, яке сприяє його розвитку як особистості, формує статусні особливості, дозволяє самоактуалізовуватись. Вона є малою групою, оскільки це незначне за розміром об'єднання людей, пов'язаних безпосередньою взаємодією. Основними її якісними показниками є контактність та цілісність. Контактність полягає у можливості кожного члена групи регулярно спілкуватись, сприймати, оцінювати один одного, обмінюватись інформацією, взаємними оцінками та впливами. У свою чергу, цілісність є ознакою соціальної та психологічної спільності індивідів, які належать до складу групи, вона дозволяє сприймати їх як єдине ціле.

Спираючись на працю Є. Климова, середовище студента ВНЗ можна охарактеризувати через його структуру. До структури середовища студента у вищому закладі освіти належать соціально-контактна (особистий приклад ровесників та старших, їхня культура, досвід, спосіб життя, діяльність, поведінка, взаємовідносини співробітництва, установи, організації, групи та їхні представники, з якими студенту щоденно доводиться взаємодіяти), інформаційна (правила внутрішнього розпорядку ВНЗ, гуртожитків; статут вищого закладу освіти, положення про організацію навчального процесу традиції галузі ВНЗ, норми ставлення до майбутнього фаху, до людей, до думок; правила особистої безпеки студента, інтернет-ресурси, які використовують студенти не лише в навчальних цілях, а й з метою пошуку місця роботи, проходження практики, стажування; з метою встановлення контактів з ровесниками, розваг тощо) та предметна (матері-

альні умови навчання та побуту: обладнання, посібники; житло, одяг, предмети харчування, власності та ін.) складові.

У студентському житті поєднуються формальні і неформальні зв'язки. Студентська група є формальною, оскільки членство та взаємовідносини в ній мають переважно формальний характер, який визначається наказом по університету про створення студентської групи. Провідною сферою активності і основним психологічним механізмом об'єднання студентів в академічній групі є спільна навчальна діяльність. У межах студентської формальної групи можуть створюватись і неформальні групи, коли студенти належать до таких груп і за межами навчального закладу. Це об'єднання на основі їхніх внутрішніх потреб у спілкуванні, належності, розумінні та симпатії. У неформальних об'єднаннях провідною сферою активності студента є спілкування та психологічні взаємовідносини, у той час як у формальних – спільна діяльність.

Період навчання студентів на першому курсі характеризується адаптацією до нових форм і стосунків колективного життя, зміною соціальних ролей. Другий рік навчання визначають як період найнапруженішої навчальної діяльності студентів, закладання основ базової підготовки та загальної культури суспільства. Вже на третьому курсі у студентів формуються професійно значущі мотиви, з'являється зацікавленість науковою роботою. Останні курси навчання є періодом інтенсивного професійного становлення, протягом якого студенти формують життєві плани, відбувається становлення ціннісних орієнтацій майбутньої професійної діяльності.

Оскільки студентська група є мікросередовищем, яке відіграє важливу роль у становленні особистості та формуванні її як майбутнього фахівця, слід розвивати позитивну навчальну і трудову мотивацію, навички самоконтролю, прагнути до професійного зростання та самоствердження у професійному середовищі.

УДК 378.147:81'34

КАЗМІРЧУК В.П., студент 1 курсу

Науковий керівник – **БОРЩОВЕЦЬКА В.Д.**, канд. пед. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

informalmind@gmail.com

ЗАСОБИ ФОРМУВАННЯ ФОНЕТИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У СТУДЕНТІВ І КУРСУ ФІЛОЛОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

У ході сучасних досліджень формування у студентів іншомовної професійно-орієнтованої комунікативної компетентності було визначено, що не абияку роль відіграє формування саме фонетичної компетентності. Дослідження засобів формування фонетичної компетентності у студентів І курсу є досить актуальною темою на сьогоднішній день.

Метою дослідження є поглиблене вивчення засобів та методів навчання фонетики іноземної мови на І курсі, які закладають підґрунтя для подальшого формування фонетичної компетентності у студентів. Вивчення правильної та чіткої вимови на І курсі є важливим аспектом для правильного вивчення іноземної мови на старших курсах.

Фонограма та відеограма залишаються найкращими засобами для вивчення автентичного мовлення та удосконалення своїх фонетичних знань упродовж всього періоду вивчення іноземних мов студентом.

Поглиблене вивчення фонетичних процесів на І курсі як метод кращого розуміння мови є частиною загального процесу формування необхідного обсягу знань для правильної вимови.

Велику роль на початку вивчення іноземної мови для студента відіграє наочне відображення всіх фонетичних феноменів. Різноманітні допоміжні засоби (папір, ручка, дзеркало, малюнки, діаграми, таблиці) та наочне відображення процесів дають студенту змогу усвідомлювати процес виникнення звуків за допомогою артикуляційних органів та зміни їх положення.

Нетрадиційні засоби та методи, які мають можливість бути застосованими при навчанні, стають все частіше рекомендованими науковцями до використання на практиці.

Складання різних методик навчання є одним із найкращим варіантів для формування фонетичної компетентності першокурсника. Зміна методик створює стресову ситуацію та сприяє кращому розумінню та вивченню фонетичних процесів мови.

Порівнюючи всі засоби розвитку навичок знаходимо плюси та мінуси в окремо взятих засобах (спілкування із живим носієм мовлення та використання фоно- або відеограми).

Таким чином, ми намагались охарактеризувати засоби формування фонетичних навичок у процесі вивчення іноземної мови студентами філологічних спеціальностей на I курсі.

УДК 37.374:784

ЯЦЕНКО А.О., студентка 1 курсу
Науковий керівник – **ОРДІНА Л.Л.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

МУЗИЧНО-ПЕДАГОГІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ К.Г. СТЕЦЕНКА У БІЛІЙ ЦЕРКВІ

Актуальність напряму дослідження та його мета полягає у поглибленні знань про життя та творчість українського композитора К. Г. Стеценка під час перебування у м. Біла Церква та аналізі музично-педагогічної діяльності композитора в Білоцерківській гімназії (нині – БНАУ).

Кирило Григорович Стеценко (1882–1922) – видатний український композитор, диригент, педагог, культурно-освітній і громадський діяч, священик, основоположник української національної церковної музики, популяризатор української музики, учитель музики і співу Київської церковно-вчительської школи, учительських курсів (Біла Церква, Тараща, Лубни), засновник капели «Думка», укладач пісенних збірок, автор проекту реорганізації музичної освіти в Україні, підручника «Початковий курс нотного співу», дитячих опер «Івасик-телесик», «Лисичка, котик і півник»; опер «Подільянка», «Кармелюк»; хорових творів «Сон», «Веснянонько-весно», кантати «Шевченкові», «Єднаймося», які увійшли до скарбниці української класичної музики.

У 1908 р. К. Стеценко переїздить до Білої Церкви, де працює вчителем співу в чоловічій та жіночій гімназіях. В цей час його захоплює педагогічна діяльність, композитор розробляє власну педагогічну систему, мета якої поступове оволодіння музичної грамоти в комплексі із навиками сольного та хорового співу. Під час викладацької діяльності в Білоцерківській гімназії з'являються шкільні пісенні збірки «Луна», посібники для вчителів «Шкільний співаник», «Українська пісня в народній школі», «Методика шкільного співу».

У літній канікулярний період молодий педагог викладав співи на короткотермінових периферійних учительських курсах у Білій Церкві, мета яких полягала в підвищенні методичного рівня народних освітян і підготовці курсантів до іспитів на звання вчителя. Завдяки роботі на курсах він мав змогу тісно спілкуватися з учителями народних шкіл, збагачуючи свій досвід, набираючись знання специфіки й потреб шкільної музичної освіти, виробляючи власні погляди на шляхи музичного виховання в школі. Одночасно в ході лекцій Кирило Стеценко міг поширювати національно спрямовані педагогічні ідеї, про що свідчить, наприклад, тема його лекції «Про народну пісню як елемент виховання».

Педагогічні погляди К.Г. Стеценка зазнали на собі впливу ідей К.Д. Ушинського про рідномовну школу та М.В. Лисенка щодо музичного виховання засобами фольклору. Окрім суто викладацької роботи, яку він організував таким чином, що співи стали однією з найулюбленіших гімназичних дисциплін, педагог віддавав багато енергії створенню з учнів і вчителів двох міських гімназій чоловічого та жіночого хорів і налагодженню їхньої широкої концертної діяльності. Складений ним репертуар виступів свідчив про незмінність його естетично-демократичних поглядів: він ввів до програм українські та російські народні пісні, твори М.В. Лисенка, класичні музичні твори.

Музично-педагогічні ідеї К.Г. Стеценка мали демократичний характер. Активізувавши культурне життя Білої Церкви композитор створив у гімназіях хори, організував їхні спільні

виступи у приміщенні гімназії та в залі Громадського зібрання. Ці виступи мали благодійний характер, тобто кошти від них ішли на допомогу бідним гімназістам. У період свого життя в Білій Церкві він написав ряд творів: хор «Пам'яті Гоголя» на слова учня Білоцерківської гімназії, «Сон» (слова П. Грабовського), пісні «І золотої й дорогої», «Тече вода з-під явора» (слова Т. Шевченка), «Колискова» (слова Г. Коваленка), кілька романсів. Вшанували пам'ять композитора меморіальною дошкою на будинку Білоцерківського національного аграрного університету.

УДК 37.371:398.3

КРАВЧУК Є.А., студентка 1 курсу
Науковий керівник – **ОРДІНА Л.Л.**, канд. пед. наук
Білоцерківський національний аграрний університет

СИСТЕМА ВИХОВАННЯ У СХІДНИХ СЛОВ'ЯН VIII–IX ст.

Вивчення історії виховання дітей давніх східних слов'ян зумовлене потребою дослідити історичні традиції українського народу. Сьогодні вони відтворюються у сім'ї, дитячих садочках, загальноосвітніх школах.

Мета дослідження – реконструювати процес виховання дітей у давніх слов'ян на підставі інтеграції різних наук, а саме: історії культури, етнографії, фольклору, частково писемних пам'яток. На ранніх етапах життя, виховання дитини обмежувалося сім'єю. У східних слов'ян VIII–IX ст. основним типом сім'ї була мала сім'я, яка складалася з батька, матері та дітей, що не вступили в шлюб, а також людей похилого віку. У слов'ян, як і у всіх інших народів світу, основними вихователями малих дітей були матері, старші діти, а також дідусі й бабусі, яких називали пестунами дітей, тобто вихователями за давньоруською термінологією.

Народна педагогіка чітко визначила послідовність етапів раннього виховання дітей східних слов'ян VIII–IX ст.:

* період баяння (від народження до 1,5–2 р.) – спілкування матері з дитиною, основним засобом якого була колискова пісня. «Баяння» походить від давньоруського «баяти», тобто розповідати. За етнографічними матеріалами XIX ст. у перші дні життя дитини відбувалося перше купання, яке мало медико-профілактичне призначення, однак супроводжувалося обрядовими діями. Типовою для всіх східнослов'янських народів була підвісна колиска. В народному побуті дитячу колиску називали «байкою» від дієслова байкати (баюкати, колихати). У колиску, щоб дитина спала спокійно, клали обереги: гребінець, веретено, хліб (як знак життя і добробуту), ніж (як охорона від злих сил);

*період пестування (2–5 р.) – дітей виховували пестуни і пестунки, залучаючи їх до різноманітних ігор. Виникнення поняття «пестун», рівнозначне пізнішому терміну «вихователь» і пов'язано із розвитком землеробства у слов'ян. Жінки, що мали немовлят, не могли разом з іншими дорослими брати участь у землеробських роботах, тому були першими виховательками дітей. Період пестування завершувався обрядом постригів хлопчиків і заплітанням коси у дівчат і визначав третій етап у житті дітей – набуття трудових навичок та оволодіння нормами моральної поведінки;

*період набуття трудових навичок та оволодіння нормами моральної поведінки (5–10 років). Етнографічні дослідження східнослов'янських народів засвідчують, що діти рано залучалися до трудових навичок. Провідним засобом виховання дітей цього віку була праця: випасання худоби, участь в оранці, збирання ягід, плодів. Хлопчиків 5–7 років називали пахолками, погоничами. Вони допомагали сіяти, молотити, косити. Дівчата були няньками, пестунками.

Завершальним етапом виховання була ініціація. Ініціації – це ритуали, які оформлювали соціальне становлення молоді в давньослов'янському суспільстві. Ритуали ініціацій належать до великої групи обрядів переходу до дорослого життя, метою яких було дати можливість індивіду переїти від однієї соціальної позиції до іншої.

Ідеологічні засади виховання ґрунтувалися на язичницькій релігії. Діти разом з дорослими брали участь у культових обрядах.

Отже, на підставі різних джерел – археологічних, етнографічних, історичних, фольклорних – можна в загальних рисах відновити оригінальну систему виховання дитини у східних слов'ян, яка спиралася на древню первісну традицію. Метою виховання у східних слов'ян VIII–IX ст. були: передача підростаючому поколінню трудових умінь, встановлених способів поведінки, релігійних уявлень, традицій, звичаїв, обрядів, а також підготовка дитини до дорослого життя.

УДК 811.16'373

СЕРГЄЄВА В.В., студентка 1 курсу
Науковий керівник – **ЛОБАЧОВА С.В.**, ст. викладач

ВИРАЗНІ ЗАСОБИ МОВЛЕННЯ У ТЕКСТАХ СУЧАСНИХ АНГЛОМОВНИХ ЗМІ

Оскільки одним з основних завдань друкованих мас-медіа є вплив на читачів, правильний вибір мовних засобів значною мірою сприяє досягненню цієї мети. Ось чому вживання паремій, і в першу чергу їх трансформацій, є важливою характеристикою дискурсу сучасної преси.

Розповсюдження повідомлень через ЗМІ, в тому числі через газети має на меті вплив на аудиторію, точніше кажучи масову аудиторію. У пресі головна роль в трансляції інформації належить мові. Тому інформація повинна бути не лише цікавою і корисною для читачів, але й повинна подаватися по-особливому. Саме від правильного вибору мовних засобів залежить успіх друкованого повідомлення. Оскільки діяльність друкованих ЗМІ розглядається як діяльність дискурсивна, то цілком логічно стверджувати, що мова преси значною мірою визначається цим типом соціальної активності людей, її завданнями.

Крім впливу на читацьку аудиторію метою кожного друкованого видання є передача значного обсягу інформації якомога лаконічнішими засобами. І паремії чудово справляються з цим завданням. Крім паремій, засобом посилення експресії є і вживання фразеологізмів. Причому, часто фразеологізми піддаються трансформаціям та модифікаціям.

Журналісти використовують фразеологічні одиниці мови щоб привернути увагу читачів. Естетична роль фразеологічних засобів закладена в них образністю і емоційністю, а також вмінням автора відбирати потрібний матеріал і ввести його в текст. Таке вживання фразеологізмів збагачує мову, служить засобом проти мовних штампів. Однак можливості вживання фразеологізмів значно ширші, ніж просте відтворення їх в мові.

Фразеологічне багатство мови оживає під пером талановитих журналістів, стають джерелом нових художніх образів.

УДК 811.16'373

ЯРМОЛЕНКО Н.О., студентка 3 курсу
ПЕТРАШЕНКО О.Н., студентка 2 курсу
Науковий керівник – **ЛОБАЧОВА С.В.**, ст. викладач

ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ КАТЕГОРІЇ МОДАЛЬНОСТІ У МОВІ АНГЛІЙСЬКОЇ ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Грамматична специфіка суб'єктивної модальності полягає у значенні ролі мовця, оскільки тут виражається ступінь впевненості, сумніву чи невпевненості мовця щодо істинності змісту висловлювання.

Модальні дієслова, часова форма і спосіб дієслів є найбільш загальнозживаними граматичними засобами вираження модального значення впевненості.

Модальні дієслова становлять особливий клас дієслів, і незважаючи на нечисленність і те, що вони знаходяться на периферії системи дієслів англійської мови, у поєднанні з різними формами інфінітива вони здатні передавати різні значення.

Модальні слова, що виражають значення впевненості, займають особливе місце в складі частин мови англійської мови. Вони не є службовими частинами мови і не є і членами речення. До модальних слів відносять слова і стійкі словосполучення, за допомогою яких мовець виражає ступінь впевненості у достовірності повідомленої інформації (*surely, definitely, undoubtedly, probably*). При більш детальному розгляді прикладів речень англійської мови, що виражають модальність впевненості, можна виділити і деякі вставні слова (*fortunately, unfortunately*), що виражають емоційну оцінку і разом з нею передають ставлення мовця до повідомлення.

Класифікація модальних слів відбувається за кількома параметрами. За своїм значенням модальні слова можуть бути поділені залежно від міри впевненості і вираження суб'єктивного ставлення до фактів реальної дійсності на:

- 1) слова, які виражають впевненість;
- 2) слова, які виражають припущення;
- 3) слова, які виражають сумнів у достовірності повідомлюваних фактів.

В межах кожної групи модальні слова близькі між собою за значенням, але разом з тим кожна з них виражає свої відтінки або відрізняється за своїм вживанням в мові від інших модальних слів тієї ж семантичної групи.

Крім модальних слів засобами вираження модальності можуть виступати смислові дієслова (*guess, expect, reckon*) та прислівникові звороти (*for certain, for definite, for sure*).

УДК 811.16'386

ФІЛІПОВА І.В., студентка 3 курсу

КВНЗ КОР «Білоцерківський гуманітарно-педагогічний коледж»

Науковий керівник – **ЛОБАЧОВА С.В.**, ст. викладач

ОСОБЛИВОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ АНГЛІЙСЬКИХ ФО З АНТРОПОНІМАМИ

Фразеологія є невід'ємною частиною лексичного фонду будь-якої мови. Без цього пласта лексики мова не може виконувати в повному обсязі своєї номінативної функції. Фразеологізми справедливо вважають одним із невичерпних джерел посилення експресивності та поглиблення логізації викладу. Про функціональну і соціальну значущість антропонімів як компонента фразеологізмів свідчить той факт, що не існує такого людського суспільства, в мові якого не було б антропонімів, і нема такої людини, яка жила б без імені.

Метою нашої роботи було дослідити фразеологізми англійської мови, що містять у своєму складі антропоніми. Для досягнення поставленої мети були висунуті такі завдання:

- ознайомитися з теоретичними матеріалами з питань фразеології;
- дослідити семантичні особливості англійських антропонімів;
- визначити основні синтаксичні моделі фразеологізмів з антропонімами у сучасній англійській мові;
- описати основні процеси, що відбуваються у мікросистемі фразеологізмів з компонентом-антропонімом.

Алюзивність антропонімів у складі фразеологізмів пов'язана з тим, що ім'я ототожнюється з особливостями його носія або з певною ситуацією. Згадка алюзивного імені в тексті викликає цілий ланцюг асоціацій, основною відправною точкою яких є початковий (буквальний) об-

раз. Антропоніми в структурі фразеологізмів часто перетворюються на символи, оскільки вони логічно мотивовані або запозичені з Біблії, міфології, літератури або світової історії.

Основним джерелом походження антропонімів є Біблія, антична міфологія, література та фольклор. Значення антропонімів зазнає ряду трансформацій у складі фразеологізмів.

Семантичний аналіз ФО з компонентами-назвами людини, здійснений шляхом ідентифікації та диференціації, дозволив класифікувати ФО таким чином: фразеологізми з антропонімами й патронімами, фразеологізми з назвами людей за спорідненістю й свояцтвом, фразеологізми з компонентом-назвою людини за міжособистісними стосунками, фразеологізми з назвами людини за статтю. Кожна з цих груп має подальшу диференціацію, що зумовлено семантичною складністю слів-компонентів назв людини в структурі ФО.

Вивчення значень фразеологізмів з антропонімами свідчить, що ім'я не є нейтральною мовною одиницею. Одні імена (*Florence Nightingale, Teresa*), викликають позитивні асоціації, інші (*Cain, Juda*) мають негативний відтінок. Оцінність і експресивність знаходяться в тісному зв'язку одне з одним, оскільки неможливо дати оцінку об'єктам дійсності без експресивної характеристики.

УДК 811.11'373

ПЕТРАШЕНКО О.Н., студентка 2 курсу

Науковий керівник – **ЛОБАЧОВА С.В.**, ст. викладач

ВПЛИВ СПОСОБУ СКОРОЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКИХ СЛІВ НА ЇХ ФУНКЦІОНУВАННЯ У МОВЛЕННІ

Однією з найбільш помітних тенденцій розвитку мов на сучасному етапі є її тенденція до словоскорочення. Скороченні слова впевнено увійшли до складу сучасних мов, вони становлять значну частину словникового складу, причому проникають практично в усі пласти лексики і широко застосовуються як в писемному, так і, в усному мовленні.

Сучасна інформаційна перенасиченість суспільного життя вимагає від комунікантів пошуку шляхів стислого викладу подій та опису явищ, у тому числі і через створення нових номінативних одиниць – інформоемних за змістом та "спрощених" за формою мовних знаків відносно вихідної одиниці мови.

Мета роботи – дослідити особливості функціонування скорочених слів у публіцистичному стилі сучасної англійської мови.

В сучасній англійській мові скорочують іменники (власні та загальні), дієслова, прикметники тощо. Цей вид словотвору охоплює значні прошарки лексики, а засоби його творення є дуже різноманітними.

На сьогодні в мовознавстві не існує чіткої класифікації аббревіатур через особливості їх структури, значну варіативність, можливість взаємодії різних способів скорочень, а також поєднання аббревіації з іншими способами словотвору.

Більшість мовознавців виділяють два основних типи скорочень: графічні та лексичні.

Для аббревіатур характерне прагнення до моносилабізмів, милозвучності і семантичної конденсації, а також реалізації екстралінгвістичних чинників, таких як економія місця і часу, швидкість передачі інформації, привернення уваги.

У виділених нами методом суцільної вибірки прикладах переважають двох-, трьох-, чотирибуквенні ініціальні аббревіатури, що пояснюється моносилабізмом англійської мови. Урахування всього комплексу системних відносин і зв'язків, у які вступає та чи інша аббревіатурна одиниця, що належить до одного з виділених структурно-семантичних типів, дозволяє встановити ступінь її входження до лексичної системи мови. Цей ступінь різний для різних типів скорочених одиниць: найвищий – у лексичних аббревіатур, найнижчий – у графічних; графолексичні є знаками перехідного типу, проміжною сходинкою в переході від умовного знака до мовного.

У своєму дослідженні ми зробили спробу визначити і частотність вживання скорочень у газетних текстах британської преси. У середній за обсягом (близько 500 друкованих знаків) статті ми виділили 28 випадків вживання скорочень, представлених графічними та всіма видами лексичних скорочень. Різноманітне представлення повних форм скороченими субститутами ще раз підтверджує значний потенціал аббревіатур у сучасній англійській мові.

ЗМІСТ

Леонова А.В. Problems of ethics in veterinary medicine	3
Обшта О.О. The interaction of Veterinary Law and Common Law (American experience)	3
Родіонова О.А. Pharmacy problems in veterinary clinic and the ways of their solution (American experience)	4
Павлюк А.В. Veterinary preventative medicine as one of the aspects of public health	5
Курачанський В.О. Human resource issues in veterinary medicine: useful tips to apply	6
Бохан М.А. Laminitis as a complex disease in dairy cows: difficulties of complete prevention	7
Мазур Л.О. International top-class cattle: problems of milk production worldwide	8
Костенок А.Ю. New technologies, vaccines and innovation (Veterinary medicine)	9
Легир С.О. Human as «unique super predator» in human-dominated landscapes	9
Курінна А.І. Picking: problems and perspectives in Ukraine	10
Коломієць Є.І. Prospects and problems of development food industry in Ukraine	11
Якимчук Я.В. Methods for measuring positions on the earth's surface	12
Савченко А.О. Equipment for measuring positions on the earth's surface	13
Задворний О.С. Походження англійських прізвищ від назв професій	14
Завадська В.В. Мовленнєвий етикет українців: лінгвокультурологічний аспект	15
Крижанівська А.О. роль перекладу на латину енциклопедії «Канон лікувальної медицини» вченого Ібн Сіні (лат. Авіценни)	16
Кобилецький Д.М. Латиномовні праці видатного хірурга Миколи Пирогова	17
Мороз А.М. Les problemes de la fabrication du chocolat et de confiseries en Ukraine {Проблеми виробництва шоколаду і кондитерських виробів в Україні}	18
Пашкевич А.А. Henri Fayol et ses principes de la gestion dans la vie economie mondiale {Анрі Файоль і його принципи управління у світовому економічному житті}	18
Скобал М.П. Borrowings in the English language: lexical and semantic peculiarities	19
Компан А.О. Неологізми в англійській мові: структурно-семантична характеристика і способи перекладу українською мовою	20
Стратюк Н.М. Походження ідіом в англійській мові	21
Пампуха А.О. Жанрові особливості та проблематика англійського постмодерного роману	22
Філімонова А.О. Фразеологічні одиниці з компонентом “кольороназва”: структурно-семантична характеристика	23
Галушко М.О. British Academy of Film and Television Arts: linguistic and cultural aspects	24
Нужа Д.О. Основні способи словотворення в українському та англійському інтернет-слензі	25
Алейнікова К.В. Основні риси германських мов	26
Рябушенко А.С. Особливості реномінації кінофільмів в соціальних мережах	27
Борисюк В.І. Колір як віддзеркалення мовної картини світу в німецькій мові	27

Білова Т.О. Ченной 成语 як найпоширеніший вид фразеологізмів в китайській мові	28
Донець О.Г. Ключ як основний графічний елемент при вивченні ієрогліфічного письма	29
Кириленко М.О. Австрійський національний варіант німецької мови: лексико-граматичні особливості	30
Дзержик А.О. Лексико-граматичні та орфоепічні особливості швейцарського національного варіанту німецької мови	31
В'юнник А.В. Словотвірні та семантичні особливості складних іменників у німецькій мові	32
Стільник О.В. Художні цінності твору М. Леонтовича «Щедрик» в полікультурному вимірі	33
Дубовик А.В. Комунікативно-прагматичний підхід до перекладу	34
Сіроштан А.В. Складнощі перекладу англійських фразеологізмів	35
Кокот М.В. Рідковживані види перекладацьких трансформацій при перекладі з англійської на українську мову	36
Дубовик А.В. Lexical peculiarities of youth slang	37
Тищук А.В. Лексичні трансформації в процесі перекладу з англійської мови (на основі повісті О. Уайльда «Портрет Доріана Грея»)	38
Фомичова В.В. Компаративні фразеологічні одиниці: структурно-семантична характеристика та їх перекладацькі еквіваленти	38
Довгаль А.М. Особливості перекладу політичних промов та текстів	39
Петрова О.С. Особливості перекладу британського і американського студентського сленгу українською мовою	40
Дмитрук А.В. Особливості прагматичної адаптації при перекладі телесеріалу “Dexter” українською та російською мовами	41
Стовбецька В.В. Основні стратегії перекладу назв англомовної медіа-продукції (на матеріалі сучасних англомовних телесеріалів)	42
Радич А.Ю. Слова-реалії і особливості їх перекладу (на матеріалах перекладу роману Dan Brown “Digital Fortress”)	43
Кириленко М.О. Роль толкієнізмів у реалізації мовних функцій: перекладознавчий аспект	44
Краснощок А.Ю. Лінгвокультурологічні особливості перекладу п'єси Б. Шоу «Пігмаліон»	45
В'юнник А.В. Способи перекладу лексичних одиниць: антонімічний переклад або формальна негативація	46
Троянова А.С. Особливості перекладу творів фентезі	47
Лобасенко Л.В. Особливості перекладу німецьких фразеологізмів з опорним компонентом-колоронімом	48
Скирута Я.О. Functional aspects of terms' translation	49
Шимко І.А. Застосування кейс-технологій при вивченні іноземних мов	51
Бабуріна В.Д. Педагогіка партнерства як важлива складова освіти майбутнього	51
Подтєпа А.В. Фразові дієслова та методи їх запам'ятовування	52
Войтко І.В. Розвиток усно мовленнєвих умінь з використанням “Teacher’s Pack” на уроках іноземної мови для учнів старшої школи	53
Музика Є.В. Сучасні засоби навчання іноземних мов у середніх загальноосвітніх закладах	54
Іванова О.В. Методика формування лексичної компетентності майбутніх філологів	55

Чеботарьова А.В. Автономне навчання як вид самостійної навчальної діяльності студентів-філологів на заняттях з практичного курсу німецької мови	56
Костенко М.А. Методи обучения английскому как иностранному языку: исторический аспект	57
Кирилюк Т.П. Роль самостійної роботи у професійній підготовці майбутніх магістрів-екологів	58
Костюк М.М. Студентська група як мікросередовище розвитку особистості студента та формування його як фахівця	59
Казмірчук В.П. Засоби формування фонетичної компетентності у студентів I курсу філологічних спеціальностей	60
Яценко А.О. Музично-педагогічна діяльність К.Г. Стеценка у Білій Церкві	61
Кравчук Є.А. Система виховання у східних слов'ян VIII–IX ст.	62
Сергєєва В.В. Виразні засоби мовлення у текстах сучасних англомовних ЗМІ	63
Ярмоленко Н.О., Петрашенко О.Н. Засоби вираження категорії модальності у мові англійської художньої літератури	63
Філіпова І.В. Особливості функціонування англійських ФО з антропонімами	64
Петрашенко О.Н. Вплив способу скорочення англійських слів на їх функціонування у мовленні	65